

sufletdefemeie.ro

SUFLET DE FEMEIE 52

Număr aniversar / octombrie 2023

Tiraj 5.500 exemplare

Mulțumesc

Dumnezeu nu greșește.

Niciodată.

Fericirea de a trăi

Răbdare în
asteptare

Colectivul de redacție **SUFLET DE FEMEIE** vă mulțumește!

Venim spre voi cu recunoștință și cu mulțumire pentru eforturile și resursele pe care le-ați oferit, pentru că împreună, în unitate să putem sluji și lăuda un Dumnezeu glorios. Revista "Suflet de femeie,, nu ar fi ajuns la numărul 52 fără articolele voastre, fără susținerea în rugăciune și fără eforturile financiare, pentru care colectivul de redacție vă apreciază și vă este profund recunoscător.

De aceea, vrem să vă încurajăm pe această cale "să nu obosim în facerea binelui; căci, la vremea potrivită, vom secera, dacă nu vom cădea de oboseală" (Galateni 6 : 6 – 9), căci „pe cine dă cu bucurie, îl iubește Dumnezeu" (2 Corinteni 9:7).

Dacă doriți să ne sprijiniți în continuare în lucrarea "Suflet de femeie", atât cu articolele, cât și cu finanțele voastre, vă invităm să folosiți datele de contact de mai jos:

E-mail: contact@sufletdefemeie.ro
Fundatia Mater, cont în lei Banca Românească Tg. Mureș
RO11BRMA0999100082072472

Dumnezeu să vă binecuvânteze!

Suntem prezente și online, pentru a fi mai aproape de tine și pentru a-ți oferi ocazia să ne cunoști mai bine prin lucrarea pe care o facem.

 RevistaSufetDeFemeie
 revista.suflet.de.femeie

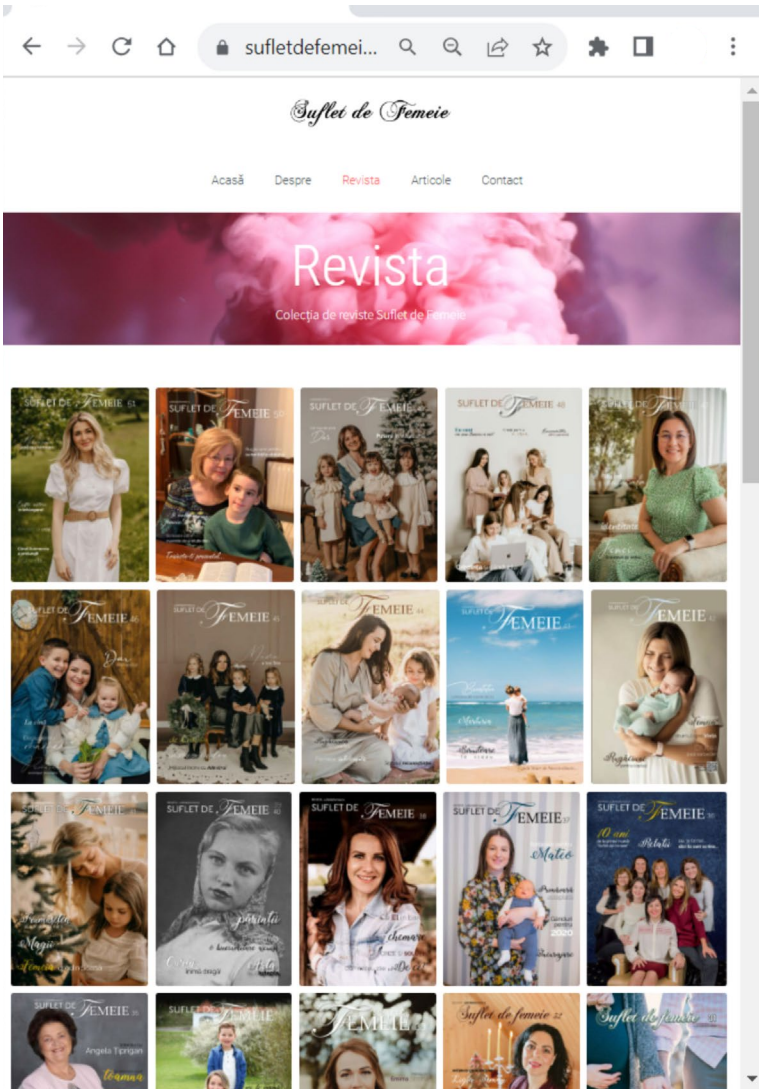
Revista "Suflet de Femeie" a început în Decembrie 2009 cu câteva femei dornice de a scrie, de a face cunoscute experiențele lor cu Dumnezeu și de a fi o încurajare pentru semenele lor. Astăzi, după 14 ani de "Suflet de Femeie", publicațiile sunt tot mai bogate, valoroase, iar echipa de scriitoare tot mai mare. Revista se publică în 2.500-3000 de exemplare și este distribuită în toată România și chiar în străinătate.

Feedback-urile din partea cititoarelor sunt cele care ne motivează să ducem această lucrare mai departe. Dorim să vedem vieți atinse și schimbate prin articolele revistei.

Suntem deschise oricărei femei care dorește să ne împărtășească din experiențele ei cu Dumnezeu, gânduri, poezii sau povestioare care să ne aducă mai aproape de El și mai aproape una de cealaltă.

Dacă dorești să faci parte dintre autoarele articolelor revistei "Suflet de femeie", trimite-ne scrierile tale pe adresa contact@sufletdefemeie.ro.

Poți oricând accesa articole si ediții mai vechi ale revistei, în arhiva online - www.sufletdefemeie.ro/revista.

CUPRINS

- 6

MAMELE DIN GENEALOGIA DOMNULUI ISUS
ANGELA ȚIPRIGAN
- 11

GÂNDURI LA CEAS ANIVERSAR
COLECTIVUL DE REDACȚIE
- 14

BINECUVÂNTAREA DIMINEȚILOR
LUMINIȚA CĂTANĂ
- 16

RECUNOSCĂTOARE LUI DUMNEZEU
DENISA BACIU
- 18

CĂCI CE ESTE VIAȚA TA?
ADRIANA RUS
- 20

EXISTĂ VICTORIE
GABRIELA ȘTIR
- 22

DUMNEZEU NU GREȘEȘTE. NICIODATĂ
FLAVIA SILAGHI
- 24

RÂNDARE ÎN AȘTEPTARE
LUIZA TRIF
- 26

RUGĂCIUNE PENTRU REVELAREA CUVÂNTULUI
LIDIA ALDEA
- 28

BIRUITOARE ÎN LUPTA CU MINUTELE!
JENI ROSIAN
- 30

CĂLĂTOREȘTE PE AL VIEȚII DRUM CU ISUS
MIHAELA CIOREI
- 32

RENĂSCUTĂ ȘI VINDECATĂ PRIN CUVÂNT
JEANINA IVAȘCU
- 34

FERICIREA DE A TRĂI
DANA BUHAI
- 36

BUCURIA DE A SLUII
GENOVEVA GORCEA
- 38

NĂSCUTĂ CU UN SCOP DIVIN
ALEXIA URSU
- 39

STATORNICIA UNEI INIMI MULȚUMITOARE
DANIELA BELEAN
- 40

MĂRTURIE
NARCISA SĂTMĂREAN
- 42

ÎNȚELEGI TU CE VORBEȘTI?
DANIELA RAȚ
- 44

NEVOIA DE MODELE
LARISA HULE
- 46

CÂND FACI PLANURI ÎMPREUNĂ CU DUMNEZEU
EMANUELA GRĂDINARU
- 48

FEMEIE, UNDE SUNT PĂRĂȘII TĂI?
MARIA ENACHEM
- 50

MĂRTURIA TA - CEA MAI FRUMOASĂ POVESTE
REMONA PAUL
- 52

ZBUCIUMUL SUFLETULUI, RENUNȚAREA INIMII
CRISTINA INDREI
- 54

LA RĂSCRUCI DE DRUMURI
DANA PETRUȚ
- 55

IUBIREA PRIN DEFINIȚIE
ALEXANDRA-LIGIA NEGRU
- 56

FURTUNĂ, VÂNT ȘI CURCUBEU
FLAVIA PRECUP
- 57

LA CRUCEA TA
DOMNIȚA BOBOȘ
- 58

ATÂT DE PREȚIOASĂ
VERONICA DINU
- 59

ASCUNSĂ ÎN TINE
IASMINA CĂLINA LUP
- 60

DEȘERTUL IDENTITĂȚII
ADELA GALL
- 62

E VREMEA ROADELOR
VICTORIA NATEA
- 63

E O MINUNE
LIDIA DUCIUC
- 64

ALEGE SĂ FII ÎMPLINIT
ALINA COLCER
- 66

TOTUL E CU PUTINȚĂ CELUI CE CREDE!
RODICA PUIA PĂCURAR
- 67

NICIODATĂ
GETA LUPOIU
- 68

PREZENTARE HOTEL IVAȘCU
- 70

RECENZIE DE CARTE - ROZI MOGOȘAN
- 72

PREZENTARE: ȘCOALA DEBORA
- 73

TORT CU BANANE ȘI CREMĂ DE CIOCOLATĂ
ELISA SAS

Colectivul de redacție:

Rodica Baci
Biserica "Emanuel", Târgu-Mureș
Mia Pop
Biserica "Noul Legământ", Târgu Mureș
Lidia Aldea
Biserica "Bethel", Târgu Mureș
Natalia Zsoldos
Biserica "Emanuel", Târgu Mureș
Diana Dora Baci
Biserica "Emanuel", Târgu Mureș
Ruxandra Petrina
Biserica "Harvest", Târgu-Mureș
Lidia Bleahu
Biserica "Harul", Târgu Mureș
Luciana Sand
Biserica "Filadelfia", Târgu-Mureș
Andreea Damian
Biserica "Maranatha" Luduș

Design

Luciana Sand

Corectură și redactare

Diana Dora Baci
Andreea Damian

Gânduri

la cea de-a 14-a aniversare a
Revistei creștine „Suflet de femeie”

Au trecut repede patrusprezece ani, anotimp după anotimp, toamne și primăveri, și iată că revista Suflet de femeie ajunge în această toamnă la numărul 52, un număr aniversar, bogat, cu un record în volum, peste 70 de pagini, tipărit în peste 5500 de exemplare.

Am putea spune că revista noastră „face buletin”, este deja trecută prin perioada de lansare și de copilărie, a ajuns din Târgu-Mureș, orașul în care s-a născut, departe, dincolo de granițele României.

Nu pot să nu amintesc faptul că în primăvara anului 2009, am avut-o ca invitată la conferința județeană a femeilor pe scumpa noastră soră Angela Țiprișan din Timișoara, dânsa fiind pentru noi o pildă vie, fiind o pionieră în ceea ce privește lucrarea femeilor din bisericile neoprotestante. Fără să realizeze, dânsa m-a inspirat foarte mult când mi-a povestit despre o revistă pe care o coordona, revista femeilor dintr-o biserică penticostală din Timișoara, apoi gândul că am putea să avem și noi o revistă la Târgu-Mureș nu mi-a dat pace toată vara. Așa este când o mireasmă de parfum plăcut te surprinde, cauți mereu și mereu, până găsești și tu parfumul acela, și iată că am găsit sursa bucuriei deosebite de a scrie, de a dezvolta relații: **Cuvântul lui Dumnezeu și marea oștire a femeilor aducătoare de „vești bune”.**

Cu emoție îmi amintesc cum am început un proiect nou care să ne pună și mai mult în colaborare. Aveam o curiozitate de afla poveștile de viață, mărturiile și revelațiile altor femei. A fost un proiect de cunoaștere și îmbogățire, astfel că în toamna anului 2009, ne-am întâlnit câteva femei la Centrul Creștin „Charis” din Târgu-Mureș pentru a pregăti primul număr al revistei, ce avea să fie dedicat Crăciunului. Ne cunoșteam între noi de la conferințele de femei „Frumusețea femeii creștine”, conferințe ce aveau loc deja de câțiva ani în județul nostru și pe care le organizam împreună.

Deși eram de la biserici diferite, cu stiluri diferite, avem încredere unele în altele, de aceea am avut curajul să lansez ideea unei reviste a tângmureșencelor evanghelice.

M-am bucurat mult când am văzut că lansarea proiectului a fost o bucurie pentru întreaga echipă, deși nici una dintre noi nu avem mare experiență în jurnalism, grafică sau editare, însă din dragoste pentru Dumnezeu și pentru femeile din generația aceasta, am mers înainte cu puterea ce o aveam, dar cu multă, multă pasiune. Știam despre puterea cuvintelor, atât cuvântul rostit, cât și cel scris – toate lucrurile văzute au fost create prin Cuvântul lui Dumnezeu – iar noi, oamenii, am primit abilitatea de a ne exprima verbal și în scris, ca daruri de la Dumnezeu și pe care trebuie să le folosim în interesul oamenilor și după voia Creatorului. După rostirea noastră pot crește flori sau spini, depinde ce gândim și ce rostim cu limba noastră.

Cele 52 de numere ale revistei Suflet de femeie apărută trimestrial în cei patrusprezece ani, însumează peste 2.300 de pagini, iar dacă primul număr s-a tipărit în circa 400 de exemplare cu 26 de pagini fiecare, numărul actual, numărul 52, conține 76 de pagini și s-a tipărit în 5500 de exemplare.

În paginile revistei descoperim femei puternice, care se fac uneori vulnerabile și ne lasă să învățăm din greșelile lor, femei sensibile de la care învățăm empatia, femei înțelepte care știu să aplice învățătura biblică la vremurile în care trăim, dar mai mult decât pe aceste femei îl întâlnim pe Dumnezeu pe fiecare pagină a revistei, El ne zâmbește, ne mustră, ne mângâie, ne îmbrățișează ca pe niște fiice.

Mulțumesc lui Dumnezeu că mi-a încredințat acest proiect, care nu bănuiam cât se va dezvolta de mult, dar pasiunea pentru Cuvânt a crescut mereu și așa au crescut numărul de pagini și numărul de exemplare. Desigur, ne bazăm pe mai departe pe ajutorul și conducerea Lui, astfel încât „sufletele” și „femeile” acestei generații să fie îmbogățite și încurajate.

Apreciez și sunt recunoscătoare Domnului pentru fiecare autoare în parte, m-am bucurat de fiecare dată că am putut oferi un spațiu de a-și exprima bogăția sufletească și stimez efortul depus de fiecare în parte pentru alcătuirea de materiale.

Mulțumesc colegelor mele din colectivul de redacție și apreciem buna colaborare pe care o avem, deși suntem de vârste diferite și stiluri diferite.

Colegele tinere Andreea Damian, Luciana Sand, Ruxandra Petrina, Lidia Bleahu, Diana Baciș și Natalia Zsoldos mă inspiră mult și aduc o mare încurajare pentru noi cele din prima generație, au energie și multe idei vizionare.

Este o minune să poți lucra atât de mulți ani într-un proiect care necesită dedicare, timp, acceptare și bună înțelegere, cred că acesta este un dar de la Dumnezeu și îi sunt recunoscătoare pentru investiția voastră Mia Pop și Lidia Aldea, colegele mele care sunt în echipa de la lansarea proiectului.

O mulțumire aparte aș vrea să transmit fiicei mele Natalia, care, deși în anul 2009 avea doar 13 ani, mi-a fost alături, a intrat în echipă, m-a inspirat și m-a încurajat foarte mult, făcând și ea parte din colectivul de redacție și editând cu multă pasiune revista în primii ani de apariție.

Desigur soțul meu, pastorul Matei Baciș, a crezut în acest proiect și l-a susținut cu pasiune, este cel care mi-a citit fiecare articol și l-a supus analizei biblice, este cel care m-a apreciat și mi-a inspirat încredere, a promovat revista în diferite locuri, contexte și a încurajat multe autoare să scrie articole.

Și nu în ultimul rând mulțumesc cititorilor care au primit cu drag revista, ne-au trimis aprecieri și cuvinte de încurajare care ne-au făcut să mergem mai departe.

Eu cred că s-a meritat și îmi doresc mult să continuăm frumoasa călătorie în lumea scrisului, călătorie care ne îmbogățește an de an și ne apropie de Dumnezeu.

Închei cu un citat din Evanghelia după Ioan, dorind ca fiecare cuvânt de pe paginile revistei Suflet de femeie să fie un indicator spre Dumnezeu și să fie inspirat din Logosul / Cuvântul divin, care deține puterea divină de funcționare prin care universul capătă unitate, coerență și sens.

„La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu.

Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi, iar noi am privit gloria Lui, o glorie ca a Singurului Fiul venit de la Tatăl, plin de har și de adevăr.”

(Ioan 1:1,14)

Rodica Baciș

Mulțumesc

„**M**ulțumesc” este cuvântul care exprimă cuiva recunoștință, satisfacție, o manifestare de politețe.

Învățând acest cuvânt încă din copilărie, el făcând parte din setul de cuvinte de politețe ce este învățat în „cei 7 ani de acasă”, suntem atât de obișnuiți cu el încât uneori uităm să îl folosim.

Acest cuvânt atât de obișnuit pentru noi, și totuși atât de greu de folosit uneori!

Biblia, Cartea Sfântă, nu evită să folosească acest cuvânt „mulțumesc”, care este întâlnit de multe ori aducând laudă și cinste Domnului nostru Isus: „Dar mulțumiri fie aduse Lui Dumnezeu care ne da biruința prin Domnul Isus Hristos” (1 Corinteni 15:57); „Mulțumiți Lui Dumnezeu pentru toate lucrurile căci aceasta este voia lui Dumnezeu în Hristos Isus cu privire la voi.” (1 Tesaloniceni 5:18).

Și dacă știm asta, ce ne împiedică să facem voia Lui?

Uneori suntem atât de încercate, încât nu vedem bucuriile pentru care să spunem un „mulțumesc”. Uneori oboseala cuprinde ființa noastră și parcă nu mai avem timp să mulțumim, dezamăgite de tot ce vedem în jur, parcă nu știm dacă mai avem pentru ce mulțumi, de multe ori poate rugăciunea noastră nu mai începe cu mulțumiri și numai cu cereri, așteptări și nevoi.

Dar părintele nostru care este Dumnezeu, ne acceptă așa cum suntem, restaurează viața noastră și ne dă iar motive de mulțumire.

Poporul evreu a fost mereu nemulțumit, iar DOMNUL mereu l-a iubit.

Consider că o inimă care știe să fie mulțumitoare are puterea să accepte atât binecuvântările, cât și încercările.

Pentru noi acest „mulțumesc” ar trebui să fie vital, și nu că Dumnezeu ar avea nevoie de cuvintele noastre, ci pentru că noi avem atâtă nevoie de binecuvântările Lui.

Și dacă atunci când primim ceva spunem din politețe „mulțumesc”, cu atât mai mult Domnului care ne dă totul fără merit, cum să nu Îi mulțumim?

Suntem atât de binecuvântate în această țară de pace, avem biserici deschise, avem o toamnă lungă și bogată, pământul a rodit și în acest an, nu suntem singure și avem promisiunea că nu vom fi singure niciodată.

Și dacă n-ar fi așa, tot ar trebui să știm să mulțumim, pentru că un verset scris în Biblie spune: „Știu să trăiesc smerit, știu să trăiesc în belșug. În totul și în toate m-am deprins și să fiu satul, și să fiu flămând, și să fiu în belșug, și să fiu în nevoie.” (Filipeni 4:12).

Dumnezeu veghează asupra copiilor săi și a pus în noi resurse, pentru a putea să facem față pentru diferite momente din viața noastră.

Dragă cititoare, te îndemn să ai curaj să fii mulțumitoare, vei zâmbi mai des, vei fi plină de bucurie, vei privi cu alți ochi roadele muncii tale, Îl vei cunoaște pe Dumnezeu într-un mod personal, vei emana pace celor de lângă tine, în casa ta, biserica, locul de muncă...

Câte beneficii într-un simplu și valoros „Mulțumesc”! Aș dori să te întreb: Tu pentru ce ești mulțumitoare?

Mulțumește atunci când îți este bine, vei fi obișnuită să faci asta în oricare altă zi.

Lidia Bleahu (foto)
Biserica Baptistă „Harul”, Târgu-Mureș

Aș dori să te întreb:
Tu pentru ce ești mulțumitoare?

Mamele din genealogia Domnului Isus

și lupta Diavolului pentru a-l împiedica nașterea

„A dezbrăcat domniile și stăpânirile și le-a făcut de ocară înaintea lumii, după ce a ieșit biruitor asupra lor prin cruce.” (Coloseni 2:15)
„Diavolul se luptă să ne împiedice să ajungem în cerul din care el a fost alungat.”

Chiar dacă statutul femeilor din Vechiul Testament era unul restrictiv, în mod miraculos, Dumnezeu le folosește din generație în generație, așezându-le în constelația de onoare a genealogiei Fiului Său.

Interesant este că, în Noul Testament, cele trei femei implicate în evenimentele nașterii Domnului Isus — Maria, Elisaveta și Ana — erau evreice evlavioase care păzeau fără pată poruncile, slujindu-L pe Dumnezeu cu post și rugăciuni.

În paralel cu ele, de-a lungul firului istoriei Vechiului Testament, Dumnezeu le dă har unor femei aparținând altor neamuri, chiar imorale uneori, prevestind astfel darul iertării și al mântuirii accesibil oricui acceptă să-L primească pe Fiul Său.

Chiar din Grădina Edenului, diavolul se ridică împotriva autorității lui Dumnezeu și folosește toate mijloacele pentru a împiedica împlinirea planului de salvare a omenirii. El se zbate apelând la diverse strategii de deturnare a graficului lui Dumnezeu, încercând să împiedice nașterea Domnului Isus, să inhibe soluțiile pregătite mai dinainte de Dumnezeu și să deraieze mamele implicate în tot acest proces. Iată doar câteva dintre elementele strategiei lui, în ordine cronologică:

MINCIUNA

Încă de la început, diavolul a strecurat îndoiala cu privire la Cuvântul și atributele lui Dumnezeu: „Oare a zis Dumnezeu cu adevărat să nu mâncați din toți pomii din grădina? [...] Hotărât că nu veți muri. Dar Dumnezeu știe că, în ziua când veți mânca din el, vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul.” (Geneza 3:1,4-5)

EVA, prima mamă din istorie, își urmează simțurile: vede, îi place, dorește, mănâncă, îi dă și bărbatului ei... păcătuiind astfel prin neascultare și fiind nevoită să suporte consecințele: „Voi mări foarte mult suferința și în-sărcinarea ta; cu durere vei naște copii și dorințele tale se vor ține după bărbatul tău, iar el va stăpâni peste tine.” (Geneza 3:16)

Totuși, mila a biruit judecata, iar SOLUȚIA LUI DUMNEZEU a fost Promisiunea seminței ei, a Mântuitorului care va zdrobi capul șarpelui.

CRIMA

Înfuriat pe promisiunea legată de Mântuitor, diavolul trece de la minciună la crimă atunci când Cain își ucide fratele, pe nevinovatul Abel. Dar SOLUȚIA LUI DUMNEZEU pentru a continua genealogia Domnului Isus a fost să-l înlocuiască pe Abel cu Set: „Dumnezeu mi-a dat o altă sămânță în locul lui Abel, pe care l-a ucis Cain.” (Geneza 4:25)

STERILITATEA

Evident, Mântuitorul avea să fie Unul dintre descendenți. Dar dacă nu ar fi existat descendenți... nu ar fi existat nici Mântuitor. De aceea diavolul a apelat și la acest obstacol. SOLUȚIA LUI DUMNEZEU a constat în intervenția miraculoasă prin care le face roditoare pe acele femei, chiar atunci când ele nu mai aveau nicio speranță.

ADULTERUL

Urmărind în continuare desfășurarea evenimentelor, îl întâlnim pe Iuda. Deși prin binecuvântarea și proroția lui Iacov primește promisiunea că din el va ieși Șilo, adică Mesia, cei doi fii ai lui, Er și Onan, sunt omorâți de

Dumnezeu din cauza păcatului lor. Diavolul pregătește decorul pentru ADULTERUL lui Iacov cu nora sa TAMAR, fiind sigur că va încurca astfel promisiunea moștenirii. Dar SOLUȚIA LUI DUMNEZEU este har și ierta-re, reînnoind firul genealogiei rupt prin păcat. De altfel, canaanita Tamar este prima femeie străină care pătrunde în galeria personajelor menționate în genealogie.

GENOCIDUL - prin uciderea băieților chiar la ieșirea din pântec

Într-o altă etapă istorică, diavolul atentează la viața fiecărui copil de parte bărbătească, încă de la naștere: „Împăratul Egiptului a poruncit moașelor evreilor, numite una ȘIFRA și cealaltă PUA, și le-a zis: <Când veți împlini slujba de moașe pe lângă femeile evreilor și le veți vedea pe scaunul de naștere, dacă este băiat, să-l omorâți.>” (Exod 1:16)

Dar femeile acestea refuză să se supună ordinului împăratului și rămân în istorie ca fiind singurele persoane din Biblie cărora Dumnezeu le construiește case, drept răsplătire pentru ascultare. SOLUȚIA LUI DUMNEZEU se concretizează prin ascunderea lui Moise într-un „sicriș de papură uns cu lut și smoală, așezat între trestii”, pe malul râului în care trebuiau aruncați nou-născuții. Ca o ironie, chiar fata lui Faraon îl salvează și-l crește în casa împăratului care dăduse tiranica poruncă. Când Dumnezeu are un plan, nimeni și nimic nu-L poate împiedica să-l ducă la îndeplinire, pentru că El își salvează întregul popor chiar prin mâna lui Moise, cel care duce acest plan mai departe. În istoria lui Moise, iată cinci femei ale destinului folosite de Dumnezeu:

-moașele PUA și ȘIFRA,
- IOCHEBED — mama înțeleaptă a lui Moise, Aaron și
- MIRIAM și FATA LUI FARAON.

GENOCIDUL — prin distrugerea întregului popor eliberat din robie

La ieșirea din Egipt, atunci când Faraon, însoțit de o mare armată de care și călăreți, era convins că va EXTERMINA întregul popor al lui Israel, când diavolul jubila în anticiparea victoriei, însuși Domnul a intervenit. El însuși a luptat pentru poporul Său despărțind Marea Roșie, care a devenit punte pentru evrei și mormânt pentru egipteni.

Iosua, urmașul lui Moise, trebuie să încheie lungă călătorie, dar aproape de destinație se confruntă cu un rău greu de trecut și ziduri groase, bine păzite. Dumnezeu repetă minunea despărțirii apelor și despacă Iordanul, iar pentru cucerirea Ierihonului, SOLUȚIA LUI DUMNEZEU rămâne surprinzătoare până în zilele noastre.

Dumnezeu sparge tiparele așteptărilor noastre și o introduce în istorie pe RAHAV, o femeie imorală

pe care mulți s-ar fi simțit inconfortabil s-o știe în genealogia Domnului Isus. Prin căsătoria cu Salmon, Rahav ajunge să fie străbunica lui David și primește un loc de cinste în norul de martori menționat în Evrei 11:31: „Prin cre-dință n-a pierit curva Rahav împreună cu cei răzvrățiți, pentru că găzduise iscoadele cu bunăvoință.”

GENOCIDUL — prin război

Etapele istorice se succed aproape clișeic. Copiii lui Israel își trăiesc din nou viața în moduri care nu îi plac Domnului, iar El îngăduie ca timp de 20 de ani poporul să fie sub apăsarea lui Iabin, împăratul Canaanului.

Sisera, căpetenia oștirii lui, pornește împotriva lor la luptă numărând 900 de care de război, cu gândul truș de a NIMICI întreaga națiune. Dar „copiii lui Israel au strigat către Domnul pentru izbăvire” (Judecători 4:3). SOLUȚIA LUI DUMNEZEU a constat în implicare totală în câștigarea biruinței, folosindu-se în planul Său și de DEBORA ca o mamă în Israel, cea care pentru 40 de ani a fost judecătoare, și de IAEL, care l-a ucis pe Sisera și care a fost binecuvântată pentru eroismul ei. Doar Maria, mama Domnului Isus, a mai fost binecuvântată în acest fel.

FOAMETEA

Elimelec (din seminția lui Iuda, cea din care trebuia să se nască Mântuitorul promis) deraiază atunci când decide să plece din Casa Pâinii în Moab, la o națiune despre care Legea Domnului prevedea că avea interdicția de a intra în adunarea Domnului până la a zecea generație. După moartea soțului și a celor doi fii, Mahlon și Chilion, NAOMI, soția lui Elimelec, se întoarce în Iuda. SOLUȚIA LUI DUMNEZEU vine prin răscum-

părarea moabitei RUT, nora lui Naomi, de către Boaz, care restaurează numele și sămânța lui Elimelec. Boaz a fost un descendent al lui Rahav din Ierihon, cea care a ajutat la salvarea israeliților (Matei 1:5). Răscumpărarea aceasta prefigurează răscumpărarea noastră, a neamurilor, prin jertfa Domnului Isus. Cât de minunat sunt orchestrate toate detaliile planului lui Dumnezeu! Într-o genealogie reală, necosmetizată, moabita aceasta străină, Rut, ajunge să fie străbunica lui David, restaurând firul istoriei conform graficului lui Dumnezeu.

ADULTERUL - păcatul infiltrat în ADN. Dumnezeu a promis că din seminția lui David Se va naște Isus Mesia, dar într-un moment de neveghe, omul după inima lui Dumnezeu a fost ispitit să PĂCĂTUIASCĂ cu Bat-Șeba, soția lui Urie, unul dintre cei mai buni războinici ai lui pe care într-un final îl ucide. Copilul care se naște în urma acestui act de adulter moare, dar SOLUȚIA LUI DUMNEZEU este mângâierea BAT-ȘEBEL prin nașterea lui Solomon, care intră în galeria de onoare a Cărții spițelor de neam a Domnului Isus.

ELIMINAREA TUTUROR SUCCESORILOR LA TRON

În timpul prorocului Elisei, știind că moștenirea genealogiei urmează firul mesianic prin spița regală a lui David, diavolul a urmărit UCIDerea tuturor fiilor de împărat prin Atalia, fiica lui Ahab, care credea că în felul acesta își va asigura domnia. La fel ca în cazul lui Moise, în mod ironic, SOLUȚIA LUI DUMNEZEU se află chiar în casa ucigașei. Fiica vitregă a Ataliei, IOȘEBA, îl ascunde pe Ioas și îi salvează viața, asigurând astfel continu-itatea spiței de neam a celor prin care urma să Se nască Mântuitorul. Și planurile diabolice continuă să eșueze. (2Împărați 11:1-3)

GENOCIDUL — prin eliminarea întregului segment etnic

O altă strategie pusă la cale de diavol îl are în prim-plan pe Haman, care dorește ștergerea de pe fața pământului a națiunii ebraice. SOLUȚIA LUI DUMNEZEU vine prin ESTERA, nepoata lui Mardoheu, care ajunge împărăteasă în vremea lui Ahașveros. Diavolul suferă o nouă înfrângere.

GENOCIDUL — prin masacrarea tuturor potențialilor viitori rivali (toți copiii până la doi ani)

Într-una dintre ultimele zvâcniri demonice, în disperarea produsă de vestea că Isus S-a născut, diabolicul împărat Irod le ordonă soldaților săi MASACRAREA tuturor băieților cu vârsta până la doi ani. SOLUȚIA LUI DUMNEZEU vine printr-un înger care îl înștiințează pe Iosif să plece pentru o vreme în Egipt împreună cu MARIA și Isus.

Oare nu vă sunt familiare toate aceste strategii enumerate mai sus? Să ne gândim puțin: ne confruntăm cu minciuna, înșelătoria, cu masacrarea copiilor nenăscuți sub forma a milioanele de avorturi și a genocidului planetar din timpul pandemiei, diavolul răcnește ca un leu împrăștiind veștile rele, apocaliptice, cu strategii de înfricoșare. De ce? Ca să ni-L fure pe Isus, să ne jefuiască de rodul concretizat în urmașii noștri, să ne priveze de rodul faptelor și al slujirilor noastre; să ne dilueze credința și speranța în promisiunile lui Dumnezeu.

SOLUȚIA? Dumnezeu e pe Tron și nimeni și nimic nu-L va abate de la Plan. Singura noastră nădejde sunt promisiunile Lui. Dacă, Tamar, Rahav, Bat-șeba și Rut au avut parte de har, Dumnezeu ne-a pregătit și nouă rezerve nesecate de HAR NEMERITAT. Nu trebuie să ne îndoim niciodată că vom moșteni cerul împreună cu cei pe care ni i-a dat El ca dar și ca binecuvântare.

Crăciunul a început în inima lui Dumnezeu și nu este complet decât atunci când pătrunde și în inimile noastre. Nu pentru 2-3 zile sau pentru un sezon, ci ca un Locatar permanent, ca într-o poveste de iubire care îl are în centru pe Isus. El stă pe Tron încununat cu slavă. Ne apropiem tot mai mult de timpul când, împreună cu îngerii, cu cei 24 de bătrâni și cu cei răscumpărați în sângele Mielului ne vom închina zicând: „A Celui ce șade pe scaunul de domnie și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor!” (Apocalipsa 5:13)

**Aceasta este
Vestea Bună a Crăciunului.
Acesta este mesajul
colindelor noastre!**

Cărțile Angelei Țiprigan, se pot achiziționa prin:

- **Editura Apollo-mesaj privat pe contul de Facebook**
- **Mesaj privat pe contul de facebook al Angelei Țiprigan**
- **la telefon: 0722 852 227**
- **în curând, în librăriile creștine.**

Gânduri la ceas aniversar

Colectivul de redacție

LIDIA ALDEA

Privesc cele 51 de reviste. Aș vrea să le țin în brațe, dar sunt destul de grele. Țin în mână primul număr al revistei creștine Suflet de femeie: nr. 1, Decembrie 2009, Ediție specială de Crăciun (format A5, 26 de pagini). Din colectivul de redacție de atunci, trei am parcurs toți cei 14 ani până în momentul de față: Rodica Baci, Mia Pop și Lidia Aldea.

Îmi amintesc prima noastră întâlnire: femei din diferite biserici din Târgu Mureș într-o bibliotecă creștină. Urma să ne implicăm în redactarea unei reviste creștine. Ce idee grozavă! Trebuia să punem un nume revistei. Au fost mai multe propuneri și s-a ales semnificativul nume: SUFLET DE FEMEIE.

De ce Suflet de femeie? Am căutat definiția pentru SUFLET în DEX: „totalitatea proceselor afective, intelectuale și voliționale ale omului; psihic; conștiință”. O altă definiție: „substanță spirituală de sine stătătoare, independentă de corp, care dă omului viață, individualitate și personalitate și care este de origine divină și cu esență veșnică”.

Dar Sfânta Scriptură ne spune că omul are duh, suflet și trup. Kenneth E. Hagin spune: „omul este un duh. Are un suflet – minte, voință, emoții – și trăiește într-un trup. Numai Cuvântul lui Dumnezeu face diferența între suflet și duh. La nașterea din nou este recreat numai duhul omului, nu și sufletul lui. Mântuirea sufletului este un proces care are loc de-a lungul vieții. Mântuirea sau reînnoirea sufletului este cea mai mare nevoie a Bisericii în ziua de azi. Cuvântul lui Dumnezeu hrănește sufletul unui duh recreat (născut din nou). Acest lucru dorim să se facă și prin intermediul acestei reviste. Facem cunoscută voia lui Dumnezeu: să-L iubim pe El, să ne iubim semenii, să învățăm iubirea jertfitoare și să ne bucurăm de dragostea Lui.

Chiar dacă primul număr a fost mititel și stingher, cu articole scrise de autoare din Târgu Mureș, pentru noi a fost o mare biruință. A fost primul pas. La finele fiecărui an, evaluăm activitatea și călăuzite de Duhul Sfânt trasăm indicatorii pentru următorul an. Am avut privilegiul să văd evoluția revistei în cei 14 ani de activitate, să mă implic cu puținul meu și să cresc odată cu revista. M-am bucurat de fiecare număr, am văzut impactul asupra cititoarelor și am avut curajul să mergem mai departe. Unitatea și buna colaborare din cadrul colectivului de redacție au făcut și fac din această slujire o binecuvântare pentru mine.

Doresc să mulțumesc Domnului, colegelor de redacție, autoarelor articolelor, cititoarelor și tuturor celor care s-au implicat și se implică în acest proiect cu un impact crescând în rândul femeilor iubitoare de Dumnezeu.

MIA POP

Din nou, la ceas aniversar

Trupul, un dar dat de către Dumnezeu pentru noi oamenii, se scurge precum firul de nisip într-o clepsidră și ne dăm seama că a mai trecut un an. La fel au trecut cei 14 ani, de când Dumnezeu a așezat în inima și mintea noastră viziunea unei lucrări pentru femei, revista „Suflet de femeie”.

Sunt copleșită de recunoștință și mulțumire pentru modul în care Tatăl nostru a folosit fiecare număr al revistei pentru a încuraja, mângâia și uneori a călăuzi viețile a mii de femei care au citit această revistă, și totodată mă bucur deoarece sunt femei care au îndrăznit să pună pe hârtie gândurile și experiențele lor, devenind astfel un instrument în mâna Creatorului pentru a fi folosite în viețile altor femei.

Uitându-mă cu atenție în urmă, pot să exclam: „Ce mare Dumnezeu avem!”

NATALIA ZSOLDOS

Revista Suflet de Femeie este o încurajare și o "gură de aer proaspăt" pentru multe din cititoare, dar și pentru noi, cele care contribuim într-un fel sau altul la apariția fiecărui număr. Dumnezeu ne binecuvîntează într-un mod deosebit prin această lucrare și ne onorează cu harul Lui de peste 14 ani.

Am fost parte a colectivului încă de la încă de la început și m-am ocupat pe parcursul anilor de diverse activități. E plăcut să vedem cum persoane noi s-au alăturat în echipă, revista a devenit tot mai bogată în conținut, frumoasă la privit și tot mai căutată și răspândită. Știu că Dumnezeu nu vrea să ne oprim aici și El are planuri noi în continuare pentru această lucrare.

Abia aștept să văd unde va duce Dumnezeu această revista peste încă 14 ani.

DIANA DORA BACIU

Dacă ar fi să aleg câteva cuvinte care să descrie ceea ce înseamnă pentru mine proiectul „Suflet de Femeie”, acestea ar fi: mulțumire, binecuvîntare, bogăție.

Țin minte, atunci când am luat în mână pentru prima oară revista, cât de mult am apreciat această lucrare. Dar nu m-am gândit niciun moment că voi face parte din colectivul de redacție, coordonând chiar acest proiect! Sunt extrem de recunoscătoare lui Dumnezeu pentru că mi-a făcut parte de această binecuvîntare, și de asemenea, Rodica merită toată aprecierea mea pentru încrederea acordată. Am ales al treilea cuvânt „bogăție”, fiindcă m-am „îmbogățit” în multe feluri de când sunt parte a acestui colectiv de redacție. În primul rând prin colegile minunate ale colectivului, alături de care facem acest frumos proiect, apoi prin încurajările primite citind atâtea articole frumoase, cu încărcătură spirituală – experiențe cu Dumnezeu, mărturii, revelații despre diferite teme ale Bibliei și așa mai departe. Și desigur, nu în ultimul rând, prin faptul că am putut să cunosc pe această cale atât de multe femei deosebite, ajungând să avem mai mult decât o colaborare – o relație de prietenie. Cred din toată inima, că această revistă este o nestemată și pentru voi cititoarelor. Într-o lume care se afundă tot mai mult în păcat, în care se promovează tot mai mult conținut cu influență negativă, prin diferite canale.

Cred că o revistă creștină, prin care poți să descoperi diferite experiențe minunate de viață și îmbărbătare de la atât de multe femei, este o adevărată oază de liniște într-o pustie morală. Mă cuprinde o bucurie atât de mare atunci când primesc mesaje de la voi cum că ați fost „zidite spiritual”, încurajate prin revista Suflet de femeie!

Acest proiect nu ar fi posibil fără voi, dragi autoare, cititoare și femei care ne ajutați la distribuire. Împreună cu voi, suflete de femei răscumpărate, formăm sufletul revistei Suflet de femeie și îi mulțumim lui Dumnezeu că există! Mă rog ca în continuare Dumnezeu să își reverse binecuvîntările Sale alese peste acest proiect, să ne ajute să creștem și să avem cât mai multe experiențe cu El. Fiți binecuvîntate!

Cu drag, Diana

RUXANDRA PETRINA

Mă simt binecuvîntată să pot face parte din colectivul de redacție al revistei Suflet de femeie, o revistă creată special pentru femei care vor să-L iubească pe Dumnezeu mai profund și să trăiască fără teamă pentru împărăția Lui. O revistă în care pot să îl văd pe Dumnezeu cum lucrează în viețile femeilor, prin care pot să descopăr bunătatea și credințioșia Lui. E o onoare să îl slujesc pe Dumnezeu prin intermediul acestei reviste, alături de colegile, surorile mele dragi în Cristos. Prin tot ceea ce fac la Suflet de femeie, vreau să îl glorific pe Dumnezeu, având mereu o perspectivă biblică, o minte creativă și fiind mereu inspirată de dragostea lui Cristos și iubirea față de biserica Lui. Îmi doresc ca prin slujirea mea, prin intermediul revistei, Cuvântul lui Dumnezeu să aibă impact în viața cât mai multor femei, care să cunoască puterea și dragostea lui Dumnezeu într-un mod cât mai intim și personal posibil.

Încrede-te în Domnul din toată inima ta și nu te bizui pe înțelepciunea ta. Recunoaște-L în toate căile tale și El îți va îndrepta căările. (Proverbe 3:5-6).

LIDIA BLEAHU

„Și credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd.” (Evrei 11:1)

Fără să știu ce a pregătit Dumnezeu pentru mine, am intrat în colectivul de redacție acum patru ani, atunci când mi s-a propus. Iar eu am pus înaintea Domnului aceste „lucruri care nu se vedeau pentru mine”.

Crezând că El îmi va călăuzi pașii, am început să merg înainte, în ciuda atacurilor, răutăților și a piedicilor din partea celui rău, simțindu-mă puternic încredințată în ceea ce El pregătea pentru mine.

Azi sunt mai bogată decât atunci, cu un colectiv minunat care m-a acceptat cu brațele deschise, mă bucur de întâlnirile pe care le avem, de rugăciunea făcută împreună, de planurile pe care le creionăm pentru numerele revistei și pe care le încredințăm în mâna Domnului.

Mă simt bogată prin multele pagini citite, învățături, povești de vieți transformate de Dumnezeu și oameni salvați. Deși sunt singura fată din colectivul de redacție, fără experiența căsătoriei și a statutului de mamă, mă simt parte a acestui proiect lăsat pentru o vreme pentru încurajarea multor femei din această țară și nu numai, mame ce își povestesc experiențele, dar și fete tinere ce își doresc o viață întreagă alături de Dumnezeu.

Doresc ca Domnul să dea binecuvîntare peste cititoare și înțelepciune peste scriitoare, astfel încât revista Suflet de femeie să fie o fereastră deschisă în suflete, către cer.

LUCIANA SAND

Să fiu parte din lucrarea „Suflet de Femeie” e mai mult decât un vis împlinit sau o dorință devenită realitate. Mi-am dorit să lucrez într-o redacție de revistă încă de când eram mică și credeam că jurnalismul va fi drumul pe care îl voi urma în cariera mea. Ce minunat, cum Dumnezeu transformă planurile noastre în ceva cu mult mai mareț și împlinitor. Sunt peste 30 de numere de când am primit cu drag provocarea Rodicăi de a crea designul Revistei „Suflet de Femeie” și mărturisesc că de fiecare dată mă las inspirată de Duhul Sfânt și mă bazez pe încurajările și rugăciunile colegelor mele. Fără puterea, stăruința și munca lor neobosită această lucrare ar fi una săracă și fără rod.

Sunt mulțumitoare și binecuvîntată să fiu în mijlocul unor femei aducătoare de vești bune, care împreună, autoare și cititoare, sunt o mare oștire!

Rămâneți în El și EL va rămâne în voi! Fiți binecuvîntate!

ANDREEA DAMIAN

Domnul cunoaște cu mult timp înainte de nevoile noastre și pregătește deja mijlocul și calea să ieșim biruitoare, dacă alegem să ascultăm de glasul Lui și să ne lăsăm întreaga viață ghidată de El. Dumnezeu are pentru noi planuri mult mai marețe decât ne putem imagina.

Mulțumesc Domnului că a rânduit să pot face și eu parte din această lucrare minunată, împreună cu femei atât de speciale, jertfitoare, pline de bucuria slujirii, în realizarea fiecărui număr al revistei, la care se lucrează cu atâta dedicare și iubire.

Luând parte și eu la realizarea ultimelor numere, am descoperit femei minunate care își împărtășesc din experiențele lor cu Dumnezeu, mărturii care ne uimesc și ne îmbărbătează să putem merge înainte. Cred că această revistă oferă multor femei oportunități pentru a-și face cunoscute revelațiile din trăirile lor zilnice cu Domnul. Așa putem descoperi și noi talente și comori ascunse.

Biserica Penticostală „Maranatha”, Luduș

Fiți voi lumina în diminețile cu nori!

Binecuvântarea

d i m i n e ț i l o r

Lubesc diminețile în orice anotimp. Iubesc lumina care diluează și alungă întunericul, paharul cu apă proaspătă ce-mi potolește setea, păsările care Îl laudă din zori pe Cel ce le poartă de grijă, aroma cafelei care se împrășteie generos și apa binefăcătoare a dușului.

Confortul de care dispunem mai toți – de a avea la un pocnet din degete căldură și electricitate – este prețios. Din păcate, uităm adesea să mulțumim pentru toate acestea.

Mirosul de săpun, genunchii plecați și rugăciunea șoptită, în taină, încredințarea celor dragi în brațul Său, călăuzirea cerută, toate acestea îmi dau speranța și curajul necesar unei noi zile.

Iubesc diminețile pentru creativitatea și inspirația primită la trezire, pentru încurajarea de a fi un om mai bun și cu o zi mai aproape de revederile scurte și prețioase cu cei dragi ai mei.

Iubesc diminețile cu emoțiile lor calde, și chiar dacă uneori teama și îngrijorarea își fac loc în mulțimea de gânduri, notele unui cântec și rugăciunea inimii, faptul că știu că sunt frați scumpi care ne poartă în rugăciune, le risipesc.

Iubesc diminețile pentru biruința lor. Când lucrăm în spital, îmi plăcea nespus să dau bună dimineața, să încurajez, să zâmbesc, să-i îngrijesc pe pacienți cu blândețe, să-i țin de mână, să le pun așternut curat și proaspăt, cu picături de ulei de lămâie sau de mentă, să șterg oarecum din mirosul de spital și suferință, tristețe și amar, să redau din prospețimea naturii. Ferestrele larg deschise, pașii alergați pe holuri și prin saloane, toată agitația specifică unui spital unde viața se întâlnește cu moartea – m-au însoțit ani în șir.

Acum, diminețile mele sunt altfel. Mai liniștite, dar în continuare pline de responsabilitate, de dorința de a fi omul potrivit la locul potrivit, de a aduce alinare celor din jur. Drumul spre cabinet, pregătirile pentru pacienți, discuțiile cu ei, terapiile și fiecare zâmbet îmi bucură inima și mă umplu de recunoștință.

Iubesc diminețile în care merg la cursuri și Îi mulțumesc Domnului pentru posibilitatea de a putea studia și învăța, de a primi călăuzire în tot ceea ce fac. Bucuria de a ști că seara am emisiune, că pot fi de folos și pot sluji, mă face să fiu efervescentă și mă simt onorată de misiunea primită.

Iubesc diminețile pentru că ele aduc mângâieri și în cele mai triste împrejurări, că pot lua în suflet un pasaj sau un verset și pot la rândul meu să fiu încurajare și zâmbet pentru ce-i pe care îi întâlnesc.

Iubiți diminețile și umpleți-vă inima de prezența Lui, plecați la drum cu generozitate și blândețe, alungați răutăți și tristeți, cereți binecuvântare și călăuzire, fiți mulțumitori pentru curajul dimineților de a învinge orice întuneric.

Fiți voi lumina în diminețile cu nori!

Luminița Cătană (foto)

”Iubesc diminețile pentru că ele aduc mângâieri și în cele mai triste împrejurări...”

Recunoscătoare lui Dumnezeu *pentru surorile mele!*

Îmi exprim mulțumirea și recunoștința spre Dumnezeu și prin modul acesta de a împărtăși cu voi imensa bucurie pe care ne-a făcut-o Domnul în acest an de a ne putea revedea întreaga familie după o perioadă lungă cu multe schimbări în viețile noastre.

Trecuseră 6 ani de la ultima noastră întâlnire cu toată familia.

Provin dintr-o familie numeroasă, cu 10 frați dintre care 5 sunt băieți și 5 fete. Noi, surorile, eram cele mai apropiate de vârstă, cu o diferență mică între noi. Ajunseserăm să purtăm toate aceleași mărimi la îmbrăcăminte și încălțăminte și ne ajutam între noi, făcând schimb de haine și lucruri. Copilăria noastră am petrecut-o mereu împreună, acasă cu treburile casnice, la biserica unde slujeam, cântam împreună și Îl slujeam pe Domnul cu bucurie.

De asemenea, la școală eram împreună, iar, mai apoi, urmând facultatea în alt oraș eram la fel nedespărțite, locuind în aceeași chirie.

Am știut dintotdeauna că Dumnezeu are un plan cu fiecare dintre noi și că acest plan e mult mai măreț decât ne-am putea noi gândi.

Cu toate acestea, timpul a trecut, iar prima noastră soră, Mia, s-a căsătorit departe, foarte departe de noi. A fost o ruptură grea pentru noi și nu puteam înțelege cum dintr-o dată drumurile noastre se despart, dar pe parcurs am înțeles schimbările prin care treceam fiecare.

Pe rând, ne-am căsătorit, eu am rămas în zonă, însă pentru Alina și Mi-rela la fel Domnul a îngăduit să fie la o mare depărtare. Așteptăm să vedem planul bun pe care îl are Domnul în continuare și pentru Emima.

Perioada pandemiei a fost un obstacol mare și nu am reușit să ne întâlnim, dar dorul și dorința de a ne întâlni erau tot mai mari.

Vara aceasta, Domnul a îngăduit să aranjeze lucrurile astfel încât să ne putem revedea cu toții. A fost un moment unic și plin de emoții. Ne-am revăzut în calitate de soții și mame, iar întâlnirea copiilor noștri pentru prima dată a fost specială.

Sunt recunoscătoare lui Dumnezeu pentru timpul pe care l-am avut împreună și mă rog că El să își împlinească planul Său cu noi. Cât de concludent este astfel citatul lui Maxime Lagacé:

Atât de îndepărtate, dar atât de aproape!

Atât de diferite, dar atât de asemănătoare!

Denisa Baci (foto)
Biserica Penticostală „BethEl”,
Târgu Mureș

*Atât de îndepărtate, dar atât de aproape!
Atât de diferite, dar atât de asemănătoare!*

CĂCI CE ESTE VIAȚA TA?

(Iacov 4:14b)

Cu siguranță că fiecare ne-am pus această întrebare în viață, uneori rostind-o în cuvinte, alteori doar printr-un oftat. Cu toții ne-am luptat intelectual și emoțional să găsim răspunsul la această întrebare. Sigur că răspunsurile sunt foarte multe, diferite de la persoană la persoană, dar depind de perspectiva din care privim la viața noastră. Oamenii trăiesc și acționează conform gândirii lor. Percepția cuiva asupra lumii din jurul lui este realitatea lui. Acest lucru ne modelează practic cine suntem, motivația noastră și alegerile care vor fi făcute în viața noastră personală și profesională.

Cea mai mare binecuvântare a vieții este... VIAȚA.

Viața înseamnă ceea ce trăiești, nu ceea ce deții! De cele mai multe ori, când ne gândim la viața noastră, ne gândim la ceea ce avem, la ceea ce folosim, la ceea ce am realizat (casa, mașina, cariera), dar viața omului este mai mult de atât! „Doamne, prin îndurarea Ta se bucură omul de viață...” (Isaia 38:18).

Prin îndurarea Domnului se bucura omul de viață, nu de banii din viața lui.

În veșnicie vei lua cu tine caracterul tău, nu banii tăi: „Îndeamnă pe bogații veacului acestuia să nu se îngâmfе și să nu-și pună nădejdea în niște bogății nestatornice, ci în Dumnezeu, care ne dă toate lucrurile din belșug ca să ne bucurăm de ele.” (1 Timotei 6:17).

Valoarea omului nu sta nici în bancnote, nici în haine. E ceea ce îți bate în piept și o arăți prin fapte: „Ce-i viața ta? E o peniță / Cu care scrii mereu pe-un drum.” (Costache Ioanid).

„Încolo, frații mei, tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună și orice laudă, aceea să vă însușească.” (Filipeni 4:8).

Felul cum îți vezi viața îți modelează viața.

Perspectiva ta asupra vieții tale îți va influența modul în care îți investești timpul, cum îți cheltuiești banii, cum îți folosești talentele sau cum îți prețuiești relațiile cu cei din jur. Dumnezeu este mult mai interesat de ceea ce ești decât de ceea ce faci: „Îndeamnă-i să facă bine, să fie bogați în fapte bune, să fie darnici, gata să simtă împreună cu alții, așa ca să-și strângă pentru vremea viitoare drept comoară o bună temelie pentru ca să apuce adevărata viață.” (1 Timotei 6:18-19).

Pentru a vedea viața așa cum dorește Dumnezeu să o vedem trebuie să ne asigurăm în fiecare zi că am primit înțelepciune de sus, că ne rugăm zilnic pentru a vedea viața dincolo de ce este aici pe pământ. Trebuie să ne vedem viața dintr-o perspectivă creștină!

”E o peniță.

Cu care
scrii mereu
pe-un drum.”

Costache Ioanid

Atunci când privești înspre viața veșnică promisă de Dumnezeu, îți înrădăcinezi identitatea în El, vei începe să te vezi așa cum te vede El și acest lucru va influența modul în care tratezi oamenii, situațiile, oportunitățile și evenimentele din jurul tău. O perspectivă sănătoasă asupra vieții ne asigură sănătatea trupului și ne apropie totodată de mântuire. Este important să știi cum să-ți trăiești viața, deoarece viața trăită greșit este un chin, pe când viața înțeleasă și trăită corect este o bucurie: „În adevăr, cei ce trăiesc după îndemnurile firii pământești umblă după lucrurile firii pământești, pe când cei ce trăiesc după îndemnurile Duhului umblă după lucrurile Duhului. Și umblarea după lucrurile firii pământești este moarte, pe când umblarea după lucrurile Duhului este viață și pace.” (Romani 8:5-8).

Perspectiva vieții veșnice este o temă centrală în Biblie, cu numeroase versete de-a lungul ei:

„Și făgăduința pe care ne-a făcut-o El este aceasta: viața veșnică.” (1 Ioan 2:25);

„În nădejdea vieții veșnice, făgăduite mai înainte de veșniciei de Dumnezeu, care nu poate să mintă.” (Tit 1:2);

„Dar acum, odată ce ați fost izbăviți de păcat și v-ați făcut robi ai lui Dumnezeu, aveți ca rod sfințirea, iar ca sfârșit: viața veșnică.” (Romani 6:22).

Aceste versete ne provoacă să trăim cu o perspectivă eternă, să căutăm mai întâi împărăția lui Dumnezeu și să ne încredem în promisiunile Lui chiar și în mijlocul celor mai dificile circumstanțe ale vieții.

Multe probleme ale vieții sunt derutante pentru cei care nu le pot aborda dintr-o perspectivă creștină.

Fie ca toți să fim încurajați de aceste versete, să ne inspire să trăim viețile plăcute lui Dumnezeu și concentrate pe răsplata eternă care ne așteaptă:

„Răsplata smereniei, a fricii de Domnul, este bogăția, slava și viața.” (Proverbe 22:4);

„Iată, Eu vin curând și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui.” (Apocalipsa 22:12);

„Păziți-vă bine să nu pierdeți rodul muncii voastre, ci să primiți o răsplată deplină.” (2 Ioan 1:8).

Modul în care îți definești viața determină destinul tău.

Adriana Rus
Biserica „Emanuel”, Târgu Mureș

Există victorie

... și să-L cunosc pe EL.."

Momentele care mă intrigă și produc un freamăt apar-te în inima mea, sunt cele care mă găsesc mai aproape de EL.

De aceea, o dată cu începuturile slabe ale maturității mele, caut să dezvolt / condimentez viața mea de credință, cu modele, mentori, învățători, oameni mai buni decât mine, oameni care sunt mai aproape de Hristos.

Realizez destul de repede că cei care trădează o cunoaștere mai profundă a divinității, deseori nu rezona-ză cu mulțimea de tip „spectacol”, care atrage prin zgomot lipsit de conținut.

Îi găsesc sub un portret de singuratici, adesea marginalizați de societatea „bufonistică”, visători cu ochii deschiși, părtași unor suferințe care nu prezintă interes cercului de spectatori „senzaționiști”, umflați de dopamină.

De regulă pot fi ușor ciudați, cu albastru senin în ochi, cu blândețe în cuvânt, îmbrățișând ferm calea îngustă.

Versetele următoare mă ajută să creionez puțin portre-tul omului spre care privesc cu inima strânsă, alertată de înșelăciunea precară a cunoașterii lui Hristos pe care ne lăudam frivol și fără temei că o avem în aceste vremuri tulburi:

- „privesc toate aceste lucruri ca o pierdere, față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos Isus, Domnul meu.”
- „Pentru EL am pierdut toate și le socotesc ca un gunoi, ca să câștig pe Hristos”;
- „și să fiu găsit în EL, nu având o neprihănirea a mea”;
- „și să-L cunosc pe EL, și puterea Învierii Lui, și părășia suferințelor Lui și să mă fac asemenea cu moartea Lui”;
- „ca sa ajung cu orice chip... dacă voi putea la învierea din morți...”;
- „Nu că am și câștigat premiul sau că am ajuns desăvârșit; dar alerg înainte, căutând să-L apuc”;
- „Fraților, eu nu cred că l-am apucat încă; dar fac un singur lucru: uitând ce este în urma mea și aruncân-du-mă spre ce este înainte, alerg spre țintă” (Filipeni 3:8-14).

După o singură citire a acestor verste, îmi fuge lumea de sub picioare, sunt copleșită de intensitatea fiecărui cuvânt transmis de către Pavel.

Iar imaginea cu el îl lanțuri, singur, în suferința, dar având o bogăție atât de mare pe care o poartă în inimă și în cu-vânt, mă lasă descumpănită.

„...să privim mai des spre cei care pierd totul pentru Hristos și mai puțin spre cei care au reflector fără lumină.”

De ce? Din pricina confortului în care ne complăcem astăzi, de unde ne tragem seva de cunoscători leneși și slabi ai „prețului nespus de mare al cunoașterii lui Hristos.”

Cărturisiți, doxologiți, teologiți și totuși din ce în ce mai triști și încuiați.

Împleticiți de modele de plastic, căutând un har ieftin după care să nu jertfim nimic.

Rodim sezonier când avem evanghelizare, necazul ne destabilizează ușor mersul la bi-serică, iar mai apoi rușinați de mărturia sla-bă, ne dăm la fund ca monedele în fântânile fără speranță.

Această cunoaștere a lui Hristos pe care o avea Pavel brăzdată de dinamism, aventură, durere, entuziasm, îmi colorează frenetic un om cuprins de o sete de nestăvilit.

Pe care îl găsesc atât de rar în generația mea. Acest flămând după Hristos „pe care nu l-a apucat încă..”, un pătimăș alergător spre „țintă”, un neînfricat jertfitor care „cu orice chip” se aruncă, pierde, moare.

Dar cunoaște, apucă și câștigă... Citesc printre rânduri portretul creștinului care îmi doresc să devin, sau mă mint singură că aş putea să-l ating...Acest portret al omului fără interes personal, aspirații lumești sau lăudăroșii efemere.

Plâng, mă cutremur înaintea chemării de a-L cunoaște pe Hristos. Poate nu o sa îmi fie îngăduite lanțuri atât de onorabile și pli-ne de sens ca ale lui Pavel. Însă știu sigur că voi avea / avem „ceva” de jertfit...

„Și să-L cunosc pe EL... și să fiu găsit în EL și să mă fac asemenea... și să ajung...”

O caracterizare „simplă” a unui creștin neastâmpărat, neobosit, însetat, înflăcărat, pasionat, dedicat și demn.

Închei cugetarea, care sper că nu a produs frustrare, decât un contrast.

O ieșire din zona gri. O scurtă pledoarie a ceea ce ar trebui să fie creștinul de luni.

Mă îndemn și eu odată cu voi cei care v-ați oprit ochiul spre literele mele, să privim mai des spre cei care pierd totul pentru Hristos și mai puțin spre cei care au reflector fără lumină.

Cunoașterea lui Hristos întotdeauna costă. Ne costă și pe noi azi, timpul pierdut, inconștiența, ignoranța, atitu-dinea delăsătoare în fața Scripturii și lenea.

Aș vrea totuși să ne coste mai mult, să ne doară mai tare, să fim mai aproape, să plătim mai scump, să avem parte / să fim partași, să aflăm puterea Învierii, să murim, să apucăm, să pierdem și să câștigăm... Ce? (Pe Cine?)

Pe EL!

Gabriela Stir (foto)

Dumnezeu nu greșește.

Niciodată.

Da, El răstoarnă planuri și situații, îți închide uși, uneori simți că îți ia preșul de sub picioare... poate nu îți arată luminița de la capătul tunelului în toate situațiile. Poate te surprinde cu un diagnostic la care nu te aștepti.

Și totuși. El rămâne prezent. Neschimbat. Iubitor. Răbdător. Atotputernic.

De multe ori m-am gândit de ce vine creșterea doar după frângere. Cred și simt că este un proces natural. Anotimpurile blânde și calde ale vieții au rolul lor – îți oferă timp să îi slujești pe alții, să te implici în diferite nevoi, să întinzi o mână. Dar în iarna plină de furtuni, e timpul să te oprești, să cercetezi inima până în adâncurile ei și să vezi ce îți vorbește Dumnezeu.

Pe mine El m-a surprins în primăvara vieții – și la propriu și la figurat. Era luna mea preferată din an – luna mai. Frumusețea naturii m-a impresionat deplin și de această dată. Mă deconectez de tot și toate mergând în livadă, printre copacii înfloriți și mă pierd printre ei cu orele. Stau și îl văd pe Creator în fiecare petală, albină, mugur ce vrea să plesnească. Parca toate cântă, trebuie doar să îți faci liniște în suflet, să le ascuți.

Și așa din senin, Dumnezeu îmi pune în gând să merg la medic.

Sănătoasă (așa credeam eu), plină de energie și cu o agendă încărcată până în toamnă, cu planuri și liste, El alege să schimbe fila. Alege să mă surprindă cu ceva la care sincer, nu m-aș fi gândit. Cum să mergi la medic, deși te simți bine, iar de acolo să ieși cu vestea că sunt mari șanse să ai cancer?

Stând pe pat la examinare, am primit o imagine: simțeam că plutesc pe un râu atât de lin și albastru, de o claritate uimitoare, iar apa mă purta atât de ușor și plăcut în jos, iar eu admiram cerul. O pace de nedescris mi-a cuprins inima și mintea. Mi s-au derulat în față atâtea situații prin care Dumnezeu și-a arătat puterea în viața noastră. Situații-limită, intervenții miraculoase, pietre de aducere aminte.

Am decis să nu las nici o fărâmbă de frică în fața acestui diagnostic. Nu el mă reprezintă, ci Dumnezeu. Trupul este trecător, supus degradării, bolilor și încercărilor, însă prin toate El șlefuieste adânc.

Chiar atunci mi-a vorbit că El își va face lucrarea în viața mea prin toată această încercare. Diagnosticul s-a confirmat după analize, era vorba de cancer tiroidian. Deși din punct de vedere omenesc aș fi fost îndreptățită să fiu supărată sau cel puțin îngrijorată, inima mea era dominată de o pace pe care nu o puteam explica nimănui. Ce frumos lucrează Dumnezeu! Minunile au început una după alta – nu avusesem nici un fel de disconfort.

Boala a fost descoperită în stadiu incipient, datorită bunătății lui Dumnezeu și înțelepciunii medicilor. Mi s-au explicat următorii pași: operația de tiroidectomie totală, biopsie, analize, tratament. Medicii au fost alături de mine în tot acest proces, cu siguranță trimiși și ghidați de Medicul cel mai prețios. Am încredințat în mâna Lui totul – inima, trupul, mintea și tot ce urma să vină.

Mulțumește-I. Mereu. Pentru toate

Bucuria a fost să am un sprijin real din partea soțului meu, a copilașilor, a familiei largite, a prietenilor și a bisericii în care Dumnezeu ne-a așezat.

E așa încurajator să simți că ești purtat în rugăciuni. Cele două luni până la operație mi-au oferit un timp de introspecție, de rugăciune și dependență de Dumnezeu. El mi-a vorbit: „nu îți fie teamă de cancerul trupului, ci de cel al sufletului”. Deplin încredințată că El va lucra după planul Lui, am mers mai departe și am parcurs toate etapele, spre mirarea și încurajarea mea – cu bucurie.

Detaliile cu care El a lucrat mi-au reamintit ce valoroși suntem în calitate de copii ai Lui. El s-a aplecat spre mine, cu o blândețe și o gingășie de nedescris.

Nu mi-a îngăduit durere fizică, operația a decurs atât de lin, iar perioada de recuperare a fost o altă minune – fără dureri sau slăbiciune.

Îmi amintesc ce frumos cădeau razele de lumină pe patul spitalului, de parcă El le-a trimis să mă mângâie, să îmi amintească: „Eu sunt aici. În fiecare clipă. Simți? Nu are de ce să îți fie teamă. Eu te-am creat, te cunosc până în cel mai mic detaliu. Eu îngădui boala și eu o vindec. În mâna Mea sunt toate. Trebuie doar să te încrezi.” M-am aruncat în brațele Lui și am știut că acolo e cel mai bine!

De acolo nu mai vreau să plec. Și acolo continui să rămân. Fie că mă va duce pe munți, fie în văi. Încredințează-ți suferința în Mâna Lui și lasă-L să lucreze.

O va face, dar după planul Lui. Lasă-L să te modeleze, chiar și atunci când doare. Așa vei crește, iar apoi îi vei putea sluji pe alții. Rămâi ancorată în Scripturi, acolo vei găsi hrana care te va conduce, care îți va da putere.

Mulțumește-I. Mereu. Pentru toate. Suferința te frânge, iar apoi te crește. Iar creșterea te duce mai aproape de Cer.

Cu prețuire, Flavia (foto)

Răbdare în *asteptare*

„Nu vă îngrijorați de nimic; ci, în orice lucru, aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri, cu mulțumiri.”

Îndrăgesc această revistă „Suflet de femeie,, fiindcă prin intermediul ei sunt încurajată de mărturiile și gândurile scrise cu un așa de mare impact, iar luna aceasta mă bucur să pot participa la slujirea altora prin scris.

Viața reprezintă un șir de evenimente, unul dintre ele fiind căsătoria. În urmă cu cinci ani Dumnezeu mi-a dăruit un soț minunat, alături de care am întemeiat o familie. Pasul acesta, reprezenta un răspuns la rugăciunile adunate din copilărie și o confirmare a faptului că Dumnezeu face lucrurile frumoase la vremea hotărâtă de El.

Dacă am primit responsabilitatea din partea Lui să fiu soție, următorul pas și totodată dorința inimii mele a fost să fiu mamă. Așteptarea unui copil a fost simțită în inima mea din primele clipe, totuși timpul nostru nu coincide întotdeauna cu timpul lui Dumnezeu. Sunt sigură că în suveranitatea Sa, Dumnezeu vede și cunoaște lucrurile dincolo de limitele noastre umane.

Cu scurgerea anilor, în inima mea s-a instalat descurajarea și îndoiala. Multe gânduri și întrebări fără răspuns mă frământau adesea, dar nu am încetat să mă rog Domnului, întrucât știu că planul Lui este măreț, având un scop precis.

Mi-am dat seama că așteptarea necesită foarte multă răbdare și o credință neclintită în Dumnezeu. Un verset încurajator de care mă leg mereu se află în Filipeni 4 cu versetul 6: „Nu vă îngrijorați de nimic; ci, în orice lucru, aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri, cu mulțumiri.”

Știu că aceste cuvinte „nu vă îngrijorați de nimic” sună oarecum ideale, dar noi suntem oameni vulnerabili, supuși slăbiciunilor și deseori aplicarea practică a Scripturii în viețile noastre pare să fie cu totul imposibilă.

Au fost momente critice când speranța din inima mea era tot mai slabă, dar Dumnezeu prin glas profetic a fost cel care m-a întărit și mi-a amintit făgăduința minunată care mă așteaptă înainte, aceea de a avea copii.

Am ales să scriu câteva gânduri despre acest subiect delicat, deoarece știu că multe dintre voi vă găsiți în acest sezon al sufletului. Chiar dacă până în prezent familia noastră este lipsită de odrasle, știu că în așteptare dovedim credincioșie. Dumnezeu cu siguranță rămâne fidel promisiunilor Sale.

Vă încurajez să nu deznădăjduiți, planul Lui este mult mai măreț decât ne putem imagina noi.

Iov 35:14 este o ancoră de care vă chem să vă prindeți: „Măcar că zici că nu-L vezi, totuși pricina ta este înaintea Lui: așteaptă-L!”

**Luiza Trif (foto)
Craiova**

Rugăciune pentru revelarea Cuvântului

„Omul nu va trăi numai cu pâine, ci cu orice
cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.”
(Luca 4:4)

Scriptura este izvorul cunoașterii lui Dumnezeu. A cunoaște căile lui Dumnezeu este identic cu a-L cunoaște pe El. Ori căile Lui le putem afla studiind Biblia. Biblia în întregime ei este izvor de viață și binecuvântare. „Textul literar al Bibliei este numai un veșmânt exterior. Alegoriile ei constituie trupul, iar adevărurile spirituale îi sunt sufletul. Frumusețea tainelor ei este dezvăluită numai celor ce iubesc pe Dumnezeu, celor ce doresc să își deschidă ochii și inimile pentru Duhul Lui cel Sfânt” (Richard Wurmbrand). Această frumusețe a tainelor Scripturii dorim să o pătrundem și noi, această revelație să o facă Duhul Sfânt și în inimile noastre.

„Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire” (2 Timotei 3:16).

Scriptura a fost insuflată de Dumnezeu când a fost scrisă și trebuie să fie insuflată de Dumnezeu și când este citită, studiată, pentru ca să poată fi înțeleasă și trăită, pentru ca să poată lua chip în noi Cel ce ne-a creat, Cel ce ne vorbește prin Scriptură.

Numai Duhul Domnului ne poate călăuzi să putem vedea strălucind lumina Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu și care trebuie să se manifeste și în viețile noastre. Domnul Isus Hristos este temelia tuturor lucrurilor: „Din El, prin El și pentru El sunt toate lucrurile”. Profund și tainic este prezentat Cel ce este Calea, Adevărul și Viața, de către apostolul Ioan, în Ioan 1, de la 1 la 4: „La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu. El era la început cu Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute prin El; și nimic din ce a fost făcut n-a fost făcut fără El. În El era viața, și viața era lumina oamenilor”.

Toata creația este întemeiată pe Cuvânt. Dumnezeu a ieșit din Sine prin Cuvântul Lui, a creat toate lucrurile și S-a întrupat pentru ca noi să avem Viața și Lumina. Cuvântul este Lumina lumii, Domnul nostru Isus Hristos, pe care dacă Îl cunoaștem și Îl urmăm, vom avea lumina vieții. Isus Hristos este gloria vieții! Viața Cuvântului este lumina și mărturia noastră este viața. Unde este Duhul Domnului, acolo este foame după cuvânt, acolo este viață, sfințire și dedicare continuă față de Dumnezeu, o viață care rodește caracter hristic pentru gloria lui Dumnezeu.

Nevoia de Cuvânt este vitală. Așa cum ne hrănim trupul pentru ca să aibă viață, așa trebuie să ne hrănim și spiritual din cuvântul Scripturii, cuvântul vieții ca să trăim. Indiferent din ce denominațiune creștină facem parte, avem nevoie de înțelepciunea venită de sus, de revelarea cuvântului sub călăuzirea Duhului Sfânt ca să avem viață din belșug, viața veșnică. „Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu” (Ioan 17:3).

Și cum vom putea să-L cunoaștem pe Dumnezeu și pe Isus Hristos, dacă nu studiem Scriptura, dacă nu medităm asupra Cuvântului, dacă nu ne facem timp de comuniune cu El, ca să poată lucra Cuvântul și Duhul Sfânt în inimile noastre, în viețile noastre?

Avem nevoie de Cuvântul revelat, de o relație personală în care Duhul Sfânt să ne vorbească specific, să ne călăuzească în tot adevărul.

Trebuie să ne dorim și să cerem zilnic lucrul acesta; de aceea vă propun să venim înaintea Domnului în rugăciune pentru ca Duhul Sfânt să-Și facă lucrarea în interiorul nostru, în inima noastră, să ne lumineze așa încât să înțelegem taina cuvântului studiat, să-L cunoaștem pe El și mărețta Lui lucrare pe care vrea să o facă cu fiecare dintre noi.

Pentru toate acestea, vrednic este Domnul nostru de toată lauda, mulțumirea, recunoștința și binecuvântarea.

Rugăciune:

Cu mulțumire și recunoștință vin, Doamne, înaintea Ta pentru tot ce ești și faci în viața mea, și Te rog, pătrunde-mă cu toate lucrurile necesare ale învățăturii Tale și fă-le o realitate în mine. Da-mi, Te rog, duh de înțelepciune și de descoperire în cunoașterea Ta, și să-mi luminezi ochii inimii, ca să pricep care este nădejdea chemării Tale, care este bogăția moștenirii Tale în sfinți, și care este fața de mine nemărginita mărire a puterii Tale, să mă faci să mă întăresc în putere, prin Duhul Tău, în omul dinlăuntru, așa încât Hristos să locuiască în inima mea prin credință. În Numele Domnului Isus Hristos m-am rugat. Amin!

Lidia Aldea,
Biserica „BethEl”, Târgu Mureș

Biruitoare în lupta cu minutele!

Timpul petrecut cu Dumnezeu ne arată cine contează!

Managementul timpului.

Site-uri... cărți peste cărți... teste... specialiști... secrete... guru în managementul timpului... productivitate... succes... bani... eu, omul, stăpânul timpului... elemente electronice de economisire a timpului... economisire și dependență... stres... Timpul este valoros, este prețios. Ne este prieten sau dușman!? Timpul are întotdeauna o cale frumoasă de a ne arăta ce și cine contează cu adevărat.

Am și eu ca orice muritor un cont la banca numită Timp. 1440 de minute. 86400 de secunde în fiecare zi. Toate avem la fel. Nici o secundă nu trece în contul zilei următoare. Tuturor ne sunt puse la dispoziție 24 de ore pe zi, 7 zile pe săptămână. Timpul este mult prea valoros pentru a fi risipit. Trebuie să facem ce este bine atunci când ni se ivește oportunitatea și nu să dăm vina pe lumea în care trăim pentru modul în care trăim. Trebuie să ne rugăm, să petrecem timp cu Dumnezeu și să studiem Cuvântul Lui, iar atunci când El vorbește inimilor noastre, să fim gata să pășim prin credință. Dumnezeu ne-a creat cu un scop. Nu m-a chemat să fiu o femeie ocupată, ci să fiu o femeie plină de roade bune. În stilul de viață de astăzi este foarte ușor să fii prinsă în mecanismul aglomerației în fiecare zi. Cu toate avem nevoie de un timp în care să ne gândim cum să ne petrecem timpul.

Conștient că Satan încearcă să ne deposeze de cât mai mult din timpul pe care l-am putea folosi pentru gloria lui Dumnezeu, apostolul Pavel ne îndeamnă: „Fiți înțelepți!” Adică „folosiți bine timpul pe care vi l-a dat Dumnezeu”. Latinii aveau expresia Carpe Diem – „Trăiește clipa!” Pavel spune: „Trăiește clipa... nu în mod ușuratic, ci cu Dumnezeu, nu lăsa să îți fie furat timpul, fii înțeleptă! Luați seama să umblați cu băgare de seamă, nu ca niște neînțelepte. Răscumpărați vremea, căci zilele sunt rele!”

A răscumpăra vremea înseamnă a transforma timpul într-o valoare veșnică.

Asta înseamnă să redirectionez fiecare minut spre un scop care merită. Timpul are întotdeauna o cale frumoasă de a ne arăta ce și cine contează cu adevărat.

Cum putem ieși biruitoare în lupta cu minutele?

1. Alegându-ne prioritățile în mod înțelept:

„Nu vă îngrijorați, dar, zicând: «Ce vom mânca?» sau: «Ce vom bea?» sau: «Cu ce ne vom îmbrăca?» Fiindcă toate aceste lucruri le caută cei care nu cunosc pe Dumnezeu. Tatăl nostru cel ceresc știe că aveți trebuință de ele. Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra.” Nu trec de două ori prin viață. Ea este irepetabilă și fără mântuirea prin Isus Hristos este pierdută și irecuperabilă. Căutăm noi mereu mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui? De prea multe ori, rugăciunile noastre se referă la ceea ce putem să obținem, în loc să se refere la ceea ce ar trebui să devenim. „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra.” La ce Se referă Isus atunci când ne spune să căutăm „mai întâi” Împărăția lui Dumnezeu? Și ce ar folosi unui om să câștige toată lumea, dacă și-ar pierde sufletul? Sau ce ar da un om în schimb pentru sufletul său? Împărăția lui Dumnezeu nu este mâncare și băutură, ci neprihănire, pace și bucurie în Duhul Sfânt. În definitiv, putem să avem tot ce oferă lumea; dar ce înseamnă aceasta, dacă nu avem neprihănire, pace și bucurie? Ce arată rugăciunile mele, viața mea, modul meu de folosire a timpului? Care sunt prioritățile mele: să obțin ceea ce vreau eu sau să devin ceea ce vrea Dumnezeu? Timpul are întotdeauna o cale frumoasă de a ne arăta ce și cine contează cu adevărat!

Dumnezeu ne-a dat un timp ca să îl administrăm. Dumnezeu este autorul timpului. Timpul este trecător, ireversibil, limitat.

Domnul Isus ne-a lăsat un model de folosire eficientă a timpului: „Cât este ziua, trebuie să lucrez lucrările Celui ce M-a trimis.” Cum să folosim timpul spre slava Sa?

2. Începe ziua cu Dumnezeu!

Stai întâi la picioarele lui Isus cum spune Biblia! Pe când era pe drum, cu ucenicii Săi, Isus a intrat într-un sat. Și o femeie, numită Marta, L-a primit în casa ei. Ea avea o soră numită Maria, care s-a așezat jos la picioarele Domnului și asculta cuvintele Lui. Marta era împărțită cu multă slujire, a venit repede la El și I-a zis: „Doamne, nu-Ți pasă că sora mea m-a lăsat să slujesc singură? Zi-i, dar, să-mi ajute.” Drept răspuns, Isus i-a zis: „Marto, Marto, pentru multe lucruri te îngrijorezi și te frământă tu, dar un singur lucru trebuie. Maria și-a ales partea cea bună, care nu i se va lua.” „Doamne, nu-Ți pasă că slujesc singură? Sora mea își pierde timpul stând la picioarele Tale... Zi-i să îmi ajute!” Marta a pus „a face pentru Isus” înainte de „a fi cu Isus” sau și mai bine spus „a fi ca Isus”. „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra.” Citim detașate, dar atunci când nu ne facem timp să citim Cuvântul lui Dumnezeu, pentru că avem de lucru... și tot noi spunem „Nu-Ți pasă că muncesc atât de mult?” suntem Marta... Draga mea, pentru multe lucruri te îngrijorezi și te frământă tu, dar un singur lucru trebuie. Caută mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate aceste lucruri ți se vor da pe deasupra.

Încrede-te în Dumnezeu! El te va călăuzi peste zi, în ceea ce ai de făcut, în împărțirea timpului și vei fi mai eficientă, plină de pace, împlinită, bucurată! Timpul are întotdeauna o cale frumoasă de a ne arăta ce și cine contează cu adevărat.

Timpul petrecut cu Dumnezeu ne arată cine contează! Timpul petrecut cu familia ne arată cine contează! Timpul petrecut la biserică ne arată cine contează!

3. Fă planuri!

Fără un plan, toate avem tendința să deviem. Cel ales la suflet face planuri alese și stăruie în planurile lui alese, spune Isaia. Prioritatea ne definește cine suntem. Planul ne definește ce facem, cum acționăm. Obiective pe termen lung, sarcini pe termen scurt. O femeie care caută întâi Împărăția lui Dumnezeu, neprihănirea Lui, care are pace și bucurie prin Duhul Sfânt este o femeie aleasă la suflet. Ea face planuri alese... și nu rămâne doar cu planurile, ci le pune în practică... stăruiește în ele. Fă un plan, pe termen scurt sau pe termen mai lung. „Să știți că Domnul a ales pe Bețaleel... L-a umplut cu Duhul lui Dumnezeu, duh de înțelepciune, pricepere și știință... I-a dat putere să nascocoască planuri, să lucreze în aur, în argint și în aramă... și să facă tot felul de lucrări meșteșugite (Exod 35:32). Observați iarăși: omul plin cu Duhul lui Dumnezeu, planul, lucrarea! Să fii și apoi să faci! Omul face multe planuri în inima lui, dar hotărârea Domnului, aceea se împlinește (Proverbe 19:21). Când se împlinește? Dumnezeu are timpul Lui și uneori este diferit de timpul nostru!!! Cu toate știm că minutul are aceeași măsură!! Și totuși percepția lui este atât de diferită!! Cât de lung este un minut când aștepti în fața ușii să intri la un examen! Ce lungă e noaptea pentru cineva în suferință! Ce scurtă este o oră când ești cu o prietenă dragă pe care nu ai văzut-o demult! Așteptarea! Și ea face parte din planul lui Dumnezeu! Planuri bune, planuri alese!

”De prea multe ori, rugăciunile noastre se referă la ceea ce putem să obținem, în loc să se refere la ceea ce ar trebui să devenim”

Dacă eu fac pentru mine și familia mea planul să merg sâmbăta la verde, la grătar și duminica să stăm acasă să ne odihnim că tare ne-am obosit sâmbăta... este decizia mea!!! Dar timpul are întotdeauna o cale frumoasă de a ne arăta ce și cine contează cu adevărat.

4. Ce am învățat eu din greșelile mele și din ale altora!

- Oricât de bună aș fi, oricât de spirituală, oricât de harnică, nu voi realiza tot ce îmi propun. Și asta este normal!
- Simplifică și elimină!! Înainte de a organiza, simplifică! Ce să NU mai fac?
- Lucrează în secvențe de timp lucru concentrat, alternate cu perioade de relaxare! Învăț să spui NU!
- Începe ziua cu o listă de sarcini! Cultivă ziua de odihnă.
- Doar un singur lucru poate avea concentrarea mea maximă la un moment dat! Dezvoltă rutine personale eficiente!
- Începe cu cele mai dificile sarcini în prima parte a zilei, când ai cel mai înalt nivel de energie!
- Eșecurile pot duce la succes! Nu te lăsa descurajată de ele! Fă totul, cu trageră de inimă, cât mai bine, ca pentru Domnul!

Răscumpărați vremea, căci zilele sunt rele!

Priorități! „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui! Începe ziua cu Dumnezeu! Draga mea, pentru multe lucruri te îngrijorezi și te frământă tu, dar un singur lucru trebuie. **Planuri!** Cea aleasă la suflet face planuri alese și stăruie în planurile ei alese!

Practic! Timpul are întotdeauna o cale frumoasă de a ne arăta ce și cine contează cu adevărat.

Jeni Rosian

Călătorește pe al vieții drum *cu Isus...*

Uneori viața noastră este asemănătoare
drumului de munte...

Am avut parte de un drum cu o mașină de teren, în care am urcat la munte. Tot drumul, de la început a fost plin... periculos și cu multe emoții. Am urcat și prima dată am trecut cu mașina prin apa mică cu pietre, apoi a început și urcarea noastră... pe un drum abrupt.

Exact așa începe și viața noastră... Copilăria – cu mici pietre sau apă mică de trecut, până ajungem pe un drum drept și credem că așa va fi. Ei, nu-i chiar așa...

De pe acel drum drept, am dat să pornim spre un drum abrupt, exact așa este și-n viața noastră. Când credem ca suntem pe un drum drept, ca suntem stăpâni pe viața noastră, exact atunci începe cu adevărat drumul nostru în viața. Și iată am pornit!

Am dat de pietre, de drum alunecos, pe care trebuia să trecem prin diferite emoții. Oare reușim, oare nu ne vom răsturna? Oare vom reuși să urcăm cu bine? Apoi, a trebuit să și coborâm din mașină, de vreo două ori, după ce am încercat cu mașina de vreo trei ori.

Atunci, atunci mi-au venit aceste gânduri în inima mea... exact așa este și viața noastră... pe drumul pe care pornim în viața noastră apar pietre... greutate, urcușuri... puncte culminante, decizii de luat... unele bune, altele mai puțin bune, dar din care am avut de învățat.

Când am coborât și am așteptat să urce mașina, am înțeles că și în viață uneori ne oprim și staționăm, până ne dăm seama ce este de făcut.

În acel moment am ridicat privirea spre cer, printre copacii de jur împrejur, am zărit cerul, mai albastru ca niciodată și am înțeles că atunci când în viață ne cuprind îngrijorări de jur-împrejur, trebuie să ne ridicăm privirea în sus, spre Dumnezeu și nu în jos, spre pământ.

Viața va avea alt sens când ne ridicăm privirea înspre Dumnezeu.

Apoi am urcat în mașină din nou și am pornit la drum... am înaintat, până am dat de un alt urcuș cu pietre... nu la mare distanță... același lucru, atunci am înțeles că uneori ne trece Dumnezeu prin aceeași încercare sau uneori poate prin încercări mai grele, până învățăm lecția care trebuie. Totul se întâmplă cu un scop!

Am înțeles că, pe tot parcursul acelui drum nu am fost singură, ci cu Dumnezeu! Așa este și-n viața celor care Îl iubesc pe El... nu călătoresc niciodată singuri, ci alături cu Dumnezeu! Și ce bine este să călătorești prin viață cu un astfel de Prieten... Scump Isus!

Am ajuns într-un final la popasul unde trebuia să ajungem și unde am întâlnit oameni, însă înainte de a ne întâmpina oamenii, au înaintat câinii la noi și au lătrat... înainte să coborâm, i-a liniștit fratele soțului meu, căci cu el am pornit pe acest drum, și pentru că îl cunoșteau câinii, s-au potolit.

Și atunci, am înțeles... Dumnezeu ne trimite oameni în cale, pe drum, împreună cu care ne călăuzește, spre binele nostru, doar să fim atenți pe cine avem lângă noi.

Acolo... acolo am găsit o pajiște mare... deosebită, un loc plin de pace, un loc în care razele soarelui mi-au atins fața și mi-au dat un sentiment de pace și liniște... acolo mi-au venit alte gânduri... când tot drumul vieții noastre se va termina, vom ajunge într-un loc plin de pace, în care ne vom întâlni cu Domnul Isus, un loc copleșitor și deosebit, pe care Dumnezeu l-a pregătit celor care Îl iubesc, care Îl slujesc!

Acolo, pe pajiște, am avut un moment de respiro, un moment de pace!

Stând acolo, m-am întins pe pajiște și am privit cerul... de data asta, diferit, clar... plin de pace, fără nici un copac în jur... nici o îngrijorare, sau întristare... așa va fi într-o zi, pentru cei care Îl iubesc pe Domnul!

Vor avea un loc plin de pace, fără lacrimi, numai bucurii și pace... pacea în Domnul Isus Hristos!

Continuă să mergi pe al tău drum, alături de Dumnezeu, chiar dacă uneori dai de pietre sau drum alunecos, pădure, copaci de jur împrejur... griji, întristări, greutate sau încercări, viața se merita a fi trăită alături de Dumnezeu, sprijinul nostru zi de zi, pentru a avea bucuria deplină a întâlnirii cu Domnul Isus!

Pe al tău drum, nu uita, nu ești niciodată singură. Pe lângă oamenii de lângă tine este și Dumnezeu! Caci este scri: „Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi” (Evrei 13:5), deci încrede-te în Dumnezeu și continuă să înaintezi pe al tău drum, indiferent de ce te așteaptă! Cu Domnul, pe a ta cale, ești mai mult decât biruitoare!

Mihaela Ciorei
Biserica Elim, Beasain Spania

Renăscută și vindecată *prin Cuvânt*

Când Dumnezeu face să răsară cântecul laudei Sale în pustietatea unei inimi doborâte de întristare.

„Doamne, Tu mi-ai ridicat sufletul din locuința morților, Tu m-ai adus la viață din mijlocul celor ce se pogoară în groapă. Cântați Domnului, voi cei iubiți de El!”
Psalmul 30:3,4a

Sunt omul care L-a descoperit pe Dumnezeu în mijlocul suferinței, iar întâlnirea a fost o experiență transformatoare.

M-am născut într-un oraș pitoresc, la poalele muntelui, într-o familie de instrumentiști și soliști de muzică populară. Cu toate acestea, pasiunea pentru muzică aveam să mi-o descopăr, poate nu în mod întâmplător, de-abia după ce viața mea a luat o întorsătură majoră și am decis să îmi predau viața lui Dumnezeu. În mod neașteptat, nu L-am descoperit pe Dumnezeu prin muzică, ci prin suferință, chiar dacă acum folosesc spre slava Lui acest dar pe care El l-a pus în mine.

Dumnezeu a făcut posibilă întoarcerea mea la El în focul încercării... Acolo, în mijlocul celor mai întunecate momente din viața mea, am descoperit un Dumnezeu care poate vindeca atât trupul, cât și sufletul omului creat după Chipul Său. Și am înțeles cât de frumos și tainic lucrează Dumnezeu.

Sunt mamă a trei copii frumoși: Florinel (18 ani), Daniel (14 ani) și Sara (12 ani) și soția unui om minunat, Florin.

După nașterea primului copilăș, au urmat mai multe etape dificile în viața mea și am avut mai multe pierderi de sarcină care m-au aruncat în bezna unei depresii adânci.

M-a sprijinit prin post și rugăciune, dar, mai mult decât atât, m-a sfătuit să încep să citesc psalmi atunci când mă simțeam copleșită de negura întristării...

În mod surprinzător pentru mine, Cuvântul lui Dumnezeu mi-a vindecat mintea și sufletul...

Promisiunile și proclamările cuprinse în psalmi despre puterea, protecția și dragostea lui Dumnezeu m-au readus la viață din mijlocul celor ce se pogoară în groapă, așa cum ni se spune în Psalmul 30. Pe măsură ce mă adânceam în Cuvânt, pe zi ce trece prindeam aripi, iar sufletul meu se elibera, se descătușa... deveneam alt om!

Cuvântul lui Dumnezeu este într-adevăr viu și lucrător... este revelator, modelator și transformator! Cea mai bună terapie pentru om în toate dimensiunile sale – duh, suflet și trup.

Nu după mult timp, în urma rugăciunilor, Dumnezeu a binecuvântat viața noastră cu cel de-al doilea băiat, pe care însă nu a fost deloc ușor să îl aduc pe lume. Prin mila și îndurarea Tatălui am reușit

să duc sarcina până în săptămâna 31. Daniel s-a născut așadar prematur, cu o greutate de 1.650 g... În urma răspunsului la rugăciune și a biruinței pe care mi-a dat-o Dumnezeu prin nașterea lui Daniel, am luat hotărârea de a mă preda Lui și de a încheia un legământ în apa botezului. Dumnezeu face toate lucrurile frumoase la vremea lor!

Nici la al treilea copil – Sara – sarcina nu a fost un drum ușor pentru mine (medicamente peste medicamente, cerclaj, imobilizare la pat etc.), dar Dumnezeu nu ne-a lăsat de rușine! Micuța Sara a venit pe lume ca o nouă dovadă a credincioșiei și dragostei lui Dumnezeu pentru noi.

Cu toate acestea, pentru ca să-L pot cunoaște pe Dumnezeu în deplinătatea puterii Lui vindecătoare, ca să pot înțelege că El e cel care are puterea să vindece atât sufletul, cât și trupul omului, la doar o lună de la nașterea Sarei am fost diagnosticată cu cancer de col uterin... Tot prin mila lui Dumnezeu și ca răspuns la rugăciunile mele și ale fraților în credință, am fost vindecată deplin de El și nu a mai fost nevoie de operație.

Acum, privindu-mi urma pașilor în văile deznădejdiei și ale neputinței, pot spune și eu ca psalmistul: „Doamne Dumnezeule, eu am strigat către Tine, și Tu m-ai vindecat. Doamne, Tu mi-ai ridicat sufletul din locuința morților, Tu m-ai adus la viață din mijlocul celor ce se pogoară în groapă.” (Psalmul 30:2-3). Afirmatiile psalmistului, însă, nu se încheie aici, ci continuă într-un mod care reflectă chemarea pe care mi-a făcut-o Dumnezeu, după aceste experiențe, la proslăvirea Lui și slujirea fraților prin cântare... „Cântați Domnului, voi, cei iubiți de El, măriți prin laudele voastre Numele Lui cel sfânt!” (Psalmul 30:4).

După bezna rece a deznădejdiei, răsare Soarele neprihănirii. După tăcerile cumplite ale suferințelor, răsună cântările și imnurile calde puse pe altarul dragostei și credincioșiei Sale. Îi voi cânta, căci sunt una din cele iubite de El!

Și mă rog ca și ceilalți iubiți din familia mea să ajungă să cunoască bunătatea lui Dumnezeu și să-și predea viața în mâinile Celui care nu obosește niciodată să ne poarte, cu dragoste, pe culmile unei vieți renăscute și vindecate prin Cuvânt...

Jeanina Ivașcu (foto)
, interpret de muzică creștină,
Biserica Penticostală „Betel”, Borșa

Pierderile suferite, alături de alte trăiri dureroase din copilărie, care încă mă urmăreau, au fost mediul propice pentru cufundarea într-o tristețe profundă care și-a pus amprenta asupra fiecărui colțisor al vieții mele.

Am încercat în fel și chip să ies din acea stare, prin mijloacele pe care le aveam la dispoziție... Am mers la mănăstiri, la preoți, la călugări, în speranța că mă vor ajuta să găsesc o cale de ieșire... Pe moment mă linișteam, dar în scurt timp o luam de la capăt!

Greutatea pe care o simțeam pe suflet se intensifica tot mai mult... Când am ajuns însă la apogeul acelor clipe de deznădejde, Dumnezeu a folosit-o pe mătușa mea Monica Mihali – singura la acea vreme care era credincioasă evanghelică în familia noastră – iar ea a fost cea care m-a făcut să descopăr adevărata terapie de care avea nevoie sufletul meu: Sfânta Scriptură!

Fericirea de a trăi

„Ferice de omul care se teme de Domnul și care are o mare plăcere pentru poruncile Lui”.
(Psalmul 112:1)

Fericirea este definită ca o stare de mulțumire sufletească intensă și deplină (DEX). Cât adevăr în psalmul 112! Cu toții ne dorim să fim fericiți. Încă nu am auzit pe cineva să spună că vrea să fie nefericit. Fiecare ființă dorește fericirea imediată, aici și acum, dar Dumnezeu ne promite fericirea veșnică prin Isus și de aceea avem o mare plăcere pentru poruncile Lui.

Copiilor nu le plac poruncile și limitele, pe care le pun părinții și dascălii la școală. Tot timpul doresc să treacă dincolo, să vadă ce este, neștiind că poruncile au fost date pentru protecția lor. Ei sunt mici și nu văd ce este peste gard.

Dumnezeu în dragostea și bunătatea Lui, Ți-a dat poruncile tocmai ca să fii fericită, protejată și să trăiești așa cum a intenționat El de la început. Ți-a restaurat viața prin jertfa lui Hristos și Ți-a redat fericirea. Dacă citești aceste cuvinte și dacă ai ochi să vezi și înțelepciune să înțelegi, este harul Lui pentru tine să-ți amintească că Ți-a dat viață, nu oricare, ci una fericită, din belșug. Tatăl tău ceresc îți amintește că te iubește, te prețuiește enorm, te cunoaște deplin, pentru că El te-a creat, îți cunoaște calitățile, dar și limitele pentru care îți dă putere să le depășești. A te teme de Domnul înseamnă să te temi de bărfă, minciună, să fii cinstită, loială, cu alte cuvinte să nu faci lucruri care te despart de Dumnezeu.

În psalmul 111:10 este descrisă frica Domnului ca fiind începutul înțelepciunii, cei ce o păzesc au o minte sănătoasă. Aici am rețeta pentru o viață fericită și plăcută.

Ca să am o minte sănătoasă trebuie să o hrănesc cu ceva sănătos. La fel ca trupul pe care îl îngrijesc și îl hrănesc cu mâncare sănătoasă și cu cât mai puține chimicale, care sunt toxice pentru el și mintea are nevoie de ceva sănătos.. Dacă o hrănesc doar cu știri negative de la televizor sau de la alte persoane, mai devreme sau mai târziu va fi afectată negativ.

Dacă doresc pacea lui Hristos, care înțelege orice pricepere, să fiu corectă și credincioasă în lucrurile mici, atunci totdeauna voi căuta să-mi hrănesc mintea din Cuvânt.

Acolo găsesc explicațiile la toate frământările zilnice și răspunsul corect mereu.

Mulțumirea mea este că pot avea Cuvântul și pot vorbi cu Cel ce l-a trimis. Și atunci când vin momente de nemulțumire și nesiguranță, alerg la El, unde știu sigur că am un loc și totdeauna are timp să mă asculte. Totuși mi-au trebuit ani de zile ca să înțeleg că fericirea nu o poți primi deplin de la o persoană de pe pământ, chiar dacă aceasta este pusă lângă noi de Dumnezeu. Este un om limitat și numai El, Creatorul, care cunoaște fiecare părticică din trup, suflet și duh poate aduce împlinirea intensă și deplină.

Viața pe pământ ne rezervă multe surprize plăcute și mai puțin plăcute, care ar putea să ne fure fericirea. Chiar azi a venit la cabinet o pacientă, tânără de 35 ani, cu o tumoră imensă la gât. Doctorii nu i-au dat șanse. O cunosc de 20 de ani și tare m-am întristat. Și în plânsul meu, Dumnezeu mi-a adus aminte că suntem trecători și doar în ceruri avem siguranța că toate ne vor fi favorabile. Atunci mi-am aplecat inima să-i mulțumesc zilnic lui Dumnezeu pentru copiii mei și pentru soțul meu, credincioși ai Lui.

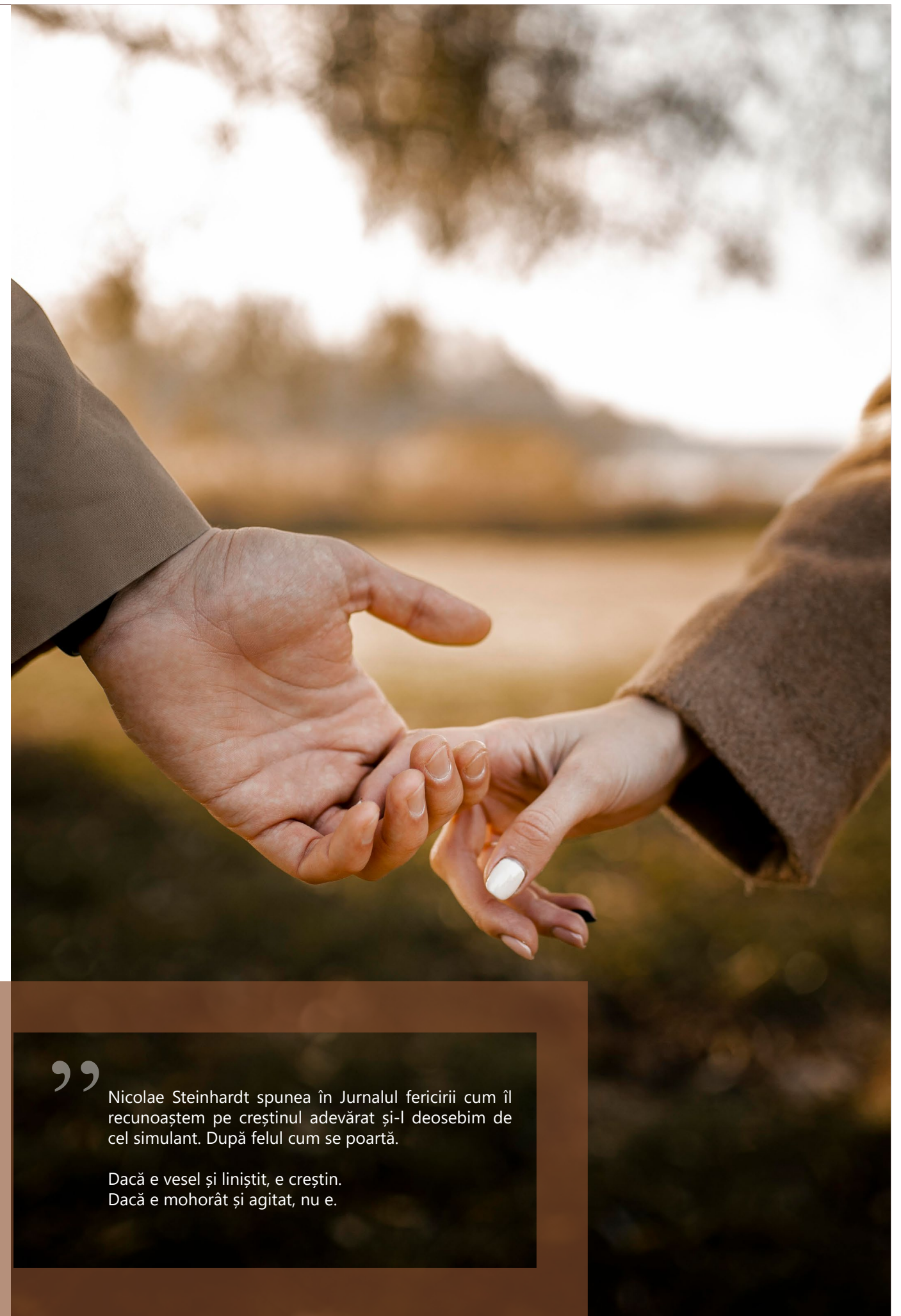
**Draga mea, doresc să-ți amintesc și ție acest lucru:
prețuiește-ți soțul cu care călătorești
pe drumul spre Împărăție.
Copiii tăi să simtă în tine în fiecare zi pacea,
calmul, susținerea ta, indiferent ce spun ceilalți.**

Nicolae Steinhardt spunea în Jurnalul fericirii cum îl recunoaștem pe creștinul adevărat și-l deosebim de cel simulant. După felul cum se poartă. Dacă e vesel și liniștit, e creștin.

Dacă e mohorât și agitat, nu e. Calmul, cât mai desăvârșit și bucuria, cât mai fără de margini, sunt semnele care nu înșală.

Ar fi prea vast subiectul despre fericirea creștină, dar totuși doresc să închei cu un verset drag inimii mele din Proverbe 20:7 care spune: „Cel neprihănit umblă în neprihănirea lui, ferice de copiii lui după el!”

**Cu prețuire,
Dana Buhai**

”

Nicolae Steinhardt spunea în Jurnalul fericirii cum îl recunoaștem pe creștinul adevărat și-l deosebim de cel simulant. După felul cum se poartă.

Dacă e vesel și liniștit, e creștin.
Dacă e mohorât și agitat, nu e.

"Domnul ne-a binecuvântat cu cinci copii minunați."
Familia Gorcea

Bucuria de a sluji

Domnul vrea să Îl slujim cu pasiune și bucurie! Mă bucur să pot lucra pentru Dumnezeu prin cântare, alături de soțul meu. De când eram mică, părinții mei m-au îndemnat să Îl laud pe Domnul. Atunci când mergeam la țară, la bunici, obișnuiam ca în cadrul programului de biserică să cânt o cântare împreună cu sora mea. Frații și surorile se bucurau mult, iar eu puteam să văd zâmbetele de pe chipurile lor.

Pe măsură ce au trecut anii, am început să cânt într-un grup de tineri de la biserica noastră din Cluj. Împreună cu ei, slujeam prin cântare în misiune prin sate. Mi-a rămas în suflet versetul 10 din Isaia capitolul 42, care spune: „Cântați Domnului o cântare nouă, cântați laudele Lui până la marginile pământului, voi, care mergeți pe mare și cei ce locuiți în ea, ostroave și locuitorii lor!”

Îmi plăcea să învăț cântări noi. Astfel, slujind în cadrul Școlii Duminicale de la biserică, am insuflat pasiunea pentru cântare și celor mici, învățându-i cântări noi pentru copii. Dumnezeu mi-a deschis o ușă mai mare de slujire și am început să cânt cu Grupul „Speranța”, ajutând la înregistrarea albumelor „Speranța pentru cei mici”, apoi am cântat cu această formație începând de la volumul nr. 5. După câțiva ani de misiune și cântare, în anul 1997, m-am căsătorit cu Gabi Gorcea.

Ani la rândul am fost nedespărțiți în slujire. Am cântat laudele Domnului și am văzut cum Duhul Sfânt atinge oamenii prin aceste cântări. Este deosebit când Îl slujim pe Domnul cu bucurie, fiindcă El lucrează în acele momente și putem vedea harul Lui revărsat peste noi, oamenii.

Domnul ne-a binecuvântat cu cinci copii minunați. În fiecare an am luat copiii cu noi oriunde am plecat în turneele misiunare: în America, Europa și România.

Niciodată nu mi s-a părut greu, deși copilașii erau mici, fiindcă Dumnezeu întotdeauna mi-a dat putere, deși uneori am trecut și prin încercări și descurajări. Uneori, după ce copiii au început școala, rămâneam acasă cu ei și pleca doar Gabi în misiune. Inima mea era întotdeauna cu el și îl susțineam prin rugăciune. De multe ori mă îngrijoram fiindcă eram o fire mai fricoasă, de felul meu, dar Domnul mi-a dat putere și mi-a alungat orice teamă. Proverbe 3:5-6 au fost pentru mine versetele care m-au încurajat: „Încrede-te în Domnul din toată inima ta și nu te bizui pe înțelepciunea ta! Recunoaște-L în toate căile tale, și El îți va netezi cărările.”

Draga mea cititoare, atunci când ești descurajată sau treci prin încercare, încrede-te în Domnul. Doar El îți va da liniștea și pacea de care ai nevoie. El îți poartă de grijă, iar bucuria îți va umple inima și atunci vei putea sluji plină de bucurie!

O experiență foarte îmbucurătoare de care am avut parte, a fost atunci când am ajuns în Africa. Deși m-a șocat realitatea vieții de acolo, inima mea a fost plină de bucurie văzând cum un gest mic și neînsemnat, o îmbrățișare sau o bomboană poate produce atâta bucurie copiilor cărora le-am oferit atenție. Parcă și acum le văd zâmbetele. Aceeași bucurie în slujire am experimentat-o și față de copiii români, când făceam evanghelizare pe stradă cu copiii din cartier și le ofeream bomboane, îi învățam cântece creștine și le vorbeam despre Dumnezeu.

Îi mulțumesc Domnului pentru tot ce a făcut în viața mea și a familiei mele. Pot spune cu tărie că până aici Domnul ne-a ținut pe brațul Lui și ne-a purtat de grijă.

Putem fi o mână întinsă pentru cei aflați în nevoie, pentru sufletele care au nevoie de mântuire, pentru inimile zdrobite și împovărate. Bucuria cea mai mare este atunci când vedem oameni ce se întorc la Dumnezeu, chipuri brăzdate de lacrimile pocăinței, suflete care înțeleg că doar o viață cu Domnul le va aduce adevărata fericire, garantându-le veșnicia.

Domnul să ne ajute pe toate femeile creștine, să slujim cu bucurie oriunde am fi!

Genoveva Gorcea (foto)

„Mai înainte ca să te fi întocmit în pântecul mamei tale te cunoșteam și mai înainte ca să ieși tu din pântecul ei Eu te pusesem deoparte și te făcusem proroc al neamurilor.” Eu am răspuns: „Ah, Doamne Dumnezeule, vezi că eu nu știu să vorbesc, căci sunt un copil.” Dar Domnul mi-a zis: „Nu zice: ‘Sunt un copil’, căci te vei duce la toți aceia la care te voi trimite și vei spune tot ce-ți voi porunci.”
(Ieremia 1:5-7)

Pentru aceasta lucrare, ajuta-mă să înțeleg că o viață trăită cu impact începe atunci când eu trăiesc pentru Tine!
Îți mulțumesc Isus! AMIN

Născută cu un scop divin

Dumnezeu privește spre noi, știind ce daruri minunate a sădit în fiecare, și astfel, ne face o chemare. Mă uit la Ieremia, un om ales de Dumnezeu pentru o lucrare aparte, dar care s-a văzut „un copil”, cumva neputincios pentru această chemare.

Ne este greu ca oameni să vedem modul supranatural în care Dumnezeu poate să lucreze cu noi, doar dacă îi dăruim din timpul nostru... Fiind limitați, nu concepem adesea supranaturalul, însă ce a pus Creatorul în noi este mai presus de înțelegerea noastră limitată. El ne spune să privim la El, nu la ce știm noi că putem să facem, nu lucrurile de care credem noi că suntem în stare... A pus în noi o frântură de cer, de putere din El.

Nu uita că modul în care te vede Dumnezeu este mai puternic decât felul în care te vezi tu însăși! Chiar dintre eroi ai Scripturii s-au întrebat dacă sunt apti pentru a împlini lucrarea la care au fost chemați de Dumnezeu. De exemplu: Moise, Ghedeon...

Domnul folosește pe oricine vrea să fie folosit! Dumnezeu a pus în tine puterea și abilitățile de care ai nevoie pentru a-L sluji! El este cel care pune cuvintele potrivite în gura noastră! Rămâi la dispoziția Lui! Lasă-te purtată de vocea Lui!

Ai fost născută cu un scop măreț. Cu o chemare pentru cer. La locul de munca, în clasa ta, în familia ta, în grupul tău – Dumnezeu ți-a făcut o chemare deosebită. Nu este despre tine, ci despre Dumnezeu care te-a ales și te-a pus deoparte ca să împlinești voia Sa.

Rugăciune: Doamne, ajută-mă să împlinesc voia Ta mai presus de confortul meu, de plăcerea mea. Descoperă-mi scopul măreț pentru care Tu m-ai creat și pregătește-mă!

Amin!

Alexia Ursu

Statornicia unei inimi mulțumitoare

Cât de frumos și minunat este să lăudăm Numele Domnului și să Îi mulțumim în fiecare zi! Psalmistul spunea: „Mă voi trezi în zori de zi...” (Psalmul 57:8b). M-am întrebat de multe ori și realizez cât de important e să ne începem ziua încă de dimineață, aducând mulțumiile, cererile, poverile noastre înaintea Domnului, știind că numai El poate aduce izbăvire în orice situații.

Da, Domnul aude glasul nostru dimineața (Psalmul 5:3)! Dragele mele, cunoaștem că Dumnezeu ne poartă zilnic de grijă, de aceea, în fiecare zi avem motive să Îi mulțumim din inimă pentru sprijinul, harul și prezența Sa! Îi mulțumesc Tatălui ceresc pentru versurile pe care mi le-a dăruit, dorind cu ajutorul Lui, să vi le împărtășesc cu drag spre zidire. Promisiunea Domnului e că a fost, este și va fi cu noi în toate zilele.

ZI DE ZI

*Zi de zi, o Doamne ești cu mine
Mă întărești când crucea-mi este grea
Și mă ajuți o, Bunul meu Stăpâne,
Să pot fi treaz mereu, în orice ceas.*

*Și zi de zi mă ocrotești, știu bine,
Și zi de zi ești Domnul Veghetor,
Ești sprijin și-ajutor, turn de scăpare,
Ești Domn al Domnilor, Mântuitor.*

*Tu ești Păstorul meu ceresc, Părinte,
De mână mă susții când crucea-i grea,
M-ai ridicat pe culmile mărețe
Ca astăzi să Te pot glorifica!*

*Ce bun, îndurător și plin de bunătate
Ai fost cu noi mereu, o Tată bun!
Chiar de Ți-aș mulțumi o viață-ntreagă,
Tot n-ar fi îndeajuns, nu, nicidecum!*

*În fiecare zi pe Cale ești povață
Îndrumător spre ceruri tot mai noi,
Triumfător ai biruit Calvarul
Și tot prin Tin' vom birui și noi.*

*În fiecare zi ne lăudăm cu Tine
Și pururi noi slăvim Numele Tău!
Ne-ai înconjurat cu pace, bucurie,
Ne-ai izbăvit din mâna celui rău!*

*Aș vrea mereu să-Ți mulțumesc, Stăpâne,
O Doamne, Domnul meu iubit, ceresc
Și pentru tot ce am primit și ieri, și mâine
Nu pot să-ți spun decât un MULȚUMESC!*

Amin!

Cu prețuire,
Daniela Belean (foto)
Biserica „BethEl”, Târgu-Mureș

Mărturie

Acel medic când l-a văzut, a zis că este doar și doar o minune, iar noi i-am spus că există Dumnezeu.

În 11 aprilie, împreună cu soțul meu am suferit un accident de mașină. Noi locuim în Austria și ne îndreptam spre România în vizită. Am plecat din Austria destul de târziu, pe atunci ne plăcea să mergem în România noaptea pentru că era mai liber drumul. Eu de obicei dormeam cam tot drumul și undeva aproape de Szeged, la kilometrul 52 m-am trezit instinctiv, nu știu de ce (acum știu, era mâna Domnului) și am reușit doar să văd că ne îndreptam cu o viteza mult prea mare spre un tir, am apucat doar să-l strig pe soțul meu și să mă ghemuiesc pe scaun, într-o milisecundă s-a întâmplat impactul cu tirul, mai exact noi am intrat în spatele lui. Eram căsătoriți doar de câteva luni. După ce impactul s-a întâmplat, m-am uitat în stânga mea. Soțul meu era inconștient, plin de sânge. Eu nu am pățit absolut nimic, chiar dacă partea mea era cea mai avariată. Văzându-l inconștient, am început să strig la cel din tir, a durat ceva să coboare din tir și să vina la noi. În tot acest timp eu am reușit doar să văd dacă mai are puls și să îi controlez picioarele. După un timp a ajuns și Poliția și Salvarea. Am ieșit singură din mașină pe ușa din spatele șoferului, pentru că pe partea mea nu se mai putea ieși. Dacă nu m-aș fi ghemuit cu picioarele sus pe scaun, astăzi nu aș mai fi avut picioare. Am coborât, cei din salvate m-au luat pe brațe și m-au dus în salvare și au închis ușa. De atunci nu am mai știut nimic de soțul meu, abia după multe, multe ore. Accidentul s-a întâmplat undeva la ora 3 dimineața și noi am avut informații despre el abia a doua zi de după masă.

În tot acest timp și eu am fost internată pentru control, nu am pățit nimic în afară de niște zgârieturi la un picior. Vreau doar să specific că ceasul din bordul mașini s-a oprit la 140 km, asta însemnând că viteza era mai mare în timpul impactului.

Am aflat atât de greu informații despre soțul meu! În toată această disperare și frângere rugăciunea a fost o oază de liniște. După multe persoane întrebate din spital despre starea soțului meu, am reușit să aflăm că era în operație, atâta tot, nu știam ce operație sau ce are mai exact.

După ce a fost dus la terapie intensivă, am reușit și noi să vorbim cu medicii care l-au operat și să ne spună ce are mai exact. Impactul a fost atât de puternic, încât creierul lui a suferit cel mai mult, așadar a fost nevoie să i se monteze un dispozitiv ca să se vadă presiunea de pe creier. Medicul atunci a zis că sunt șanse mult prea mici ca să își revină și dacă își va reveni va fi paralizat. Sau, ultima variantă: își revine ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Noi avem un Dumnezeu atât de mare și puternic! Așadar, a fost nevoie de comă indusă, pentru că organismul nu ar fi suportat atâta durere. El nu își amintește nimic din ziua respectivă și nici din următoarele 13 zile, pentru că 13 zile am stat în spitalul din Ungaria. În fiecare dimineață plecam de acasă din România (județul Arad) în Szeged și medicii în fiecare dimineață încercau să îl trezească să-i vadă presiunea de pe creier. Atunci s-au mobilizat atât de multe biserici de peste tot! Poate și tu cea care citești acum aceste rânduri te-ai rugat pentru noi, și vreau să vă mulțumesc și vreau să vă spun că am simțit fiecare rugăciune și încurajare!

A fost o reală putere de la Dumnezeu! Starea lui nu dădea semne bune, dar știm că Dumnezeu vrea să își facă numele de slavă. Presiunea creierului a scăzut drastic de pe o zi pe alta. Dar aici vreau să vă spun experiența mea de la terapie intensivă.

Stăteam lângă el ore întregi și vorbeam cu el, medicii spuneau că s-ar putea să ajute asta. Și într-o zi intrând la el, am observat că asistentele ies afară, știți că la terapie intensiva este obligatoriu să rămână măcar o asistentă. Atunci în momentul acela nu am sesizat asta, după ce au ieșit ele, a intrat un domn înalt, cărunț, care s-a oprit în dreptul nostru, s-a uitat peste rezultate testelor și a început să vorbească în română și să îmi spună că totul arată bine și că se bucură pentru rezultate. Eu am rămas înmărmurită, el s-a întors și a plecat. După ce m-am dezmeticit, am mers să îl caut, dar acea „persoană” nu exista. Și din acea clipă, eu nu am mai putut să plâng sau să fiu supărată, pe lângă asta am avut atât de multe lucrări ca vom fi mărturie vie pentru cei din jur. Simțeam o bucurie atât de mare! A 13-a zi am plecat spre Viena, unde eram așteptați de mulți medici. I s-au făcut multe controale și ni s-a spus că va sta destul de mult timp în spital și după ce va ieși din spital va avea un drum lung pe parcurs și multă terapie.

După fix o lună de la accident, semnam hârtiile pentru externare. Umbla și mânca singur și era cât se putea de lucid și normal. După ce s-a externat, am mers în Szeged la spital să îl văd pe medicul care a avut grija de el. Acel medic când l-a văzut, a zis că este doar și doar o minune, iar noi i-am spus că există Dumnezeu.

Nu a avut nevoie de nici o oră de terapie. Pentru că Dumnezeu când lucrează, lucrează cu desăvârșire. De atunci au trecut aproape 12 ani, ani în care am fost binecuvântați cu doi băieți.

Și Dumnezeu continuă să își arate iubirea și protecția față de noi. Vreau să vă încurajez să credeți în cele mai grele momente ale voastre, Dumnezeu este plin de dragoste și îndurare.

Familia Sătmărean Narcisa și David (foto)

Înțelegi tu ce vorbești?

Slujire, închinare, zidire, părtășie, călăuzire... sunt doar câteva dintre cuvintele pe care le folosim frecvent în vorbirea noastră curentă – cu termeni din așa-numita „cultură creștină neoprotestantă” și pe care cei neavizați nu îi înțeleg de cele mai multe ori. Sunt situații în care expresiile noastre nedumiresc audiența, stârnesc suspiciuni nedorite sau lasă loc nenumăratelor interpretări.

Personal, m-am confruntat cu astfel de situații când am mărturisit celor din jurul meu că în multe circumstanțe am fost ajutată de „Cel de Sus” și din acel moment am fost tratată ca fiind „relația celor de la București”. Nu pot să nu-mi amintesc un alt episod când, în calitate de turiști, am declarat că noi „călătorim cu Domnul” și astfel toate intrările la muzee ne-au fost facilitate în mod gratuit, crezând că suntem însoțiți de directorul centrului de cultură cu care ne întâlnisem întâmplător în parcare instituției.

Recunosc că aceste momente vesele mi-au readus un zâmbet larg pe buze, dar uneori putem întâmpina probleme deosebite făcând uz de astfel de expresii pe care nici noi nu le stăpânim foarte bine și care ar putea fi ușor confundate cu un limbaj de lemn, înțesat de clișee.

Noțiuni precum „zeciuală”, „parte Domnului”, „daruri de bunăvoie”, ne sunt foarte familiare nouă dar pentru cei mai mulți ar necesita explicații deslușite, argumentate solid din Scripturi. Alături lor, expresia „am lucrat în Via lui Hristos” rezonază cu faptul că ți-ai mai luat un job după serviciu, iar mărturia ta

sinceră că „te-ai predat lui Hristos” poate fi lesne interpretată că ai renunțat la toate visurile și năzuințele tale pentru a trăi în sihăstrie. Nu puține au fost cazurile când invitațiile adresate prietenilor la „o agapă” au fost politicos refuzate – și nu din rea voință – ci pentru că pur și simplu neînțelegând semnificația acestui cuvânt, l-au asociat cu o locație incertă. Trebuie să admitem de asemenea că multora dintre cunoscuții sau colegii noștri li se pare ciudat și de neînțeles faptul că – uneori – noi „luăm cina” chiar în prima parte a zilei de duminică.

Probabil că exemplele amintite mai sus sunt printre cele mai frecvent întâlnite, dar sunt cuvinte mult mai profunde, pe care folosindu-le, trebuie să ni le asumăm în mod corect pentru a nu ajunge în postura de-a „arunca mărgăritare înaintea porcilor”. Despre lucruri ce țin de sfințire, desăvârșire, mântuire, Har sau umplere cu Duhul Sfânt ar trebui să vorbim cu multă reverență și pioșenie pentru că ele însele conțin o încărcătură aparte și distinctă. Nu ne putem permite și nu le putem permite nici altora – sub nici o formă – bagatelizarea noțiunilor, poruncilor și principiilor biblice.

Dar oare noi, chiar înțelegem cu adevărat sensul acestor cuvinte sau doar au intrat în uzul nostru zilnic pentru că ne-am prea obișnuit să le auzim folosindu-se? Și oare n-ar fi benefic și terapeutic pentru fiecare dintre noi să cugetăm, să conștientizăm și apoi să trăim ceea ce vorbim?...

Și poate n-ar strica să ne reamintim și noi că:

...slujirea este un dar oferit celor dispuși să facă din ea un scop; un răspuns prompt în fața chemării divine „Vino și urmează-mă!” cu un asumat „Da, sunt aici, la dispoziția Ta”;

...închinarea, dincolo de omagiere, reverență, adorare, considerație sau evlavie se face în duh și adevăr, aducând trupurile noastre ca o jertfă vie pentru Hristos;

...zidirea sufletească urmărește construirea, întărirea și fortificarea relațiilor noastre atât cu Dumnezeu dar și cu semenii, printr-o viață de credință, însoțită neîncetat de creștere spirituală;

...părtășia – o caracteristică a ființelor ce se aseamănă – reprezintă atât o prioritate a Bisericii, cât și o relaționare a mădularilor bine închegate din trupul lui Hristos.

Atunci când luăm parte împreună la starea de Har și bucurie – trăind în neprihănire, lumină și dragoste – trebuie neapărat să și suferim împreună cu cei ce suferă, adăugând relațiilor noastre valori eterne;

...călăuzirea divină are rolul să ne îndrume, să ne povățuiască și să ne îndrepte pașii spre însăși Lumina Lumii, fără să mai orbecăim, să rătăcim sau să ne împiedicăm pe cărare.

Așa cum odinioară Filip, trimis de Duhul lui Dumnezeu, a alergat să ajungă carul famenului etiopian pentru a-l întreba : „Înțelegi tu ce citești?”, tot așa Dumnezeu ne oprește azi din drum ca să ne întrebe: „Înțelegi tu ce vorbești?”

Mi-aș dori ca răspunsul tău și al meu – deopotrivă, să fie prompt și afirmativ, iar rostirea asumată a acestor termeni biblici – întotdeauna – să cântărească greu în fața celor pentru care suntem inevitabil, o „privești”.

(1 Corinteni 4:9).

**Cu aleasă prețuire,
Daniela Raț**

Nevoia de modele

De-a lungul timpului fetele au învățat de la mamele, mătușile sau bunicile lor cum să vorbească, cum să se poarte, cum să se îmbrace, cum să gătească, să coase, să facă curățenie, cum să crească și ele la rândul lor copii, și cum să devină femei.

Nevoia de modele de femei evlavioase este și astăzi una acută.

Fetele caută să vadă în mamele lor un model demn de urmat, iar dacă acesta lipsește, modelul îl vor căuta în lumea laică, în cântărețe, actrițe, vedete de la TV sau în influenceri din mediul virtual. Vor învăța și vor copia viața acestora în vorbire și în purtare, și chiar vor adopta crezul lor despre viață. Lucruri care vor face ca viața tinerei fete să fie schimbată conform modelului urmat.

Cred că această nevoie există, deși înăbușită și ascunsă de tinerele fete, aceasta strigă totuși tare în adâncul sufletelor lor.

Scriptura ne învață „... să fim o pildă pentru credincioși în vorbire, în purtare, în dragoste, în credință, în curăție.” (1 Timotei 4:12).

Provocarea mamelor este de a construi poduri de dragoste pentru a ajunge la inima fiicelor lor și nu ziduri de apărare. Aceasta este valabilă și pentru cele care au o soră mai mică, ca și în cazul meu. Să căutăm apropierea, deschiderea și a le cunoaște, a înțelege întrebările și frământările lor și să fim sfătuitoare la nevoie, cu adevărat un ajutor, îndrumător pentru ele. Când ne deschidem sufletul nu putem fi decât vulnerabile, dar dacă e nevoie de acea vulnerabilitate pentru a ajuta un alt suflet de femeie, cred că se merită ca aceasta să fie scoasă la lumină din cochilia ascunsă a inimii.

De asemenea primim și învățătura din Tit în care femeilor le este dat mandatul de a învăța pe alte femei cum să se poarte, ce este bine, autocontrolul, hărnicia, bunătatea și cum să-și iubească familia, pentru a fi femei credincioase:

”Ligia Seman care a plecat la ceruri vara aceasta, a învățat multe alte femei să trăiască după modelul cristic. Viața ei m-a modelat și inspirat să trăiesc tot mai mult în asemănare cu Hristos, luptând pentru credință, căutând Adevărul din Cuvânt și dând soluții din Cuvânt în împrejurările vieții.”

„Spune că femeile în vârstă trebuie să aibă o purtare cuviincioasă, să nu fie nici clevetitoare, nici dedate la vin, să învețe pe alții ce este bine, ca să învețe pe femeile mai tinere să-și iubească bărbații și copiii, să fie cumpătate, cu viața curată, să-și vadă de treburile casei, să fie bune, supuse bărbaților lor, pentru ca să nu se vorbească de rău Cuvântul lui Dumnezeu.” (Tit 2:3-5).

De trecut în revistă sunt câteva exemple de femei din Scriptură care au fost modele pentru alte femei, precum soacra Naomi pentru Rut și verișoara Elisabeta pentru Maria.

Exemple de femei ale credinței din România ca Lidia Șchiopu, dar și Ligia Seman care a plecat la ceruri vara aceasta, au învățat multe alte femei să trăiască după modelul cristic.

Cine poate fi un model pentru alte femei?

O mamă pentru fiica ei biologică, o soră mai mare pentru sora mai mică, o mătușă, cumnată, verișoară, bunică sau soacră.

O mamă spirituală precum o învățătoare-lider la grupele de studiu biblic, o scriitoare, o conferențiară poate avea ucenice.

Binecuvântate sunt fetele / femeile care au modele de urmat în viață. Binecuvântată am fost eu și multe alte femei care am avut-o aproape drept model de urmat pe valoroasa scriitoare, Ligia Seman. Ea a fost o femeie a credinței, a evlaviei și a slujirii dedicate Dumnezeului Adevărat.

Viața ei m-a modelat și inspirat să trăiesc tot mai mult în asemănare cu Hristos, luptând pentru credință, căutând Adevărul din Cuvânt și dând soluții din Cuvânt în împrejurările vieții: „Pomenirea celui neprihănit este binecuvântată.” (Proverbe 10:7).

De aceea, caută să fii o femeie credincioasă, o femeie care zidește cu dragoste relații și inimi frânate, o femeie cu o trăire curată care învață și inspiră și alte femei să trăiască în curăție, asemenea modelului nostru suprem, Domnul Isus.

Caută să fii un model de femeie sfântă pentru această generație care se îndreaptă înspre lume.

Larisa Hule (foto), Oradea

Când faci planuri împreună cu Dumnezeu

Eu și Sam ne-am căsătorit în septembrie 2021 și am locuit în Cluj până la sfârșitul anului. Pentru că s-a terminat pandemia și soțul meu a fost chemat fizic la job două zile pe săptămână, am fost nevoiți să ne mutăm în București. Asta însemna că eu trebuia să iau o decizie: fie să rămân la același job și să lucrez la distanță din București, fie să îmi schimb jobul. Îmi doream foarte mult să evoluez pe partea profesională, așa că un job nou în București era oportunitatea perfectă.

Fiind proaspăt căsătoriți, am auzit adesea că după căsătorie e bine să avem un timp al nostru în care să ne concentrăm asupra relației de soț-soție și după un timp, să facem și copii. Era un sfat înțelept pentru noi, mai ales că ne-am căsătorit la doar șapte luni după ce ne-am întâlnit întâia oară.

Acesta era planul nostru inițial, însă planul lui Dumnezeu era altul. La foarte scurt timp după căsătorie, ceva s-a schimbat la mine și în fiecare zi, dorința de a avea un copilăș creștea tot mai mult în inima mea.

Ne-am rugat și ne-am schimbat planurile. Pentru a ne putea concentra pe plan familial, împreună cu Sam, am decis ca să renunțăm la schimbarea jobului în dreptul meu. Această decizie am luat-o în familia noastră și nimeni nu știa despre ea.

Înainte de mutarea la București am petrecut Crăciunul alături de familia mea la Bistrița. La biserică, în ajunul Crăciunului, am avut o descoperire printr-un frate proroc. El a văzut că în fața mea a fost adus un coșuleț în care era o floare albă (un copilăș) și deși câteva uși s-au deschis pentru mine (a specificat clar căci erau oportunități cu privire la carieră) eu am ales coșulețul cu floarea și mi-a confirmat că am făcut alegerea bună, plăcută Domnului.

Eu și soțul meu am rămas uimiți de ce Dumnezeu a ales să ne confirme o decizie pe care noi am luat-o deja și să ne vorbească în acest fel. Din momentul acela, eu am simțit că o să trecem prin momente dificile și că trebuie să ne amintim de descoperirea și planul lui Dumnezeu pentru noi ca o încurajare. Mai târziu am văzut căci dacă Dumnezeu nu ne vorbea așa de clar, cel mai probabil că în nerăbdarea mea făceam alte alegeri.

La începutul anului 2022 ne-am mutat la București, însă lunile treceau și frământările au început pentru noi. Într-o seară de aprilie am avut dorința să îl întreb pe Dumnezeu când ne va da și nouă un copilăș.

Și Dumnezeu mi-a răspuns printr-un vis: „În luna în care înfloresc macii”. Dimineața am căutat repede pe internet și am văzut că macii înfloresc începând cu luna mai. I-am povestit soțului, însă nu am dorit ca să ne creăm așteptări nerealiste, așa că am lăsat visul acela deoparte și ne-am încredințat planurile din nou în mâna lui Dumnezeu. În data de 15 mai am fost invitați la ziua cununatei mele și mergând cu mașina la sărbătoare, am văzut lângă drum câțiva maci înfloriți și mi-am adus din nou aminte de acel vis.

Zilele următoare am simțit câteva schimbări la mine, dar testele de sarcină au ieșit toate negative. Am început să mă simt tot mai rău și am mers la medic.

Acolo mi s-a repetat că am mai multe probleme de sănătate și că o să le rezolvăm pe rând. Am făcut un test de sânge, care indica din nou că nu eram însărcinată, astfel că am fost trimisă și la alte investigații printre care un RMN și două tratamente medicamentoase, care aveau șanse mari ca să elimine o sarcină. În ciuda testelor negative eu tot o întrebam pe doamna doctor dacă totuși nu cumva se poate ca să fiu însărcinată și sarcina să fie prea mică pentru a fi detectată, iar dânsa m-a asigurat că șansele sunt prea mici având în vedere problemele de sănătate.

De fiecare dată când mergeam la analize sau consulturi, îmi aduceam aminte de visul pe care eu îl credeam că a fost din partea lui Dumnezeu și mă cuprindeau emoțiile. Mi-am dat seama acum de ce Dumnezeu ne-a vorbit cu privire la copilăș. Era nevoie de multă credință, dar inima mea era deznădăjduită când privea realitatea. Țin minte un moment aparte, când am ajuns acasă de la unul din consulturi, am pornit muzica în casă și era chiar piesa „Regele Suprem”. Când am auzit versurile m-am prăbușit în genunchi și cu ochii în lacrimi am cântat:

**El ne va lua, negreșit orice povară
Îl vom da Lui orice laude sau cununi
Numele Lui e mai presus de toate
E Isus, e Regele suprem!
A fost cântarea care mi-a alinat inima.**

Am făcut două programări la RMN și le-am anulat pe amândouă, am cumpărat tratamentele și nu am luat nicio pastilă; mă uitam la ele și mă întrebam: „Să le iau? Să nu le iau?” Simțeam că nu trebuie să fac asta.

Am mai stat câteva zile și am refăcut un test de sarcină din sânge și a ieșit HCG-ul cu valoare mare, am repetat la 48 ore și valoarea a crescut mai mult decât dublu. Stăteam cu soțul meu cu analizele în mână și nu știam dacă în cazul meu chiar era vorba de o sarcină sau o problemă mai gravă de sănătate.

În cel mai scurt timp am mers la un alt medic care a confirmat sarcina. Acesta a pus data concepției chiar 1 mai, iar embrionul avea deja cinci săptămâni. A urmat o călătorie frumoasă, dar nu și ușoară de 41 săptămâni și 2 zile.

Apoi Dumnezeu l-a adus pe Rafael în lumea noastră și de ce spun că Dumnezeu l-a adus, este pentru că deși am avut o naștere naturală și nu mi s-a administrat anestezia epidurală, Rafael a venit în lumea noastră fără să simt durerile nașterii. A fost o minune! Am trecut printr-un travaliu de doar o oră, cu câteva contracții suportabile și am născut apoi fără nici o durere. Toată sarcina ne-am rugat pentru o naștere ușoară, dar mereu mi se spunea că de grele sunt acele momente. Totuși am continuat să ne rugăm pentru o naștere ușoară și Dumnezeu a făcut mult mai mult decât ne-am așteptat. Nu am înțeles de ce a făcut Dumnezeu asta, dar a ales că să facă o minune și în dreptul nașterii lui Rafael. Dumnezeu poate să facă orice!

Toată povestea aceasta și trăirile noastre ca soț-soție, ne-au adus mai mult împreună și mai aproape de Dumnezeu.

Ne-a învățat ca să ne punem încrederea în El mai mult decât în medici. Ne-a învățat ca să ne punem încrederea în El mai mult decât în visurile sau descoperirile pe care ni le face.

Și am mai învățat că, dacă Dumnezeu lucrează în chip minunat în viața mea și în viața noastră, nu e pentru că sunt mai specială sau pentru că suntem mai speciali decât ceilalți ci că toți suntem unici și speciali ca oameni, doar că El e singurul care merită toată lauda, închinarea și cinstea noastră. El hotărăște cum și când să lucreze așa minunat și noi avem marea responsabilitate de a ne ruga, de a crede și de a mărturisi lucrările Lui.

Și da, fiecare copil este un dar nemeritat și noi ne dorim ca slava lui Dumnezeu să fie văzută în viața întâiului nostru născut: Rafael. Am ales acest nume: „Rafael” (numele ebraic Rafa’el înseamnă „Dumnezeu vindecă”), pentru că am crezut și cred, că indiferent de ceea ce spune un medic, Dumnezeu e credincios.

Și să nu uităm că atunci când ne facem planuri împreună cu Dumnezeu, nu suntem scutiți de încercări, dar „El e cu noi.”

Emanuela Grădinaru (foto)

Femeie,

unde sunt pârașii tăi?

Ne adunăm câteodată pietre. Facem o grămăjoară frumoasă pe care o așezăm la vedere și așteptăm timpul potrivit să aruncăm. Sunt atâtea lucruri pe care nu le-am făcut bine, așa de multe situații în care știm că nu am arătat dragostea necesară, o multitudine de gânduri care au poposit în locuri interzise și, bineînțeles, putem enumera împrejurările în care cuvintele pe care le-am rostit, în loc să producă mângâiere și să dea speranță, au dăruit.

Poate sunt perioade în care lăsăm disperarea să își facă culcuș în noi, să ne copleșească și apoi să ne arunce într-o paradigmă lipsită de speranță. Poate rușinea este cea care ne dă târcoale, iar noi o lăsăm să intre, și ea face din noi femei timorate, care dau înapoi și nu înțeleg frumusețea restaurării Lui. Poate vinovăția este cea care are mereu ceva de spus în privința noastră, cea care nu ne lasă să inițiem nimic, care ne copleșește și ne ține jos lângă ea.

Femeie, care sunt pârașii tăi?

Cine are dreptul să arunce cu pietre în tine?

Cine, pe baza meritelor lui, se simte îndreptățit să ridice piatra?

Tu însăși? Ai tu dreptul să iei pietrele și să arunci cu ele în tine?

Vinovăția ta?

Rușinea?

Disperarea?

Imaginea pe care o vezi în oglindă?

Domnul Isus, când s-a aplecat să scrie ceva pe pământ, avea tot dreptul să o condamne pe femeia prinsă în mijlocul păcatului ei, dar El nu a făcut-o, a lăsa pietrele acolo unde erau. Tu de ce insiști să le ridici de jos?

Nu perfecțiunea este șablonul la care ne raportăm. Nu meritele noastre sunt cele care îl conving pe Dumnezeu să ne iubească. Nu tone de vinovăție vor schimba vreodată ceea ce știm că nu facem bine, ci pocăința și harul Lui. „Du-te și să nu mai păcătuiești.” Pietrele care au rămas pe pământ sunt dovada vie a dragostei Lui, a bunătății lui care ridică din ruine, a restaurării Lui care nu lasă oamenii să fie la fel cum au fost.

Da, uneori nu facem lucrurile așa cum ar trebui, lăsăm emoțiile, oboseala, trecutul să ne amăgească. Uneori nu suntem versiunea pe care am visat-o pentru noi. Uneori nu iertăm la timp. Uneori avem impresia că știm cum să ținem piept vieții fără ajutorul nimănui și o dăm în bară.

Există destul loc la Cruce pentru toate încercările noastre eșuate, pentru insuccesul nostru, pentru lacrimile care nu încetează să curgă, pentru imperfecțiunea noastră, pentru golul din noi, pentru momentele când ne pierdem speranța și credem că nu vom putea niciodată să ajungem pe munte.

La Cruce e loc, iar acolo pietrele rămân jos.

Întotdeauna.

Maria Enachem (foto)

"Nu perfecțiunea este șablonul la care ne raportăm. Nu meritele noastre sunt cele care îl conving pe Dumnezeu să ne iubească."

Cine are dreptul
să arunce cu pietre
în tine?

Mărturia ta, cea mai frumoasă poveste

„Ei l-au învins prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturiei lor; ei nu și-au iubit viața, chiar până la moarte” (Apocalipsa 12:11).

De cele mai multe ori nu realizez că avem în viață un dușman. Cu cât mai mult îi negăm existența, el este liber să ne atace. El este vicelan, are experiență și ne cunoaște punctele slabe.

Și eu m-am îndoit mulți ani de existența lui. El este hoțul „care fură, junghie, prăpădește”, fură sănătatea, aduce discordie, rupe relații, dezbină familii. Și, trăind în această lume, deseori am auzit expresia „Dumnezeu aduce aceste lucruri rele peste noi, pentru că omul le merită!”

Acum reacționez și, în dragoste, spun:

Nu Dumnezeu, Tatăl Ceresc, este vinovat de toate lucrurile rele ce se întâmplă în jurul nostru, ci vrăjmașul, diavolul. Ceea ce a început șarpele în grădina Eden, a dorit să despartă pe Adam și Eva de Dumnezeu, face și în zilele noastre! Continuă acest atac ca să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu!

Dar, Slavă aducem lui Dumnezeu, că am înțeles că El, în dragostea Lui pentru întreaga omenire, a trimis pe Fiul Său să ne răscumpere. Știm că Domnul Isus, la crucea din Golgota, a biruit vrăjmașul. Isus Hristos s-a arătat pe pământ să nimicească lucrările celui rău și ne-a arătat inima plină de dragoste și bunătate a Tatălui Ceresc.

Una din armele cu care poți să-l biruiști pe diavol este mărturia ta. Fiecare dintre noi avem o poveste unică, nu seamănă una cu alta, și mărturia ta poate fi o încurajare pentru prietena ta, pentru vecina ta, pentru colega ta de muncă, pentru cineva de aproape sau de departe.

Îmi doresc ca Experiența mea cu Domnul să te motiveze și să te determine să-L cunoști pe cel ce și-a dat viața pentru ca oricine crede în El să nu moară, ci să primească viața veșnică.

Eu am făcut ochi într-un oraș din Moldova, la confluența râului Mol-

dova cu Siretul. Părinții mei au fost oameni harnici, gospodari și mi-au asigurat, din punct de vedere material, tot ce aveam nevoie. În familie, deseori au fost certuri, dispute, zile cu nori, nopți nedormite. Lucrurile nu au decurs bine în familia noastră. Funia care nu a fost împletită în trei, se rupe ușor. A lipsit veriga care dă siguranță în căsnicie și, de aceea, căsnicia părinților mei s-a destrămat foarte ușor.

Când casa nu este zidită pe stâncă Isus Hristos, nu are șanse să rămână în picioare când bat furtunile, vânturile și vin ploile. Pentru că, atunci când Dumnezeu, Creatorul și Ziditorul familiei lipsește dintr-o căsnicie, înseamnă că lipsește Arhitectul principal, Cel care a întemeiat-o și a gândit-o. Când Domnul Isus nu este invitat să domnească într-o familie, lipsește dragostea, pacea, bucuria, bunătatea, blândețea, credincioșia. Și când dragoste nu e, nimic nu e...

Până la urmă, inevitabilul s-a întâmplat. După 20 de ani de „căsnicie”, părinții mei au divorțat. Au locuit „împreună” atâția ani doar pentru mine! Eu eram singurul motiv ce-i mai ținea împreună. Dacă ar fi cunoscut faptul că Dumnezeu urăște divorțul, că este scris „ce a unit Domnul, omul să nu despartă”, ar fi luptat pentru căsnicia lor.

Dar, Domnul este pe tron. El domnește și El are totul în control! Nouă, de multe ori, ni se pare că lucrurile o iau razna în jurul nostru, e haos, nu înțelegem ce se întâmplă în viețile noastre, dar pe Domnul nimic nu-L surprinde.

După divorțul părinților mei, am locuit cu mămica mea, timp de două luni în casa bunicilor, care stăteau în același oraș cu noi. Ce șoc am avut, în sensul bun al cuvântului! Ce pace! Ce atmosferă cerească am găsit în casa bunicilor! O mireasmă cerească era în familia lor! Simțeam că era un loc al taberei lui Dumnezeu! Îngerii Domnului locuiau cu adevărat în familia lor.

Bunicii mei erau oameni care-l iubeau pe Domnul Isus!

Bunica, o femeie mărunțică, subțirică, dar plină de Duhul Sfânt, era o femeie care credea în puterea rugăciunii. Mereu spunea: „Nimic nu este prea greu pentru Domnul!” „În numele Domnului Isus este putere!” „Sângele Lui te iartă de orice păcat!” Atâta bunătate emana din ființa ei!

Bunicul meu, subțirel și el, iubea mult Cuvântul lui Dumnezeu. El m-a provocat să încep să citesc Scriptura și să o citesc cu un duh de rugăciune. Îmi spunea mereu: „când Satana a avut tupeul să vină la Domnul Isus în pustie ca să-L ispitească, Domnul Isus l-a învins spunându-i: «Este scris!» Biblia este ca o mină care trebuie exploatată, este o armă puternică. De aceea trebuie să cunoști Cuvântul”.

Bunicii mei m-au făcut să mă îndrăgostesc de Domnul Isus. Ei au fost cei care au semănat semințele Vieții în viața mea.

Am avut și o experiență foarte interesantă în acea perioadă, când am început să caut Fața Domnului. Venea deseori câte o familie la bunicii mei și se rugau împreună. Știți cum decurgea întâlnirea? Lăudau pe Domnul cu 2-3 cântece de laudă, apoi bunicul citea un Cuvânt din Scriptură și apoi se rugau. Oameni simpli, care-L iubeau pe Domnul Isus și se lăsau călăuziți de Duhul Sfânt. Și Prezența Domnului cobora din plin!

S-a întâmplat ca odată să nu mă cheme și pe mine și Domnul a trezit în mine un duh de gelozie sfântă. „Cum, ei se roagă și pe mine m-au uitat!?” Dar stând în camera alăturată, pe genunchi, închinându-mă, efectiv a coborât Prezența Domnului. Am simțit cum Cineva mă înconjoară cu dragoste, îmi spune că mă iubește. Am auzit în duhul meu un glas care îmi spunea: „Sunt aici! Sunt lângă tine! Ești a Mea! Eu nu te uit! Eu nu te părăsesc!

"Era o femeie care credea în puterea rugăciunii. Mereu spunea: „Nimic nu este prea greu pentru Domnul!” „În numele Domnului Isus este putere!”

Eu te iubesc!”.

M-am abandonat cu toată ființa mea în brațele Domnului Isus!

L-am lăsat să-mi vindecă sufletul, să toarne balsam vindecător pe rănilor mele, am primit dragostea Lui, L-am lăsat să mă țină în brațele Lui puternice și iubitoare!

Mi-au rămas întipărite în suflet cuvintele Lui pline de dragoste. Am prins visul Lui pentru viața mea. Am început să înțeleg faptul că am valoare în ochii Lui pentru că m-a creat după chipul Său!

Eu port amprenta cerului! El a suflat peste mine suflare de viață!

O scânteie divină s-a aprins în inima mea la întâlnirea cu Domnul Isus!

Și astfel a început călătoria mea cu iubitul inimii mele, cu Isus Hristos!

Dacă Satan aduce lucruri rele în viețile oamenilor, Domnul Dumnezeu are puterea să le transforme în binecuvântări.

Dacă Domnul Dumnezeu a început schimbarea vieții cu mine, a continuat și cu părinții mei.

Fiul omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut!

Hristos a venit pe pământ nu pentru cel puternic, ci pentru cel slab, nu pentru cel sănătos, ci pentru cel bolnav, nu pentru cel neprihănit, ci pentru cel păcătos.

Hristos a venit pe pământ pentru întreaga mea familie, a venit pentru întreaga omenire. Numai Domnul are puterea să schimbe și să transforme vieți.

Uitându-mă în urmă, realizez ce minunat a lucrat Domnul în viețile noastre, să vezi după nori razele de soare!

Povestește celor din jurul tău întâlnirea ta cu Mântuitorul, cu Domnul vieții. Saul din Tars a avut una, femeia din Samaria alta, la fel și Maria Magdalenă... lista poate continua cu a ta.

Mărturia ta îl pune pe fugă pe Satan! Povestea ta este o încurajare pentru cineva de lângă tine!

Nu uita ce a făcut El pentru tine! Dacă nu ai avut o întâlnire cu Domnul Isus, mă rog să o ai!

Fii cu inima deschisă, fii o căutătoare de Dumnezeu. Nu ai citit această poveste la întâmplare, pentru că Domnul Isus îți spune:

„Te iubesc, fiica Mea, cu o iubire veșnică, de aceea îți păstrez bunătatea Mea!”

„Te chem pe nume, ești a Mea!”

Răspunde la chemarea ce ți-o face Tatăl Ceresc!

**Remona Paul,
Biserica „Filadelfia”, Baia Mare**

Zbuciumul *sufletului,* renunțarea *inimii*

După mulți ani de umblare în pustiu, fără de prezența divină, fără de Dumnezeu, m-am întors asemenea fiului rătăcitor, m-am întors acasă, mi-am îndreptat privirea către Tata. Mă aștepta în prag, mă aștepta de mult...

Viața mea fără de El a fost un zbucium continuu, între ceea ce iubeam, între fire și Dumnezeu, între plăceri de o clipă și Preaiubitul inimii mele, cel pe care îl părăsisem cândva, demult.

În acel moment în care mi-am întors cu dor privirea spre El, am știut că Dumnezeu vrea renunțare, renunțare la tot ceea ce mă ținea departe de prezența Lui.

Renunțarea nu este ușoară, indiferent despre ce este vorba: persoane dragi, dorințe, vicii... Renunțarea te zdrobește, te face să simți că pierzi totul într-o clipită, te lasă fără răsuflare, îți face inima bucăți, te lasă fără control.

Dumnezeu te face să pierzi controlul (pe care oricum nu îl deții), ca să poată El să preia cârma vieții tale. Da, așa a fost pentru mine. Un strigăt de durere a ieșit din mine atunci... o inimă frântă, un viitor spulberat (în mintea mea).

Când, de fapt era o viață nouă, cu mult mai prețioasă decât cea pe care o trăisem. Fără zdrobire este imposibil ca zgura să cada de pe noi, fără renunțare nu este cu putință să îi facem loc lui Dumnezeu să lucreze în caracterul nostru, în inima noastră.

Această pierdere a fost un câștig, un câștig nemeritat, un dar plătit cu sânge la Calvar.

Ascultarea face mai mult decât jertfele... asta am înțeles prin renunțare, prin ascultare, când decizi să ascuți de glasul lui Dumnezeu, binecuvântarea vine imediat.

În tot zbuciumul sufletului primești pacea, primești claritate, primești putere de renunțare, simți că renaști la o viață vouă, ceea ce se și întâmplă.

El mi-a promis: „Pustiul și țara fără apa se vor bucura, pustietatea se va veseli și va înflori ca trandafirul... Vor vedea slava Domnului, măreția Dumnezeului nostru.” (Isaia 35:1-2).

Eu știu căci tot ceea ce El începe, duce la bun sfârșit, asta ne spune Cuvântul. Mă încred în promisiunile Lui, mă bazez pe cuvântul Lui, pe integritatea Domnului.

A trecut timpul... făcusem botezul în apă, umblam cu Domnul, îi simțeam prezența, dar îmi doream mai mult, îl căutam pentru că înțelesesem că cu El niciodată nu poți rămâne la același nivel, mereu trebuie să mergi la nivelul superior.

Era o zi călduroasă de vară, iar eu, eu în cuptorul fierbinte, în mâinile Olarului, în mâinile Sculptorului, așteptând ca mâna cea tare a Tatălui să cuprindă mâna mea firavă și să mă urce pe stânca cea tare.

A fost o zi de biruință, a fost ziua în care așteptările și dorințele mele au depășit gândurile mele atât de mici față de gândurile mărețe pe care Dumnezeu le avea...

Eram la o întrunire de femei, un timp în care am simțit în permanență prezența Duhului Sfânt, am simțit că plutesc, îmi doream să mă contopesc cu El, să nu mai dispară acea prezență, să fie cu mine în permanență.

Dumnezeu și-a ținut promisiunea, făgăduința era acolo...

Am chemat numele Lui, l-am implorat să vină, să mă curățească și să domnească pe deplin în mine, l-am invitat în viața mea cum și El de atâtea Jri M-a chemat în prezența Lui.

A venit la mine blând, mi-a spus că totul este plătit, că totul este nou, curat, că filele cărții sunt albe și putem începe să scriem o poveste nouă, glorioasă.

Da, mi-a citit gândurile, fricile, mi-a văzut neliniștea și suferințele și a venit cu blândețe să îmi spună personal și clar că: „Cel ce este în Cristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus, iată că toate lucrurile s-au făcut noi”; „Așadar, acum nu mai este nici o condamnare pentru cei ce sunt în Cristos Isus, care nu trăiesc potrivit firii pământești, ci potrivit Duhului.”; „Bunătățile Domnului nu s-au sfârșit, îndurările Lui nu sunt la capăt ci se înnoiesc în fiecare dimineață” (2 Corinteni 5:17; Romani 8:1; Plângerile 3:22-23).

Uneori, cu toate că suntem siguri de salvare, mântuire, iubirea Lui pentru noi, vin din trecut gânduri care ne tulbură, care încearcă să ne fure siguranța, statutul de copii a lui Dumnezeu.

Când Domnul ne pune pe stâncă, vine și cel rău să ne tulbure. Este o luptă continuă între bine și rău.

Cu toate acestea, știm că Isus a câștigat la Calvar, nu există îndoială, nimic de contestat, nimic de scos sau de adăugat. Lucrarea Lui a fost incontestabilă, perfectă și pentru totdeauna!

Să nu dăm prilej celui rău să ne tulbure bucuria mântuirii.

Cum ziceam, bucuria a venit, Duhul Domnului nu mai era doar cu mine, era în mine, îi simțeam prezența profund, o fericire pe care lumea nu o poate da. Nimic nu se putea compara cu ceea ce experimentam în acele momente. Era ceva nou de dorit, prețios, sfânt, curat!

Credeam că bucuria aceasta rămâne pe vecie... dar, m-am trezit în zorii zilei și nu simțeam prezența Duhului Sfânt.

Ca un copil ce s-a trezit fără mama lui lângă el, fără protecție, m-am tulburat și am început să plâng, nu înțelegeam ce se întâmplă.

Nu înțelegeam de ce a venit ca să plece? De ce îmi provoacă această suferință cruntă? De ce? Dacă eu am renunțat la tot pentru El...

Era o zdrobire cum nu mai simțisem, o durere de moarte. Preaiubitul inimii mele nu era prezent, mă simțeam părăsită: „Doamne, prin bunăvoință Ta mă așezaseși pe un munte tare... dar Ți-ai ascuns fața, și m-am tulburat.” (Psalmul 30:7).

Nu înțelegeam că Duhul trebuie invitat, că El nu intră cu „bocancii” în viața mea, El dorește să fie dorit cu ardoare.

El nu plecase, El mă aștepta.

M-am plecat pe genunchi și l-am implorat printre suspine să vină, să nu mă părăsească niciodată. Doream acea prezență să fie la fiecare pas cu mine. Odată ce guști din bunătatea Domnului, nu mai poți trăi fără de prezența Lui.

Orice pierdere, oricât de mare ar fi, nu se compară cu lipsa Lui, prezența Lui este atât de puternică încă, fără ea te simți ca un mort în viață.

Te simți fără scop, ai pierdut busola și nu mai găsești drumul înapoi. Am suferit în urma pierderilor, a renunțărilor, dar niciodată atât de profund.

Simțeam că pot pierde orice și să pot continua să trăiesc, dar fără prezența Lui mă simțeam uscată spiritual, fără aer, fără sens, fără fericire.

Cred că în acele momente Dumnezeu a vrut să îmi arate cu adevărat ce înseamnă o pierdere, ce înseamnă viața fără El, fără acea prezență ce nu poate fi explicate prin cuvinte, poate doar să fie simțită, experimentată. E prezența care odată ce ai cunoscut-o, te lasă mut de uimire, iubirea care te învăluie profund, fără de care nu mai poți și nu mai vrei să trăiești: „Nu mă lepăda de la Fața Ta și nu lua de la mine Duhul Țău cel Sfânt! Dă-mi iarăși bucuria mântuirii tale...” (Psalmul 51:11-12).

Dacă El rămâne în noi, iar noi în El, orice suferință poate fi depășită, orice pierdere devine suportabilă, orice situație scoate la iveală speranța, scăparea, soluția... pentru că El este soluția pentru orice încercare.

Îmi doresc ca în bucurie El să ne fie desfătarea, numele Lui să fie glorificat, în încercare El să fie primul la care apelăm, pentru că El vrea să se bucure și să plângă împreună cu noi.

Vrea să fie Acela în care ne punem nădejdea. Isus, Tu ești Preaiubitul inimii mele. Te iubesc pentru că m-ai scos din groapa pierii, din fundul mormintelor și mi-ai pus piciorul pe stâncă. Te iubesc cu o iubire veșnică, pentru că Tu m-ai iubit mai întâi.

Renunț la orice pentru Tine, Doamne, dar nu renunț la Tine pentru nimic, niciodată!

„Un lucru cer de la Domnul și-l doresc fierbinte: aș vrea să locuiesc toată viața mea în casa Domnului, ca să privesc frumusețea Domnului și să mă minunez de Templul Lui.” (Psalmul 27:4).

Cristina Indrei

La răscruci de drumuri

*La răscruci de drumuri ne-nfelese,
Un strigăt, din afară neauzit,
Din al inimii tainic adânc
Se înalță spre necuprins, înfinit.*

*– Doamne, Te mai gândești Tu la mine?
Îmi mai auzi din ceruri strigarea?
Îmi mai știi plânsul, îmi mai vezi zâmbetul?
Îmi mai cunoști, Tu, Doamne cărarea?*

*Căci am ales deseori drumul meu,
Cel mai neted și ușor l-am dorit
Dar el doar mi-a pustiit inima,
Când n-am ales drumul Tău, m-am rătăcit.*

*Îmi mai cunoști inima-n profunzime?
Mai vrei să îmi conduci pașii mei,
Pe cărarea bună pentru suflet
Chiar dacă ar fi greu pentru ei?*

*Și Domnul îmi răspunde: – Da!
Nainte să te naști te cunoșteam
Apoi, de-atâtea ori, adu-ți aminte,
Nainte să mă chemi, îți răspundeam.*

*Ai simțit vreo dragoste mai mare,
Să te ia pe aripi înspre cer?
Ți-a fost cineva mai aproape
Să-ți dezlege al vieții mister?*

*Ți-a înțeles cineva mai bine
Întrebările și trăirile?
Durerea ascunsă în adâncul tău,
Fericirea ta, dezamăgirile?*

*Am fost cu tine-n valea-ntunecată...
Disperarea te-a împiedicat să mai crezi,
Deznădejdea ți-a-nchis ochii inimii
Să te știi singură, să nu mă vezi.*

*Din dragoste, ți-am ieșit înainte,
Am luminat întunericul tău,
Când ai gândit că e mult pre adânc,
Chiar și pentru Mine, negrul hău.*

*Te-am scos din el cu braț puternic
Despre-nălțimi mărețe ți-am vorbit,
Urcând-apoi prin soare, prin furtună,
Prezența-Mi, tot mai mult ți-ai dorit.*

*Și de pe munte, uitându-te-napoi
Să-ți vezi urma pașilor în vale,
Ai surâs lăcrimând, căci urme sfinte,
Le înconjurai pe ale tale.*

*Dar așa repede te-a înfășurat,
Cu valul ei rece, uitarea.
Nemaiștiind că Eu, Domnu-ți cunosc,
Inima, visurile... cărarea...*

*– Arată-mi Calea pe care să merg,
Deschide-mi ochii, să Te văd pe ea!
Și dacă va trece prin pustiu,
Tu, umple-mi de izvoare inima!*

*Mulțumesc, Doamne, că mă iubești,
Că-mi găsești în inimă valoarea.
Că îmi știi plânsul, că-mi vezi zâmbetul,
Mulțumesc că îmi cunoști cărarea!*

Text poezie: Dana Petruț

Iubirea prin definiție

V-ați întrebat ce-i dragostea, vreodată,
Când ați cuprins sub calde pleoape cerul?
Din ce izvor de zori e revărsată,
Sub ce-nserări își mistuie misterul?

Din flăcă ră, din dor, dintr-o minune,
De unde-și varsă-n imnuri adâncimea?
Ce ropot de visări pot s-o-ncunune,
Când își așterne-n inimi limpezimea?

În preajma ei e dulce armonia
Pe portativ de inimi înfrățite...
Când ni-e trimisă-n valuri bucuria,
Ca într-un lied din note limpezite.

În vadul ei ni s-a urzit salvarea,
Când din iubire-a fost jertfit un Miel...
Din rana ei ni s-a desprins iertarea
Ce ne-a-nălțat ca fii de Dumnezeu.

Iubirea-i mai întâi ca o văpaie,
Învolburată-n undiri răzlețe...
Vărsând în inimi zbulcium de izvoare,
Din albie de jar și frumusețe.

Iubirea-i mai apoi înțelepciune...
Învederată-n blânda ei purtare,
Alinul pus pe rană-n rugăciune,
În clocot, în tăcere, în răbdare.

Iubirea-i, în amurg, limanul dulce
Spre care urci pe drumuri de jertfire...
Spre Mielul ce ne-a spus, murind pe cruce,
Că mai presus de toate... e iubire.

Sădiți-o, dar, în inimă, comoară,
În suflet, diademă de lumini...
Strălumiți cu ea tristeți de seară,
Când lângă flori și zâmbet mai cresc spini.

Sădiți-o-n văi, sădiți-o și pe stâncă,
La bine - prieten, în durere - steag.
Prin rugăciuni, cunoașteți-o, adâncă,
Prin Domnul ce vă este cel mai drag.

Căci nu putem iubi decât nevolnic,
Sărac, plâpând și fără profunzime,
De n-am crescut, în suflete, statornic,
Întâi de toate, de ce-i sfânt, iubire.

Căci nu putem iubi în noi țărâna,
De n-am iubi întâi de toate cerul...
Dar nici cu Dumnezeu n-am mai fi una,
De n-am iubi, în semeni, efemerul.

C-așa-i iubirea: întâi ca o văpaie,
Apoi o roadă-n lanuri de jertfire...
Din care-așternem drumuri către Soare,
Spre Dumnezeu, ce-i mai întâi... iubire.

**Alexandra-Ligia Negru (foto),
Biserica „Betania”, Cluj-Napoca**

Furtuna, vânt și... curcubeu!

Am stat în așteptarea vântului să mă ajute
să zbor înapoi în copilărie sau poate...
departe de tot.

Am stat și am așteptat să-mi aducă dulcele parfum
și șoapta caldă.

Am stat să-i simt adierea blândă dar am simțit ceva
mai mult: sentiment prea profund pentru a fi concen-
trat suficient de bine într-un singur cuvânt.

Am stat în așteptarea furtunii să-mi curețe stările,
să se prelingă pe fața mea înspre sufletul meu și să-i
astâmpere setea.

Am stat și am așteptat să-mi atingă mâna cu un
picur ușor, să-mi limpezească gândurile și să-mi
înmulțească bucuria.

Am stat și am așteptat să alerg, dar să știu că se me-
rită să alerg prin furtună, nu pentru a simți doar picuri
doritori să ude pământul, ci pentru a ajunge la fericita
destinație.

Am stat în așteptarea tunetului și a fulgerului pentru
a calma gălăgia asurzitoare din străfundul inimii mele.

Am stat și am așteptat să văd pe cerul minții mele
un fulger cât un ac măcar, urmând să aștept să aud
tunetul – aspru pentru unii – dar dulce pentru urechea
mea sătulă de cuvinte și promisiuni înșelătoare.

Am stat în așteptarea unei ploii line care să-mi amin-
tească ce e liniștea și cum miroase praful înainte de a
deveni noroi.

Am stat și am așteptat să mă atingă un picur din
ploaia lină și să-mi astâmpere setea după ceva mai
mult.

Am stat în așteptarea soarelui să-mi încălzească su-
fletul, să-mi aline durerea, să-mi calmeze stările tu-
multoase ale minții și să-mi dezghețe inima după o
iarnă dureros de rece.

Am stat și L-am așteptat să-mi cicatrizeze rănilor, să
îmi amintească ce-i alinarea și să mă înșenineze cu
razele lui calde.

Am stat în așteptarea curcubeului multicolor care să-mi ofere
oportunitatea să visez din nou, să cred că viața poate să-mi fie
colorată.

**Au venit rafale de vânt, aducând cu ele furtuna, iar
aceasta era întovărită de tunete și fulgere.
M-au curățat, m-au liniștit și mi-au redat bucuria.
A venit o ploaie lină, iar după ea un soare nemai-
întâlnit până atunci. Din apropierea lor a rezultat un
curcubeu minunat, minunăție de culori
ȘI... O MINUNATĂ PROMISIUNE.**

**Articol realizat de
Flavia Precup (foto)
Biserica Creștină „Casa Pâinii”**

La crucea Ta

*La crucea Ta, doresc să-mi aplec
Trudita ființă o clipă,
Cu Tine, în rugă, mereu să petrec,
Plutind pe-a luminii aripă.*

*O, lasă, Isuse, balsamul cel sfânt,
Să-mi vindece răni și durere,
Rămâi lângă mine, când sufletu-i frânt
Și dă-mi din a Ta mângâiere.*

*Mai pune-mi în suflet Cuvântu-Ți divin,
S-aducă speranță și viață,
Ascultă-mi, Isuse, adâncul suspin,
Să fac voia Ta, mă învață.*

*Să uit, Tu m-ajută, trecutul meu trist
Și-atâtea dureri întâlnite,
Să pot să-Ți urmez, Isuse iubit,
Cu-o viață curată și gânduri sfințite.*

*Mă-mbracă, Isuse, cu Duhul Tău Sfânt,
Prin arșița lumii pustie,
Să pot, credincioasă, să-Ți fiu pe pământ
Și haina mai albă să-mi fie.*

Domnița Boboș, Bistrița

Atât de prețioasă...

*A*tât de prețioasă... te-ai pierdut pe undeva prin locuri răzlețe.
O, tu, sublimă cum te știi... ai fost greșit înțeleasă de cei mai mulți.
Redusă la surogate ieftine... tu care valorezi atât de mult!
Eleganța ta a fost ucisă în ascuns sub paltonul nudității.
Grațioasă cum erai, au încercat să îți vândă droguri și să te scaneze cu tatuaje care mai de care...
O, tu, floare în miresme așa plăcute... te-au învăluit în mirosurile viciilor culese din gunoi și... pare că te-ai ofilit.
Diamant prețios... mascat sub stocul unor bijuterii de plastic –
Te-au devalorizat... tu, cea care erai atât de scumpă!
Au crezut că dacă îți golesc umerii, picioarele și talia... te fac mai frumoasă...
Dar nu, nu e așa...
și nu ești nicidecum mai frumoasă, acum ești doar... goală.
Bunele maniere și respectul de sine sunt anulate complet...
ascunse în buzunarele unor pantaloni care vor să te strângă să nu poți nici măcar respira...
Cuvintele tale pline de farmec sunt acum ignorate de cele vulgare, fără sens,
doar ca să răsune pe undeva un zăngănit...
se știe pe unde ești după zăngănitul clopoțelului ce ți s-a atârnat la gât.
Te-au tuns și te-au slujit...
Te-au vopsit în culorile curcubeului-fantomă de nici nu mai știi că ești femeie
și ai uitat că e perfect în regulă să fii femeie.
Au încercat să te aducă până la nulitate...
Să te mintă că nu valorezi nimic...
să îți vândă gunoaie în loc de rafinement... să nu-i crezi...
ai fost creată să treci peste veacuri și să stai în picioare,
chiar dacă te-au amețit cu moda lipsei de respect.
Tu nu cumpăra non-valoarea nici nonsensul!
Cumpără eleganța, bunele maniere, respectul de sine!
Rămâi împodobită așa cum te știi...
cu rafinement, candoare, delicatețe.
Cultivă noblețea și puritatea.
Nu te uita după ceva ieftin ce pare scump... nu te amăgi... nu tot ce zboară se mănâncă!
Nu îți dezgoli pieptul... nici umerii, nici talia, nici picioarele!
Ah... fii atentă te rog la încălțăminte ce o porți...
dacă e prea-prea, nu te încălța...
uneori să simți iarba pe sub tălpi e mult, mult mai bine.
Apropo, ai grijă să nu te năpădească buruienile inculturii...
suntem în luna mai, nu în luna m-ai.
Delicatețea și gingășia... formează arta în care te-ai născut...
însă acum a fost modificată genetic și a luat forme meschine de brutalitate.
Tu nu le îmbrăca...
Feminitate... căutată de multe fete, dorită de toate, confundată cu vulgaritatea...
nu îți părăsi grația, rafinementul, candoarea, noblețea.
Rămâi așa cum ai fost creată,
traversează veacuri și stai în picioare...
mai ales... în vremuri ca acestea...

Veronica Dinu

Ascunsă în Tine

de Iasmina Călina Lup (foto)

*T*ine-mă strâns în ascuns
Când simt că mă destram și pier,
Strigă-mă pe nume iar,
Țărână cu miros de efemer.

*Ț*ine-mă de mâna-mi întinsă
Ce mă lupt să n-o retrag,
Învață-mă în credința-mi plâpândă
Să umblu unde Ți-e Ție mai drag.

*Ț*ine-mă pe mine-n palme
Și inima-mi alert bătând
Tu să nu mă lași vreodat' să uit
Glasul și suspinu-Ți blând.

*Ț*ine-mi altarul înflăcărat,
Ce se zbate să nu se stingă,
Să nu se smulgă privirea mea,
De frică, să nu Te-atingă.

*Ț*ine-mi ochii spre Tine-n sus
Când mai aprig bate vântul
Și nu lăsa să-mi înstrăineze
Lumea de Tine gându-mi.

Deșertul Identității:

cum pierderea mi-a arătat ce înseamnă „Totul”

M-am născut și am crescut într-o familie micuță, doar eu și Marcel, fratele meu. Însă, în tabloul extins al familiei, rolul meu se transforma: eram „sora” mai mare pentru verișorii mei mai mici. Aici, dețineam „coroana înțelepciunii copilăriei”...

În această poziție privilegiată, înfășuram responsabilitățile cu bucurie, ca un mănunchi colorat de baloane. Dădeam tonul la jocuri, îmi asumam rolul de „comandant” atunci când era vorba de ordinea prin camere, iar pentru un strop de distracție, organizam o „paradă a modei” cu hainele pe care urma să le aranjăm în dulapuri...

Pentru verișorii mei, eram busola călăuzitoare, iar pentru mine, acesta era primul gust al responsabilității.

Dar ceea ce a marcat cu adevărat cel mai puternic, poate, evoluția mea emoțională plină de încredere, a fost acea vară din '84, când, la doar 5 ani, mama mea și mătușa mea mi-au încredințat responsabilitatea de a avea grijă de Mircea, verișorul meu de doar doi ani, pentru o lună întreagă, la Cluj. În acea lună de vară, mi-am explorat multe din labirinturile capacităților mele, descoperind resurse interioare pe care nici nu aveam cum să știu că le aveam...

Școala pe care o începeam anul următor și ulterior cariera, au devenit arii în care mi-am testat și îmbogățit resursele interioare și cunoștințele. Aveam senzația că Dumnezeu mă ghida, că îmi era aliat, susținând fiecare pas și mă învăța să am încredere nu doar în mine, dar mai ales în planul Său divin pentru mine.

În perioada aceea, mă simțeam precum un comandant pe puntea unei nave, ce privea orizontul vast cu încredere și determinare. Credeam ferm în capacitatea mea de a naviga prin orice furtună și de a ajunge la destinație, dar mai ales credeam deja în planul pe care îl avea Dumnezeu pentru mine. Cu fiecare provocare întâlnită, rezerva mea internă de curaj și optimism creștea, întărită deja și de încrederea că Dumnezeu

îmi era mereu aproape și îmi călăuzea direcția vieții.

Însă, la vârsta de 23 de ani, chiar când credeam că am înțeles toate piesele puzzle-ului vieții mele, mutarea bruscă în Spania m-a adus față în față cu cea mai mare provocare a mea: redefinirea identității.

Dacă până atunci viața mi se părea o tablă de șah pe care o stăpâneam cu măiestrie: fiecare mișcare, fiecare decizie pe care o luam avea un ecou în viitorul meu și al celor din jurul meu, aici, în înșorita Spanie, unde străzile păreau să ascundă secretele unei istorii vechi și înțelepte, am resimțit intensitatea golului interior. A fost ca și cum, în această călătorie, Dumnezeu mă invita să descopăr nu doar un nou teritoriu geografic, ci și unul spiritual.

De-acum trebuia să îmbrățisez un peisaj nou, cu reguli și contexte diferite. Realizam că nu doar mediul exterior se schimba, ci și peisajul intern. Era ca o călătorie pe o hartă nedescoperită, unde brusc, potecile familiare nu mai existau, și multe dintre elementele care mă defineau, dispăruseră și ele. Tot ceea ce știam și în ce credeam, părea să fie pus acum sub semnul întrebării.

Era posibil ca această mutare să fie răspunsul unei dorințe profunde de auto-descoperire?

Era această schimbare bruscă de viață oportunitatea perfectă de redefinire și reinterpretare a sensurilor vieții mele?

Era acest deșert, acum, în mod ironic, un joc de-a v-ați ascunselea, în care descopeream adevăruri despre mine însămi și despre Dumnezeu?

Curând, aveam să înțeleg că viața în Spania nu era doar o schimbare de decor, mai frumoasă și mai înșorită, ci mai ales o provocare completă la adresa esenței mele, o schimbare fizică, spirituală și emoțională.

În timp ce străbăteam labirintul străduțelor spaniole, fiecare pas părea să aibă un ecou al îndoielilor și speranțelor mele.

Aceasta țară, cu farmecul ei misterios, a devenit o reflectare a propriei mele căutări.

Toată această călătorie interioară a fost presărată de obstacole. La fiecare pas întâlneam îndoieli și nesiguranțe, dar și revelații profunde care mă luminau.

Acel „mai mult” și „mai bine” după care tânjeam se transformase dintr-o ambiție egoistă într-o dorință profundă de a mă alinia cu planul divin pentru mine.

Odată cu trecerea anotimpurilor, însă, mă regăseam într-o metamorfoză continuă, asemănătoare unui pământ roditor ce își înnoia cu fiecare sezon recolta. Fiecare succes, fiecare moment de grație era un rod matur sau o sămânță gata să germineze. Viața nu mai era o cursă contracronometru spre un orizont îndepărtat, ci un dans lent și armonios, o celebrare a vieții în brațele lui Dumnezeu.

Pentru că, paradoxal, în cel mai profund vid al vieții, descopeream că pentru a trăi adevărata viață oferită de Dumnezeu, trebuia să renunț pe rând, la multe din concepțiile mele confortabile, la multe din „binecuvântările” cu care doream, legitim, să îmi umplu

Paradoxal, perioada celui mai arid deșert din sufletul meu, acele momente de singurătate și neliniște, s-au dovedit a fi cele mai valoroase.

mâinile.

Ele au fost solul fertil în care semințele de înțelepciune și discernământ au prins rădăcini, crescând în înțelesuri și revelații care mi-au schimbat complet perspectiva asupra existenței.

Am învățat că deșertul interior poate fi o extraordinară binecuvântare ascunsă sub masca sa de dezolare. Am realizat că pentru a înțelege cu adevărat măreția planului lui Dumnezeu pentru mine, era absolut necesar să mă distanțez de zgomotul lumii, să renunț la confort, să îmi golesc mâinile de tot ce credeam că mă definește, și să primesc în schimb, viața Lui.

Și, cu fiecare zi care trecea, înțelegeam tot mai profund că Dumnezeu, în iubirea Sa infinită, se coboară întotdeauna spre noi pentru a ne câștiga din nou inimile, acceptându-ne chiar și atunci când, seduși de lucruri și realizări exterioare, îl „înghesuim”, pe o lista de datorii sau obișnuințe. Această realizare a adus cu ea o umilință profundă și o recunoștință nemărginită față de dragostea necondiționată a lui Dumnezeu.

Am ajuns să văd că, deși aveam impresia că pierdusem totul, în realitate, mi se oferea o oportunitate unică să regăsesc ceva mult mai valoros: o conexiune autentică și profundă cu Dumnezeu, cu adevăratul sens al vieții.

Prin această călătorie, am înțeles că, deși avem potențialul de a fi puternice și reziliente, adevărata noastră forță vine din conexiunea noastră cu Dumnezeu. El ne ghidează, ne susține și ne inspiră să descoperim noi orizonturi în noi înșine și în lumea din jurul nostru.

Astfel, din copilul competitiv care căuta să conducă, am devenit femeia care caută să înțeleagă. Din femeia care credea că știe, am devenit cea care este dornică mereu să învețe. Și în această călătorie, am găsit cel mai profundă adevăr: că Dumnezeu nu ne lasă niciodată singuri, chiar și atunci când simțim că suntem pierduți.

Dacă am putea privi înapoi și să vedem clar cum am alergat în căutarea unor răspunsuri, probabil am râde de propria noastră naivitate. Viața este, într-adevăr, un dar, dar este și o lecție continuă. Realizările și succesele pe care le adunăm pe parcurs sunt doar atât de valoroase pe cât ne permit să ne apropiem mai mult de esența noastră, de ADEVĂRUL care locuiește în inimile noastre.

Nu-ți măsura valoarea prin ceea ce ai, sau prin ceea ce ai realizat, ci prin dragostea pe care o porți în inima și prin conexiunea pe care o ai cu Dumnezeu.

Lumea în care trăim va pune adesea la îndoială valoarea ta, și te va face să te simți neadecvată sau nesigură.

Poate că trebuie să-ți regăsești curajul de a fi tu însăși, așa cum ai potențialul să fii, fără filtre sau măști protectoare, îmbrățîșând ADEVĂRUL despre cine EȘTI și ce reprezintă.

Lasă-te ghidată de adevărul lui Dumnezeu și amintește-ți că singurul mod de a fi cu adevărat împlinită este să te reconectezi cu Sursa și să lași ca acea conexiune să-ți lumineze calea.

**Adela Gall (foto)
Biserica "Methanoia", Barcelona**

E vremea roadelor

Este toamna, anotimpul bucuriei și al mulțumirii. Primăvara este timpul semănatului, vara este timpul muncii, al îngrijirii pomilor, al tratării bolilor și a dăunătorilor, în scopul obținerii unei recolte bogate.

Tot așa este și pe plan spiritual. Domnul Isus se îngrijește de noi să aducem multă roadă și să avem o viață din belșug prin El și din El. Domnul Isus în Ioan 15:4 spunea: „Rămâneți în Mine, și Eu voi rămâne în voi. După cum mlădița nu poate aduce rod de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa nici voi nu puteți aduce rod dacă nu rămâneți în Mine.” Așa este și pământeste, fiindcă în butuc este toată puterea și resursele necesare, ca mlădițele să rodească după ce vierul le curăță. În timpul verii este multă muncă, și luptă cu tot ce poate ataca vița.

Există o vreme a bucuriei, a mulțumirii și a culesului. Un timp când ne vom prezenta în fața Lui Dumnezeu cu roadele noastre, în scopul răsplătirii. De aceea să ne dăm silința acum când încă se mai poate să rodim pentru Hristos, să trăim în lumină pentru ca cei din jur să poată veni și ei la mântuire.

Doamne, ajuta-ne să rodim în lumină, smerenie, umblare prin Duhul Sfânt. Toate acestea le face credința în Jertfa Domnului Isus.

Duhul Sfânt lucrează în viața noastră, roadele pomului nostru spiritual: milostenia, binefacerea, iubirea celor din jurul nostru (este o puternică lumină), umblarea în neprihănire și încrederea în Domnul.

Pentru ca pomul nostru să rodească, trebuie să stea lângă izvor. Izvorul este Domnul Isus. Cuvântul – Biblia este apa care udă mugurii pomului, să ajungă în final la coacere în sfințenie și spre desăvârșire.

Cuvântul Domnului ne dă credința și dragostea în a locui pe munte și nu în vale, unde întâlnim multe greutăți, îndoieli, plânsete, boli și dăunătorii care pot ataca pomul nostru, să-i slăbească roadele și chiar ele să cadă.

Avem multe bucurii, uitându-ne toamna la frumusețea pomilor și la tot ce ne încântă privirea, și suntem plini de mulțumire, pentru că Dumnezeu ne-a binecuvântat și ne-a dat sănătate, să ajungem în final la culesul roadelor.

Dar cea mai mare bucurie este că ne-a iubit și ne-a răscumpărat prin Jertfa lui nespus de mare, prin Sângele prețios ne-a spălat toate păcatele și ne-a sfințit prin credință.

Mulțumim Domnului că până aici ne-a ajutat și pentru că mijlocește pentru noi când mai greșim. „Copilașilor, vă scriu aceste lucruri ca să nu păcătuiți. Dar, dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel neprihănit.” (1 Ioan 2:1). Și acesta este un mare motiv de bucurie. A sta lângă Izvor, înseamnă rodire, sfințire și în final viață veșnică!

**O, Duh prea Sfânt rămâi cu mine
Să pot fi bun și milostiv și drept
Prin vorbe ce mângâie și alină
Să mă trezești la viața ce-o aștept.**

Fie ca toate cititoarele revistei SUFLET DE FEMEIE să fie binecuvântate cu rod însutit, care să-L onoreze pe Domnul și Stăpânul nostru Isus Hristos!

Și să nu uităm un lucru, că El va fi întotdeauna cu noi: „Iată, Eu sunt cu voi întotdeauna.” (Matei 28: 20). Să ne încredem în El, pentru că Isus este un prieten, care face mai mult decât un frate. Așa spune înțeleptul: „dar este un prieten care ține mai mult la tine decât un frate (Prov. 18:24). Slavă Lui! Doamne, ajută-ne pe fiecare, care așteptăm și iubim venirea Ta, să ajungem în Cetatea pregătită răscumpăraților Tăi prin Jertfă. (Apocalipsa 21:10). Plini de roade!

Mulțumim Domnului, pentru toate biruințele de până aici!

Cu stimă,

**Victoria Natea,
Biserica „BethEl”, Târgu Mureș**

E o minune!

**E o minune, o promisiune
Ce s-a-ntrupat din veșnicii;
Azi cred cu tărie a Lui solie:
Domnul ce-a zis, a împlinit!**

**El este Stânca, este viața,
În El schimbare n-a fost nicicând!
Azi, înaintea-I îmi plec și fața
Și inima de cânt vibrând...**

**De mulțumire, un cânt l-aduc azi,
E cântul celor răscumpărați;
Nu-i o-ntâmplare a Sa lucrare,
Căci, mai presus e de împărați!**

**Pân' la sfârșit va fi Același
Și-n orice clipă simt harul Său,
Din biruință în biruință,
Mereu mă poartă în carul Său!**

**Prof. Lidia Duciuc
Biserica Penticostală
Ipotești, Suceava**

Alege să fii *împlinit!*

Fiecare viață de om are urcușuri și coborâșuri. Pași înainte, pași înapoi, pași bătăuți pe loc, amintiri, regrete, certitudini, neîmpliniri, „fericiri”, vise, speranțe. Vrem cu orice preț să rămânem pe treapta de sus pentru cât mai mult timp, și câteodată ne mințim că suntem bine, de teama coborârii, de teamă că ne-am putea regăsi pe noi, cei reali, cei adevărați, cei neîmpliniți, cei mincinoși. Pe noi, cei ascunși sub masca de aparență a fericirii.

Te minți singur, convingându-te în subconștient că ești așa de fericit...

Iată ce facem noi, cei care ne prefacem în fiecare zi că suntem „cei mai cei” și că nu ne lipsește nimic, până când vedem că ne lipsește totul.

Iubirea, liniștea, împlinirea. Avem în schimb de arătat dovezile prețului plătit, pentru toate plăcerile de moment în care ne-am aruncat la un moment dat sufletul, din râvna de a arăta că putem și singuri, că avem, că suntem, că am fost și că vom fi. Avem fotografii din cele mai luxoase capitale și excentrice locuri, avem tehnologii ce transformă tristețea-n „fericire”. Avem telefoane de ultimă generație și pe care nu ni le refuzăm să fim în rând cu lumea... Ne „actualizăm” dulapul o dată cu tendințele modei, fără a avea un stil propriu personal creat, și nu odată pe sezon, ci în fiecare săptămână. Mâncăm în oraș, de lene, de fațadă, de plictiseală, și nu în compania cuiva, ci singuri, să ne putem rumega în tihnă gândurile, planurile, agenda, nota de plată.

Mergem la cumpărături și ne cumpărăm lucruri pe care nu le folosim niciodată, timp și bani iroșiți, plictiseală și singurătate. Credem că suntem fericiți.

Câteodată vrem în mașini de ultima modă, sau în avion și ne îndreptăm spre locuri dragi sau locuri văzute doar în poze. Credem că suntem fericiți când plecăm din mall cu sacoșele pline și cu zâmbetul până la urechi. Credem că suntem fericiți când pulverizăm pe noi parfumuri fine sau când buclele proaspăt vopsite ne sunt admirate. Credem vorbe, credem oameni, multe. Însă din ce știu eu verbul „a crede” nu are același înțeles cu verbul „a fi”.

O să privești într-o zi în urmă și o să realizezi că tot ce ai agonisit până la momentul respectiv o să te deprime. Pentru că nu ai adunat nimic în inimă, decât prin sertare și umerase, garaje. Îți vei da seama că n-ai adunat nimic concludent, în afară de bilete de avion păstrate ca amintire, poze sau haine pe care nici măcar nu le mai îmbraci. Casa ta e plină de hârtii. E totul pe hârtie, nimic real, nimic returnat, nimic răsplătit. Trist, nu?

Nu, nu putem fi cu adevărat fericiți până nu iubim și până nu suntem iubiți cu adevărat și cu aceeași unitate de măsură cu care oferim. Restul sunt lucruri de umplutură pe care poți să le ai oricând. Oricând, ține minte!

Iubirea nu ți se dă decât o dată, iar când ți se dă, trebuie să începi să construiești ceva cu omul de lângă tine, să vezi că fiecare pietricică pusă, are o bază. Bază, da, o temelie și temelia – un rost....

Și acesta este cel mai mare urcuș al tău, momentul deplin împlinit, apoi adevăratul moment de împlinire este atunci când devii părinte, singurul mod de a completa cu Dumnezeu în crearea unei minuni sau a unui miracol. Nu lăsa să treacă toate acestea pe lângă tine. Alege să fii împlinit!

Uitându-mă în jur și văzând atâtea lucruri care mă pun pe gânduri, spun cu convingere: Nimic fără Dumnezeu!

Alina Colcer

"Iubirea, liniștea, împlinirea..."

Totul e cu putință celui ce crede!

În urmă cu 24 de ani în spitalul mare din Târgu Mureș am cunoscut o femeie, avea o gaură în inimă, inima apăsa pe plămân, plămânul se înnegrise. Acasă o așteptau patru copii și un soț minunat, doctorii nu-i mai dădeau nici o șansă, acea femeie eram eu. Am fost trimisă la un cabinet pentru cateterism, acolo nu a fost îngăduit să stau, am simțit o mână care mă împingea să plec. În durerea mea m-am apropiat de un geam deschis la etajul 8, când am ajuns în dreptul geamului am auzit o șoaptă aspră:

- Aruncă-te în cap, mergi acasă sa mori între copii?

În secunda următoare am simțit prezența Domnului, cum cineva m-a strâns în brațe și am auzit o voce blândă:

- Nu te teme căci eu sunt cu tine, tu nu ai nevoie de operație, tu ai nevoie de credință, crede din toată inima că te eu te vindec dar du-te spune lumii ce mare e Dumnezeuul tău!

M-am întors acasă plină de bucurie și speranță. După 2 săptămâni de post și rugăciune cu frații, ne rugam într-un miez de noapte la noi în casă, am simțit o arsură puternică în inimă, m-am speriat, sora cu care mă rugam mi-a zis:

- Sora Rodica nu uita, că Dumnezeu ce promite face!

Ne-am pus la somn, am adormit târziu în noapte, doar eu știu ce-am simțit, dimineața când m-am trezit alergam ca la 16 ani. După încă 2 săptămâni de post și rugăciune am rămas însărcinată, doctorii mă făceau nebună, că sunt pe moarte și vreau copii. Iată-mă din nou la Târgu Mureș, la alte investigații. După 75 de minute, medicul a capitulat în fața puterii lui Dumnezeu spunând:

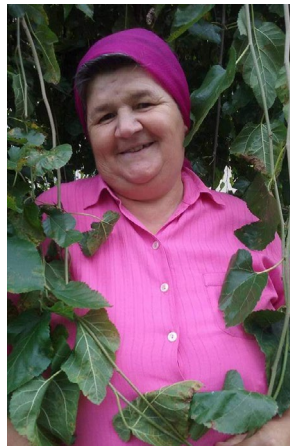
- Gaura din inima ta numai există, plămânul s-a refăcut, să uiți că ai avut probleme cardiace!

Am născut al 5 lea copil, pe Maria Magdalena, un copil minunat, mulțumesc lui Dumnezeu care și-a ținut cuvântul și m-a trimis să spun:

*Viața mea e o bucurie
De 28 de ani, zi de zi mă lupt mereu
Să-mi fac timp pentru Dumnezeu și pentru sufletul meu.
Acesta-i mesajul meu,
Pentru tine dragul meu.
Fă-ți timp pentru Dumnezeu
Și pentru sufletul tău.
Eu am crezut, am acceptat
Planul de mântuire minunat.
Și fericit, sunt binecuvântat
Și sunt un păcătos iertat.*

*Vă salut cu mare bucurie,
Din județul Mureș, sat Bărboși comuna Zau de Câmpie.
Mă numesc
Dumnezeu mi-a dat în dar,
Acesta-i darul meu,
Să spun ce mare Dumnezeu am eu!
Cu prețuire: „Un păcătos iertat!”*

Rodica Puia Păcurar

Niciodată

În Biblie, găsim multe exemple
Din care noi, putem să învățăm
Cum să ne comportăm în temple
Și cum croim cărări pe unde umblăm.

*Samson ne-nvață în Scriptură
Să nu ne credem prea puternici.
El a ucis și lei, doar cu o mână
Dar, o femeie l-a orbit pe veci.*

*Nicicând nu crede, în înțelepciunea ta
Te-nvață Solomon cel înțelept.
Femeile șirete, sucit-au mintea sa
Și a pierdut, tot ce-a fost drept.*

*Nicicând nu crede, că ești prea evlavios
Privește la David, ce Psalmi măreți a scris
Din privire și din poftă, împăratul credincios
A ajuns ca să dorească o femeie; și-a ucis.*

*Niciodată să nu crezi, de ai bani, tu ai de toate
Privește la Naaman, cel plin de lepră, supărat.
Cu bani nu a cumpărat nici viață, nici sănătate
Ar fi dat tot ce avea, ca să fie vindecat.*

*Niciodată să nu crezi, în opinia ce-o ai
Că ești blând, uneori chiar cumpătat
Moise, ce-a condus evreii, din Egipt până-n Sinai
Cu mânie-a lovit stânca, dar știi ce l-a costat.*

*A pierdut țara promisă, ce se cheamă Canaan
Și viața-mbelșugată, cu miere și cu lapte
Tot așa și noi vom pierde, de ascultăm de Satan
De nu credem cu tărie, și nu avem bune fapte.*

*Petru, azi îți poruncește, niciodată să nu juri
Nu te crede-așa puternic, că vei merge chiar la moarte
Dacă la un foc străin, tu nu poți ca să înduri
Și apoi, cântă cocoșul, te trezești, regreți pe toate.*

*Fă-te frate cu Hristos ce poate să-ți dea viață
Recunoaște-l cu tărie, de El nu te lepăda
Și-apoi sus în veșnicie, de ascultă a Lui povață
O cunună aurită, de la El vei căpăta.*

*Se merita soră, frate, să ascultă să fii supus
Celui ce ți-a dat viață, pe o cruce atârnat
Și-astfel te va duce-n țara pregătită-acolo sus
Unde Mesia ISUS va fi veșnic împărat.*

Geta Lupoiu

Prin harul care mi-a fost dat, eu spun fiecăruia dintre voi, sa nu aibă despre sine, o părere mai înaltă decât se cuvine; ci sa aibă simțiri cumpătate despre sine, potrivit cu măsura de credință pe care a împărțit-o Dumnezeu fiecăruia.
(Romani 12:3).

prezentare

HOTEL IVAȘCU

A fost finalizat în august 2021 și reprezintă viziunea noastră asupra confortului absolut pe care îl oferim clienților noștri. O arhitectura unică, cu specific montan, camere spațioase și fiecare cu un design interior unic, un concept exclusivist în implementarea căruia confortul clientului a fost pe primul loc.

Hotel Ivașcu este situat în Moisei, la 3,5 km de la șoseaua principală și la 16 km de pârtia olimpică Borșa.

Are un restaurant a la carte cu o capacitate de 170 persoane, care satisface gusturile oricărui pretențios, cu meniuri de fine dining unde se pot organiza evenimente, sub atenta măiestrie a bucătarului, camere cu jacuzzi, cinema, sală de conferințe, sală de fitness, sală de masaj, spațiu de joacă pentru copii, lift interior, o curte impresionantă și parcare.

În curând oaspeții se vor putea relaxa la **centrul Spa.**

De asemenea cei activi se pot antrena în **sala de fitness.**

Accesul la internet WiFi este gratuit în toate camerele și în întreaga proprietate.

Camerele hotelului includ aer condiționat, baie dotată cu duș, uscător de păr, balcon, minibar, TV. În condițiile în care este necesar, se pot monta contracost paturi suplimentare pentru familiile cu copii.

Hotelul oferă zilnic mic dejun tip bufet, wake-up la cerere și contracost servicii de spălătorie.

Oaspeții se pot relaxa în unele camere cu jacuzzi, pot viziona un film la cinematograful propriu, la un cost suplimentar se pot lăsa învăluți de relaxarea unui masaj, pot face drumeții fiind ghidați în imediata apropiere de traseele turistice din apropiere hotelului spre vârful Pietrosul 2.303 m, cel mai înalt vârf din Munții Rodnei (aproximativ 5 h traseu hotel-vârful Pietrosu Rodnei).

- La 3 km se poate vizita o vâltoare care reprezintă o mașină de spălat autohtonă.
- La 13 km se poate vizita Mănăstirea Moisei.
- La 3,5 km se poate vizita Monumentul Eroilor din Moisei și Casa Memorială din Moisei.
- La aproximativ 16 km de hotel se află Cascada Cailor din Borșa, unde se poate urca cu telescaunul.
- La 15 km este gara CFR Vișeu de Sus, de unde pleacă Mocănița pe valea Vaserului.
- La aproximativ 54 km se afla Mănăstirea Bârsana care reprezintă sinteza între evlavie și artă.
- La aproximativ 95 km se poate vizita „Cimitirul Vesel” de la Săpânța, faimos pentru crucile mormintelor viu colorate și picturile naive reprezentând scene din viața și ocupația persoanelor înhumate.

Îmbinăm luxul cu tradiționalul, în acest complex – DOMENIUL IVAȘCU din Moisei, jud. Maramureș.

Dumnezeu, Prietenul casei mele”

Reflecții despre familia creștină

Familia și Biserica au un rol important în menținerea credinței. Valurile vieții sunt multe, unii se lasă purtați de acestea, alții le înfruntă. Biserica a reprezentat de-a lungul timpului „o stâncă a ordinii” în această lume schimbătoare și trecătoare. Familia ar trebui să aibă o însemnătate din ce în ce mai mare, hotărătoare în societatea modernă.

Într-un mediu lipsit de credință, de Dumnezeu, poți observa lucruri care te uimesc, ba chiar te înspăimântă. În fața acestei realități, Biserica nu poate veni cu o altă soluție decât cea lăsată de Mântuitorul, pentru că „Isus Hristos, ieri și azi și în veci, este același” (Evrei 13:8). Iar soluția este familia creștină monogamă, dintre un singur bărbat și o singură femeie, care nu-i nici individualism și nici colectivism, ci comuniune, într-o iubire.

Pentru a transmite generațiilor viitoare valorile creștine autentice, este nevoie să ne preocupăm de cadrul moral în care trăiește omul. Acest cadru este familia. Mai precis, familia creștină, întemeiată în duhul Evangheliei lui Hristos. Aici se formează personalitatea.

Firească este o familie în care soții se iubesc, nasc copii și-i cresc; se ajută și trăiesc în comuniune sfântă. Firească este o familie care-și trage seva spirituală din Isus Hristos. Familia creștină este un templu sfânt, în care se depozitează plinătatea virtuților creștine. Ea este celula din care s-a născut și pe care se bazează societatea omenească, dar și comunitatea bisericească.

Copiii sunt pentru părinții lor îndemn spre muncă, dar și spre sfințenie, antrenându-i spre cât mai multe virtuți. Prezența copiilor exercită o veritabilă influență religioasă-morală asupra conduitei părinților. Din dorința și grija de a-i face cât mai buni și mai fericiți, părinții simt ca pe o datorie faptul de a le oferi copiilor pilde personale cât mai bune în propășirea lor spirituală, inclusiv în domeniul vieții morale.

În lumina experienței de două milenii, putem spune că atâta vreme cât cultura lumii contemporane nu va depăși ruptura dintre realitatea naturală și cea supranaturală a lumii, în lumina lui Hristos, ca inel de legătură între cele cerești și cele pământești, în virtutea dumnezeirii și umanității Sale, familia nu va

putea să-și descopere adevărata unitate spirituală și nu va putea depăși criza în care a intrat.

Cu cât familia va fi mai temeinic consolidată spiritual, cu cât legătura dintre părinți, copii și Biserică se va strânge, cu atât familia își va regăsi echilibrul spiritual.

Așadar, familia creștină este chemată să-și împlinească vocația de „Biserică de acasă”, prin vestirea și slujirea Evangheliei vieții. Referindu-se la importanța familiei creștine, ca fiind baza comunității ecleziale, Sfântul Apostol Pavel vorbește despre legătura tainică dintre familie și viața Bisericii: „Taina aceasta – a unirii dintre bărbat și femeie – este mare (vorbesc despre Hristos și Biserică)” (Efeseni 5:32).

Gânduri despre fam. Istrate Nelu și Simida

Un model de familie creștină autentică, este și familia ISTRATE NELU ȘI SIMIDA. Mai mult, familia lor este una în care învățătura creștină și-a găsit pe deplin aplicabilitate.

Nu se poate, ca atunci când îți fuge gândul la prieteni autentici și aflați la distanțe apreciabile, în îndepărtata Australia, să nu se trezească în inima ta ecouri de amintiri răscolitoare, așezate cu demnitate acolo, pentru a cinsti astfel memoria unor vremuri de neuitare. Era în toamna anului 1982, când fără să știm unii de alții ne-am întâlnit la ofițerul Stării civile, pentru a săvârși procedura de căsătorie civilă (fiecare în dreptul familiei sale), după legile constituționale, omenești. Ce frumos să fim alături la acest început de drum în care nici nu visam pe ce cărări ne va purta viața, cât de departe de părtărilor, cât de profunde încercările, cât de frumoase biruințele, și cât de glorioase binecuvântările mari, cât de prezent Dumnezeu în viețile noastre!

„Gata îmi este inima să cânte Dumnezeule!”, așa se trăia în casa lor oriunde s-ar fi aflat ea, în România, Australia sau oriunde pe Pământ, într-o armonie specifică, într-un fel foarte unic și special, care îți atinge cele mai firave corzi ale inimii și care vibrau la atingerea Duhului Sfânt, pentru că așa cânta Simida și Dina, cu simț, cu har și simțire dumnezeiască.

Mulțumim pentru slujirea voastră cu care ne mângâiem inimile spre aducere aminte, spre divin și prosperime.

Viața voastră bogată în amintiri, frățești, dumnezeiești și mereu spectaculoase prin acel ceva care strălucea de fiecare dată, este o pildă de trăire duhovnicească, atentă la tot ce transmite un mesaj, o învățătură, o experiență, demnă de a fi reținută în memoria și inima voastră sensibilă.

Nelu un om al lui Dumnezeu, dedicat slujirii, care poate spune cu convingere „Eu și casa mea, vom sluji Domnului”. Și așa a fost, este și va fi atâta timp cât va fi părtășie în familie cu Domnul, cât se va frânge pâinea vieții în familie, și cât este viu focul rugăciunii pe altarul familiei.

Voi cinsti în mintea și inima mea, cu demnitate această familie, atât de dragă mie și nu numai, păstrându-le mereu un gând de neuitare a unei familii care și-a construit casa pe stâncă, pe Isus Hristos.

Experiențele voastre ne încântă, ne fac uneori să zâmbim printre lacrimi, să le citim cu poftă de hrană duhovnicească, cu iz de cer și gust de dumnezeire, împărtășită cu noi.

Fiți binecuvântați pământenii, oameni frumoși, familie binecuvântată, locuitori ai Terrei (planeta albastră), atât de departe, dar mereu purtând cerul în voi de care ne va fi mereu dor. Atunci vom lua scrierea voastră și vom citi cu nesaț.

Rozi Mogoșan
Biserica Penticostală „Albini”, Cluj-Napoca

* Notă explicativă: volumul **”Dumnezeu, Prietenul casei mele” (Biblos, Cluj-Napoca, 2023), semnat de Simida Istrate**, se poate comanda aici:

<https://biblos.ro/produs/simida-istrate-dumnezeu-prietenul-casei-mele/>

sau aici: **scanează codul QR>**

Prezentare: Școala Debora

Femeile sunt o influență puternică în familie, în societate și bineînțeles, în biserică ele sunt responsabile, deopotrivă cu bărbații, de bunul mers al societății în care trăiesc. Femeile, indiferent de vârstă sunt chemate să fie o influență, o voce care să transmită mesajul lui Dumnezeu, învățătura care modelează caracterul celor din jur, în special al copiilor lor naturali, dar și al copiilor spirituali.

“Dacă vrei să reformezi un om, trebuie să începi mai întâi cu bunica lui” spunea Victor Hugo și uitându-ne în istoria poporului Israel, așa cum o găsim scrisă în Vechiul Testament, vedem că aproape în toate cazurile, împărații care au atras binecuvântarea asupra țării, trăind în ascultare de Dumnezeu, au avut mame care proveneau din familii bune care trăiau în evlavie și reverență față de Legea Domnului, deci iată influența enormă pe care o are mediul familial, bunicii, părinții și în general femeile care sunt în fiecare familie.

De-a lungul timpului am identificat diferite lucrări făcute de către femei în cadrul bisericii, activități cu mare impact, care au contribuit la extinderea Împărăției lui Dumnezeu, chiar peste generații. Aș aminti câteva dintre ele, cu scopul ca aceste activități să fie încurajate, susținute și multiplicare: conferințe de femei, grupe de ucenicie, sau grupe de casă, activități de ajutorare, promovarea valorilor biblice prin mass media, scrierea de cărți creștine și alte activități.

Sunt impresionată cum prin femeile evlavioase și prin acțiunile lor, s-a produs o schimbare după voia lui Dumnezeu în ultimii treizeci de ani, în special de la Revoluția din 1989. Cu siguranță femeile bisericii au fost active și în perioada comunistă, eu însămi pot să confirm acest fapt, deoarece, copil fiind, am întâlnit în biserică în care am crescut (biserica penticostală din Tg-Mureș) femei care aveau darul proorociilor, sau darul mijlocirii, și totodată am cunoscut și surori implicate în ajutorarea bolnavilor sau a familiilor cu mulți copii.

Multă vreme s-a crezut de către unii, în mod greșit, că femeile trebuie să se concentreze strict asupra lucrurilor practice, casnice, lăsând rolul de a învăța pe alții din Biblie doar bărbaților. Desigur că femeile sunt responsabile de lucruri practice și adesea făcute în sânul familiei, totuși oportunitățile de a răspândi lumina Bibliei nu pot fi trecute cu vederea. Dumnezeu ne-a dăruit timpuri de libertate și mijloace moderne de comunicare, care trebuie folosite la maxim în folosul dezvoltării Împărăției Lui Dumnezeu. Astfel apreciem autoarele creștine cum a fost regretata Ligia Seman, cu un număr de șapte cărți scrise și alături de ea multe alte autoare contemporane, care îmbogățesc literatura creștină și ajută, prin ceea ce au scris la schimbarea mentalității unei națiuni. Amintesc aici și revistele creștine care au o răspândire națională și

chiar și în diaspora, „Lydia”, „Priscila”, „Suflet de femeie”. Au apărut posturi de radio și televiziuni creștine - Micul Samaritan, Vocea Evangheliei, Alfa Omega TV și Credo TV- unde s-au povestit mărturii emoționante, și s-au putut transmite cuvintele Evangheliei până la marginile pământului. Eu însămi fiind responsabilă de emisiunea “Pentru noi, femeile” difuzată de Credo TV, am întâlnit în cadrul emisiunilor realizate în cei 15 ani de activitate, multe femei care au contribuit semnificativ prin activitatea lor de slujire practică la dezvoltarea bisericii și a societății.

Nu pot să nu amintesc lucrările de ajutorare, în cadrul cărora femeile se implică ajutând văduve, orfani, persoane în vârstă, bolnave sau cu o situație materială deficitară. Femeile oferă din timpul lor și din bunurile lor celor în nevoie, arătând astfel grija și dragostea izvorâtă din Dumnezeu, femeile înțelegând cel mai bine cum poate fi ajutată o altă femeie care trece prin momente grele în viață. Totodată nu pot să nu-mi exprim bucuria pentru că femeile din această generație au ajuns până la marginile pământului, având calitatea de misionare, alături de soții lor, sau chiar fiind necăsătorite, aceste surori în credință își merită pe deplin titlul de misionare.

Avem multe dovezi cum femei sau familii întregi au găsit calea spre Dumnezeu și mântuirea datorită faptului că au beneficiat de atenția și dragostea altor femei, de aceea lucrarea femeilor în cadrul bisericii trebuie încurajată și sprijinită, știind că fiecare dintre cei născuți din nou, bărbați și femei, sunt împreună lucrători cu Dumnezeu.

Dar ce facem mai departe, cum ducem lucrarea la un alt nivel?

Consider că soluția pe care o avem pentru a rezista presiunilor care vin din afara bisericii și care doresc să ne schimbăm valorile, pentru extinderea lucrărilor creștine de azi, este echiparea continuă cu Cuvântul Lui Dumnezeu. Astfel, am o mare apreciere pentru școlile creștine, de la grădinițe, școli, licee, universități, dar pe lângă acestea există și școli pentru femei și fete, cu frecvență redusă, dar unde se poate crește spiritual, unde ne putem conecta cu alte femei evlavioase, unde putem să ne descoperim darurile și chemările.

Dragi femei, este momentul să investim în noi și în alte femei, să devenim din ce în ce mai puternice prin cunoașterea

Cuvântului lui Dumnezeu, cunoscând Adevărul vom deveni libere, vom avea o credință mare și prin credință vom face lucruri mari, așa cum au reușit toți eroii credinței prezentați în Biblie.

Școala Debora oferă femeilor de orice vârstă oportunitatea de a se instrui pe baza unei programe bine structurate, sub îndrumarea unui colectiv profesoral cu experiență în studierea Bibliei. Oriunde te-ai afla poți deveni studentă a Școlii Debora și poți fi îmbogățită, ca să îmbogățești pe alții la rândul tău, așa se va schimba România și lumea întreagă prin femei care doresc să investească adevăratele comori în alte femei.

Despre Școala Debora:

Viziunea

O generație schimbată de puterea Cuvântului lui Dumnezeu.

Misiunea

Echiparea femeilor prin asigurarea unui context de creștere spirituală, prin studiu biblic și rugăciune, cu scopul de a duce valorile creștine în familie, în biserică și în societate.

Strategia

Programul Școlii Debora se va desfășura pe o durată de 3 ani, funcționând pe module bianuale a câte 4 zile

fiecare, acoperind trei teme majore de învățatură:

1. **Cine este Dumnezeu și cine sunt eu?**
2. **Cum să trăiesc victoriosă în Cristos?**
3. **Cum să-L slujesc pe Dumnezeu?**

Școala Debora va continua sub coordonarea unor persoane care doresc să extindă lucrarea:

Bord: Matei și Rodica Baci, Tatiana Petric, Dana Lazăr
Colectivul profesoral:

Angela Țiprișan,
Rodica și Mircea Filip,
Rodica și Matei Baci,
Lidia și Răzvan Mihăilescu,
Emilia și Marcel Dogar

Istoricul Școlii:

Inspirată de povestea Dorei, în anul 2016, scriitoarea creștină Ligia Seman împreună cu soțul ei Timotei Seman, au pus bazele Școlii Debora, o școală biblică de echipare a femeilor din țară și diaspora. Debora este un personaj biblic ce servește cititorilor ca mărturie a puterii lui Dumnezeu și a modului în care El îi folosește pe oamenii obișnuiți pentru a realiza lucruri neobișnuite.

Viziunea lor a fost bazată pe textul din Tit 2:3-5: Femeile în vârstă trebuie să aibă o purtare cuviincioasă, să nu fie nici clevetitoare, nici dedate la vin, să învețe pe alții ce este bine, ca să învețe pe femeile mai tinere să-și iubească bărbații și copiii, să fie cumpătate, cu viața curată, să-și vadă de treburile casei, să fie bune, supuse bărbaților lor, pentru ca să nu se vorbească de rău Cuvântul lui Dumnezeu.

Astfel, familia Seman s-a pus la dispoziția Domnului pentru a împlini această viziune: cât mai multe femei să aprofundeze Cuvântul lui Dumnezeu și să fie mame spirituale, atât în familie cât și în biserică și în societate.

Trei ani mai târziu, prima promoție a celebrat biruința și visul lor a devenit realitate. A doua promoție, datorită situației create de pandemie, a absolvit în anul 2023, când au celebrat din nou bucuria femeilor echipate și dornice de a pune în practică tot ce au adunat ca albinele în acești ani... pentru că „Debora” înseamnă „albină”.

În luna mai 2023, Școala Debora și-a deschis porțile pentru a treia generație întâmpinând femei din țară și diaspora, femei dornice să învețe și să stea la dispoziția lui Dumnezeu acolo unde El le-a așezat.

Nu după mult timp, în ziua de 17 iunie, cu doar câteva zile înaintea începerii Conferinței Naționale a Femeilor de la Mamaia, Dumnezeu

a chemat-o pe Ligia în slava Lui, despre care ea a vorbit și a scris atât de mult. Ligia și-a sfârșit alergarea, a păzit credința, iar de acum o așteaptă răsplata, cununa pe care i-o dăruiește Domnul, Cel pe care L-a slujit cu credincioșie, până în ultimele momente ale vieții ei.

Lucrarea începută de Ligia și Timotei Seman va continua, pentru ca scopul Lui mareș să fie dus la îndeplinire. Dumnezeu are întotdeauna oameni și resurse, astfel ca lucrarea Lui să continue. Femeile dornice să se echipeze au privilegiul de a parcurge Școala Debora împreună cu o echipă de coordonare care s-a pus la dispoziția lui Dumnezeu pentru continuarea acestei lucrări valoroase în ochii Lui.

Afla mai multe vizitând site-ul scoaladebora.ro.

Tort cu banane și cremă de ciocolată

Ingrediente

Blat:

- 240 g făină
- 1 pliculeț praf de copt
- 1 linguriță bicarbonat de sodiu
- 1 linguriță praf de scorțișoară
- 2 ouă
- 150 g unt
- 120 g zahăr alb
- 80 g zahăr brun
- 2 banane

Crema de ciocolată:

- 200 g crema de brânză
- 125 g unt
- 100 g ciocolată
- 40 g praf cacao
- 140 g zahăr pudră

Mod de preparare

Blat:

Se amestecă toate ingredientele uscate: făina, praful de copt, bicarbonatul și scorțișoara. Separat, se mixează untul topit cu zahărul, după care se adaugă ouăle apoi se mixează la viteza maximă 2 minute. Se adaugă bananele zdrobite, apoi amestecul de ingrediente uscate și se mixează totul. Se toarnă aluatul într-o formă cu diametrul de aproximativ 24 cm. La cuptor: 175°C / 40-45 min.

Crema de ciocolată:

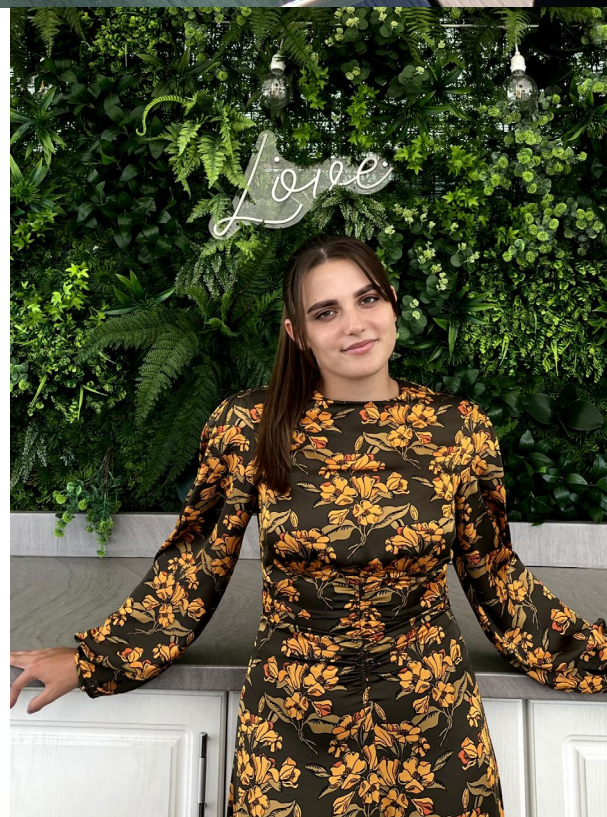
Se mixează untul topit cu zahărul pudră la o viteză mare, pentru 3 minute. După care se adaugă crema de brânză, ciocolata topită și praful de cacao. Se amestecă tot la o viteză medie, până capătă o textură cremoasă.

După ce blatul s-a răcit complet, se toarnă deasupra crema de ciocolată. Pentru decor eu am optat pentru felii de banane și zmeură.

Elisa Sas

Biserica „BethEl”, Târgu Mureș

Instagram: @b.e.bakers / @beatrice.elisa

Pentru noi, femeile!

Pentru noi, femeile

cu Rodica Baci

Duminică de la 22:00 la Credo TV

O emisiune care își propune să contribuie la educația și bunăstarea sufletească și spirituală a femeilor, indiferent de vârstă, prin abordarea unei palete largi de subiecte.

SUFLET DE FEMEIE

Suntem deschise oricărei femei, care dorește să ne împartășească din experiențele ei cu Dumnezeu, gânduri, poezii sau povestioare care să ne aducă mai aproape de El și mai aproape una de cealaltă.

Dacă dorești să faci parte dintre autoarele articolelor revistei "Suflet de femeie", trimite-ne scrierile tale pe adresa:

contact@sufletdefemeie.ro

www.sufletdefemeie.ro